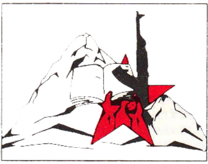

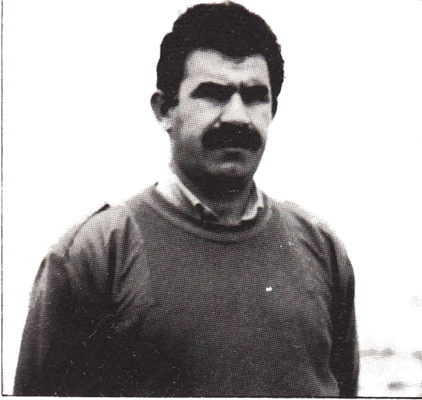
SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sayı 85 / Ocak 1989 / 3.-DM

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın yeni yıl mesajı:

"1989, her yıldan daha fazla Partimizin önderliğindeki halkımızın olacaktır"

"Halkımızı, Ulusal Kurtuluş Cephesi'nde bütün olanaklarını seferber ederek, tartışma durumundan karar gücü haline gelmeye ve karar gücünden de bir yürütme ve örgütleme gücü düzeyine ulaşmak için daha ileri bir adım atmaya çağırıyoruz... Partimizin doğrulanan siyasetine her gün daha da artan desteğini sunmaya çağırıyoruz..."

1988 yılı, ulusal direniş ve Parti tarihimizde her bakımdan anlamlı bir dönüm noktası oldu. Halkların, örgütlerin ve kişilerin tarihinde, gerek ilerleme doğrultusunda ve gerekse geriye, başaşağıya gidişlerde bazı dönüm noktaları yaşanır. Bunlar öyle dönemler ve anlardır ki, kendilerinden sonraki gelişme süreçlerini derinden etkilerler. Kader yılı veya anı dediğimiz bu dönemler belirleyici bir anlam ifade ederler. Böylesi kritik dönemleri kendi lehlerine döndürmek için halk, örgüt veya kişiler onu tüm güçleriyle karşılamaya, bu uğurda bütün yeteneklerini sergilemeye ve böylece onu yaşamsal bir anlama kavuşturmaya çalışır; bunun için her şeylerini seferber ederler. Eğer bunda başarılı olmuşlarsa, ondan sonraki gelişmelere kendi istedikleri tazda yön verme; yani, siyasi bir mücadele sözkonusu ise, siyasal gelişme; askeri bir durum sözkonusu ise askeri gelişme; kısacası, hangi alanda uğraş veriliyorsa, o alanda sonucu tayin etme durumunu yakalamışlardır demektir. Daha sonraki gelişmeler, böylesi niteliksel bir gelişmenin ardından gelen niceliksel gelişmelerdir ve eğer doğru yönlendirilirlerse amaca ulaşılması kaçınılmazdır.

Bizim halkımızın ulusal direniş tarihinde de gerek düşmanın en azgın dayatmaları ve gerekse bunları halk adına boşa çıkarmada rol üstlenen örgütün önderliği bünyesinde bu süreçler az yaşanmadı. Hem de daha sonraki gelişmeleri büyük ölçüde belirleyecek; yalnız bir yılı değil, yılları etkileyecek gelişmelerin sağlanmasında önemli anlamı olan dönemler yaşandı.

Kürdistan halkının, yakın tarihi geçmişinde, daha çok olumsuz yönde izleyen —ancak sınırlı da olsa— bazı gelişmeleri de bağrında taşıyan dönemlerin yaşandığı belirtilebilir. Örneğin; I. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında dağı-

Devamı 14. sayfada

Abdullah ÖCALAN yoldaşa uzanan eller kırılacak ve zafer Kürdistan halkının olacaktır

"Bugün Kürdistan'ın dağlarında, ovalarında ve zindanlarında direnen, direnen ve yine direnen APOCU RUH ve APOCU KARARLILIK'tır. Bu anlamda Parti Genel Sekreteri A. ÖCALAN; ülkemiz, halkımız, en değerli varlıklarımız olan şehitlerimiz, bir bütün olarak kadro, militan ve savaşçılarımızın ortak iradesinin somutlaşmış ifadesidir; en üst düzeyde yaratıcısı, temsilcisi ve yol göstericisidir. Bunun için Önderimize gelen her saldırı, Kürdistan'a ve Kürdistan halkına gelmektedir. Saldırılarda bulunanlar hangi güç tarafından finanse edilip, hangi maskeler altında yönelirlerse yönelsinler, son nefesimize ve kanımızın son damlasına kadar karşılarında durup gereken tüm savaş biçimlerine başvurmada kararlı olduğumuzu belirtelim. Parti Önderimizin güç, otorite ve çabaları sonucunda gerek halk olarak, gerekse de Parti kadro ve savaşçıları olarak alnımız açık, sözümüz ise kesindir."

Yazısı 8. sayfada

İhanetten medet uman düşman, yaygın tutuklamalara girişti

Düşmanın azgın terörü direniş duvarında eriyor

- **İstanbul, Batman, Siirt ve Cizre'de binlerce kişilik sömürgeci kolluk kuvveti operasyonlar düzenliyor. Yoğun işkence ve tutuklamalarla yürütülen operasyon, ARGK gerillaları ve halkın yoğun direnişi ile karşılanıyor.**
- **Cizre'de yaratılan direniş destanında, düşmanın ihaneti dayatma çabaları boşa çıkarıldı. Berivan yoldaş beraberindeki yoldaşla birlikte görkemli bir direniş sergiledi.**
- **İstanbul'da meydana gelen çatışmada düşmanın "teslim ol" çağrılarına direnişle cevap verildi.**

Yeni yıl, Kürdistan ve Türkiye zemininde ulusal kurtuluş güçlerimiz ve Türk sömürgecileri arasında kıyasıya bir savaşla başladı. Ülkemizin birçok alanı ile birlikte, İstanbul'da da yoğun operasyonlar ve çatışmalar yaşanıyor. Direniş ve ihanet birbiriyle dişediş bir mücadele içinde yeni yıla kendi damgasını vurmaya çalışıyor. Ve bu savaş içinde, görkemli direnme destanlarının hemen yanıbaşında ihanetin çirkin yüzü tüm iğrençliği ile sırıtıyor. 1988'i kesin olarak kaybetmiş olmanın hışmı ile saldırganlığını had safhaya vardıran sömürgeciler bir kez daha ihanete bağlıyorlar tüm umutlarını; yeni pişmanlık yasasını uygulamaya sokup çağrı üstüne çağrı yapıyor; alçakça amaçlarına alet ettikleri bir-iki haine dört elle sarılarak moral üstünlük kazanmaya çalışıyorlar.

Ancak diğer yandan, tüm bu oyunları yerle bir eden, "Direnmek Yaşamaktır" şiarını kanlarıyla yazan ve halkı savaşa kaldıran PKK partizanlarının onurlu direnişleri bir kez daha tüm bu oyunları boşa çıkarıyor. Yaratılmak istenen umutsuzluk, panik ve korku ortamını dağıtıyor; sömürgecilerin demagojilerini yerle bir ediyor. Düşmanın 1985 kışında Nebil (Ali Ozansoy) haininin ihaneti temelinde kurduğu ölüm tuzağı nasıl ki Sason Direniş Şehitlerimizin görkemli direnişleriyle boşa çıkarılıp düşmanın kendisi ölüme sürüklendiyse; bugün de Recep Tiril isimli bir hainin aynı amaçlarla üstlendiği rol, Cizre'de, Siirt'te, İstanbul'da "teslim ol" çağrılarına silahlı direnişle karşılık veren, şehit düşen, yaralanan devrimcilerce boşa çıkarılıyor. Düşmanın ihanete bağladığı umutlar bir kez daha sönüyor.

Kürdistan'dan haberler 3. sayfada

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, F. Alman devletinin saldırıları ve PKK Davası

"1988 Şubat'ından başlayarak, tutuklamalara girişen Alman devleti, yakın bir zamanda da 16 Kürt politikacısı hakkında dava açtı. Böylece, faşist Türk devletinden sonra PKK davası açan ikinci devlet olarak B. Almanya ortaya çıktı. TC'den sonra PKK'yi yargılamak isteyen ikinci devletin B. Almanya olması bir tesadüf değil. Yukarıda kısaca da değindiğimiz gibi Almanya her devletten daha çok Türk egemenleri ile ilişki içerisinde olmuş..."

Yazısı 12. sayfada

İLKEL MİLLİYETÇİLİĞİN İFLASI VE TARİHİ İHANETİ ÜZERİNE

Günümüzde Kürdistan halkının özgürlük ve bağımsızlık mücadelesine dayatılan tasfiyeci-provokatif çabalar, halkımızın tarihinde sıkça görülen ihanetlerin en çarpıcı örneklerinden biri olarak tekrar gündeme gelmektedir. Uzun bir süreden beri çeşitli biçimlerde sürdürülmekle birlikte, İran-Irak savaşının ateşkesle sonuçlanmasından sonra yaşanan siyasal gelişmelerin inkar edilmez bir biçimde su yüzüne çıkardığı bu ihanet olayı, içinde rol alanların gerçek durumlarıyla birlikte, Ortadoğu'daki çağdışı rejimlerin varlık nedenlerini de ortaya sermektedir. Bir ucu dünya emperyalizmine ve diğer ucu da tarihteki miyadını çoktan doldurmuş olan gerici ve işbirlikçi sınıflara dayanan bu ihanet olayını bütün yönleriyle iyi tanımak ve bunun karşısında devrimci tutumda ısrar etmek, her zaman olduğundan çok daha önemlidir.

Kuşkusuz son siyasal gelişmeleri yakından izleyen herkes, eskiden beri Kürdistan üzerinde oynanan oyunların bir benzerlik arzettiğini ve bu oyunları oynayanların hep malum sınıf ve çevreler olduklarını anlamakta güçlük çekmeyecektir. Yine, Kürdistan halkının tarihi boyunca istilacı ve sömürgeci güçlere karşı yürüttüğü direnişlerin sonuçları ve çözümsüzlüklerin nedeni araştırıldığında emperyalizmin ve sömürgeci güçlerin oyuncağı haline gelen yerli gericilerin rolleri apaçık ortaya çıkar. Ne var ki tarihin çeşitli dönemlerinde kapalı kapılar ardında oynanan ve halkımızdan büyük bir itinayla saklanan bu oyunlar bugün artık kendisini gizleme olanağı bulamamaktadır. Halkımızın PKK önderliğinde ulaştığı politik gelişme düzeyi ve yaratılan netlik ortamında bu tür oyunların kendi kural ve araçlarıyla sürdürülmesi olanakları ortadan kaldırılmıştır. Herkes varlığı inkar edilemez gerçekler karşısında kendi durumunu ortaya koymak ve bu somut ölçülerle kıyaslamak zorundadır.

Devamı 21. sayfada

Darağacına yürürken savaş esirlerinden mesajlar:

"Güzel ve özgür bir yaşam için ölümle kucaklaşıyoruz"

"Yoldaşlar! PKK gibi komünist bir hareketin ve Kürdistan özgürlük kavgasının bir neferi olmak, bu uğurda ölmek benim için onurların büyüğüdür. Bu yolda onlarca önder yoldaşım, tarihte birer kilometre taşı diktiler... Bir halkın kurtuluşu, özgür ve mutlu yaşam için büyük fedakarlıklar, bireylerin ölümü kaçınılmazdır. Bu bizim yaşamı sevmediğimiz, yaşama boş verdiğimiz anlamına gelmez. Yaşam için ölüyoruz biz..."

Yazısı 18. sayfada

Evren-Özal kliğinin ağırlaşan bunalımı ve rejimin yeni arayışları

1989 yılına Türk siyasal rejimi yeni çalkantılarla girdi. 12 Eylül askeri-faşist darbesinin ardından oturtulmaya çalışılan siyasal istikrar bir türlü sağlanamadı. Evren-Özal kliğinde ifadesini bulan bu bunalım durumu son yaşanan olaylar ile birlikte daha da gelişme gösterdi. Esasen rejimin kendi çıkmazını aşma yönündeki çabaları da boşa çıkmakla kalmadı, içinden çıkılmaz bir hal aldı.

12 Eylül faşist darbesi, Türk egemen sınıflarını yaşadığı derin siyasal krizden kurtarmayı amaçlıyordu. Ancak darbenin üzerinden geçen sürede, siyasal krizi aşmak bir yana, derinleşmesinin önüne bile geçilemedi.

Geçtiğimiz yıl yaşanan referandum, bu çıkmazın vardığı düzeyin diğer bir açık örneğiydi. Referandumda Evren-Özal kliği %35'ler düzeyinde bir oy alabilmişti. Bu ise, kliğin giderek tecrit olma sürecinin artması ve hızlanması anlamına gelmekteydi. Referandum sonuçlarında Evren-Özal kliği beklediğini bulamadı. Referanduma

Devamı 7. sayfada

Serxwebûn 8. yılında gerçeğin dili olmayı daha fazla başaracaktır

Leninist yayıncılıkta ileri bir düzeye ulaşmayı başaran **Serxwebûn**, yurt dışında yayınlanışının 8. yılına girdi. Geride bırakılan 7 yıl süresince, **Serxwebûn** sonuna kadar bağlı olduğu ulusal kurtuluş gerçeğinin dili olmaya her zaman büyük bir önem verdi. Günümüze kadar bu görevini layıkıyla yerine getirmeyi başaran **Serxwebûn**, bundan sonra da bu görevine sıkı sıkıya bağlı olarak üzerine düşeni yapacaktır.

7 yılda **Serxwebûn**'un geldiği nokta, gerçeğe bağlı olunmak ve gerçek dile getirilmek isteniyorsa kısa bir sürede nelerin yaratılabileceğine en iyi bir örnektir.

Serxwebûn zorlu geçen bu 7 yıllık sürede gerçeğe sıkı sıkıya bağlı olmanın bir sonucu olarak, yurtsever Kürdistan halkına sesini daha fazla ulaştırmayı başardı. **Serxwebûn** karanlığa gömülmek istenen bir halka ışık saçmakla kalmamış, gerçek aydınlığa ulaşmanın yolunu da göstermiştir. **Serxwebûn** bu daldaki öncülüğünü inkar edilmez bir şekilde kanıtlamıştır.

Böylesi bir gerçekliğin sahibi olan **Serxwebûn**'un PKK önderliğinde yürütülen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde oynadığı rol büyük bir önemdedir. **Serxwebûn** genel anlamda bu gerçeğin dili olmasını bilmiştir. Karartılmak istenen bir gerçeğin aydınlık ve tertemiz kalmasında **Serxwebûn**'un oynadığı rol övgüye değerdir.

Kürdistan adına yapılan leninist yayıncılığın ilk örneği olan **Serxwebûn**, bu ada saldıran her türlü karşı-devrimci saldırılarla mücadele etmesini de bilmiştir. Tarihin tozlu sayfaları arasında unutturulmaya çalışılan bir halkın dili olmak kolay değildir. Gerçeğin adını daha ilk dile getirişte, bunu boğmak isteyenlerin büyük bir saldırıya geçecekleri açık bir gerçektir.

Serxwebûn, keskin bir kılıç darbesi gibi, karanlığın ve ihanetin beynine indiğinde, koparılan feryatlar az olmadı. Halka ilk kez ulaşan gerçeklerin üzerini karartmak için **Serxwebûn** baş hedef olarak alındı. **Serxwebûn** için söylenenlerin yanısıra, en geniş kesimlere ulaşmasını engelleme çabalarına kadar yürütülen karşı-devrimci saldırıları gözönüne getirdiğimizde, zorlu 7 yılın anlamı daha iyi anlaşılacaktır.

Saldırılar sadece **Serxwebûn**'a yönelik olmamış; onun sıkı sıkıya bağlı olduğu gerçekleri de hedeflemiştir. Başta faşist Türk sömürgecileri olmak üzere, emperyalistler, işbirlikçi-reformistleri ve her türlü tasfiyeci-provokatör çevreler yoğun bir karşı saldırı kampanyası sürdürmüşlerdir. Bu saldırılar, PKK önderliğinde 15 Ağustos 1984'te resmen başlatılan ulusal kurtuluş savaşı ardından daha da yoğunlaştırılmıştır. Yurt dışı ve yurt içinde özel savaş uygulamalarına ağırlık veren sömürgeciler ve işbirlikçileri halkımızın bu çağdaş uyanışını engellemek için büyük çaba harcamışlardır.

Halen yurt içinde ve dışında, emperyalizmin desteği ile, Türk sömürgecileri, işbirlikçi Kürt çevreleri ve tasfiyeci-provokatörler özel savaş uygulamalarına ağırlık vermektedirler. Özel savaşın en yeni ve eski yöntemlerini uygulayarak, PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesini boğmak istemektedirler. Bu saldırıların önemli bir hedefi de PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaştır. PKK'yi Önderliğinden kopararak, yok etmeyi amaçlamaktadırlar.

Serxwebûn, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine, PKK'ye ve Önderliğine yönelen saldırılara karşı koymasını bilmiş, bu saldırıların gerçek hedefini ortaya koyarak, teşhir etmiştir. Bu konuda Parti kadrolarını, yurtsever Kürdistan halkını ve tüm demokratik kamuoyunu aydınlatmıştır. Oynanmak istenen oyunlara karşı tavır koyarak bu oyunların gerçek yüzünü ortaya koymuştur. Diğer konularda olduğu gibi, bu konularda da **Serxwebûn** gerçeği halka ve demokratik kamuoyuna ulaştırmada büyük bir çaba harcamıştır. Bu sayededir ki, **Serxwebûn** gerçeklerin dile getirilmesi görevini yerine getirmiştir.

Serxwebûn'un büyük bir cesaretle haykırdığı gerçekler, bugün uluslararası alanda da önemli yankılar yaratmaktadır. Düne kadar varolduğu bile bilinmeyen halkımızın gerçekliği, bugün daha fazla tartışılır bir duruma gelmiştir. Kuşkusuz, **Serxwebûn**'un bu gerçeklerin dile getirilmesinde büyük bir rolü olmuştur.

Serxwebûn sadece gazete yayını ile değil, çıkardığı onlarca kitap, broşür ve dergi ile de bu gerçeğin halkımıza ve uluslararası kamuoyuna mal edilmesinde küçümsenemez bir rol oynamıştır. Her önemli aşama ve olayda **Serxwebûn** gerçeğin kamuoyuna mal edilmesinde elinden gelen bütün çabayı sergilemiştir.

Bunların yanısıra, **Serxwebûn** dağlarda, zindanlarda ve yurt dışında geliştirilen mücadeleyi dile getirmeye de büyük bir önem vermiştir. 15 Ağustos 1984'ten bu yana yoğun bir silahlı mücadele ile gelişen ulusal kurtuluş savaşına sayfalarını sürekli artan bir şekilde ayırmıştır. Bu mücadeleyi tüm yönleri ile halkımıza mal etmenin yanısıra, deney ve tecrübelerini de aktarmıştır. Dağda savaşan kadronun, gerillanın elinde bir kılavuz olmuştur. Ulusal kurtuluş savaşının stratejik ve taktik sorunlarına getirdiği çözümlerle yol göstericilik yapmıştır.

İlk günden şimdiye kadar cezaevleri direnişine **Serxwebûn** hep özel bir önem vermiştir. Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerin direnişleriyle alevlenen cezaevi isyan ateşinin bir meşalesi olmuştur. 1988 yılında zirveye ulaşan bu direnişin dili olarak **Serxwebûn** rolünü bu kez daha layıkıyla oynama çabası içinde olmuş, bunu önemli oranda başarmıştır.

Yurt dışı mücadelesi de **Serxwebûn**'un sayfalarını açtığı diğer bir alandı. Başta Alman emperyalist devletin olmak üzere, tüm emperyalist devletlerin saldırılarına **Serxwebûn** karşı koyarak, gerçekleri haykırmadaki kararlılığını sergilemiştir. Emperyalizmin saldırılarına karşı halkımızın haklı ve meşru sesini haykırmıştır.

Serxwebûn yeni yayın döneminde de, bu gerçekleri her zamankinden daha fazla haykıracaktır. Dağlardaki, ovalardaki, şehirlerdeki, zindanlardaki ve yurt dışındaki mücadelemizin sesini daha fazla duyuracak; bunların deney ve tecrübelerinin yanısıra, mücadelenin daha da yükseltilmesi için gerekli teorik açıklığı da getirme görevini yürütecektir.

Devrimci pratik geliştikçe, **Serxwebûn**'un ele aldığı ve izah getirdiği sorunlar daha da gelişecektir. **Serxwebûn** bu gerçeklikten yola çıkarak, giderek gelişen ve devrimci pratiğin sesi olmasını bilen bir yayın organı olmayı sürdürecektir. **Serxwebûn** devrimci pratikle varolabilen ve bu pratiğe yol gösteren bir yayındır.

Serxwebûn, şimdiye kadar yürüttüğü yayın faaliyetlerinde önemli görevler yerine getirmesini bildi. Ama eksik kaldığı yönler de oldu. İşte, yeni yayın dönemine girerken, bu eksiklikleri aşan ve görevlerini daha fazla yerine getiren bir yayıncılığa ulaşmayı temel alacaktır.

Sömürgecilerin ve işbirlikçilerinin özel savaşı alabildiğine yoğunlaştırdıkları bir aşamada, **Serxwebûn**'a düşen rol daha da önem kazanmakta ve zenginleşmektedir. **Serxwebûn** bu rolünü, okuyucularının sunduğu destek ve katkı ile daha fazla yerine getirmesini bilecektir. **Serxwebûn**'u daha geniş çevrelere ulaştırmak, gerçeğin sesini ülkemizin en ücra köşelerine yaymak için, okuyucularımızın büyük bir çaba göstermesi gerekiyor. Bu çaba ve katkılarla **Serxwebûn**'un sesi daha geniş çevrelere ulaşacak ve gerçeğin geniş bir çevrede dile getirilmesi başarılacaktır.

Zorlu geçen 7 yılı geride bırakan **Serxwebûn**, bundan sonraki yılları da başarılı bir şekilde kazanmasını bilecektir. PKK önderliğinde yükselen ulusal kurtuluş savaşının daha gür sesi olacaktır. Bu mücadelede dile gelen gerçeğin yılmaz bir savunucusu olarak, üstlendiği görevin gereğini layıkı ile yerine getirmesini bilecektir.

—8. yılda daha da güçlenmiş bir Serxwebûn için görev başına!

PROLETER YAYINCILIĞIN SEMBOLÜ SERXWEBÛN'A

Gazetecilik olayı, günümüzün en etkin propaganda biçimidir. Böylesine güçlü bir iletişim aracına sahip olan sınıflar veya halklar, günlük, haftalık veya aylık gelişmelerden haberdar olurlar. Ayrıca birbirlerini kendi etki alanları altına almada da büyük bir işleve sahiptir. Gazetecilik, halkların gelişme derecesi hakkında şaşmaz bir göstergedir. Tabil ki önemli olan şey, onun içeriğidir. Ama basın çağımızın uygarlık elçisi olmakla eşdeğerdedir. Onu art niyetlice zehir saçan bir araç haline getirmezlerse, oynadığı rol, çağımızın uygarlık elçisidir.

Kürdistan toplumu bu tür şeylere yabancıdır. Zaten toplumun gerilliğine baktığımızda, bunu anlamamak mümkün değildir. Eski direnişler hakkında fazla bilgi sahibi olamamamızın bir nedeni de budur. Direnişin en üst düzeydeki önderleri bile o dönemlerde bundan yoksun bulunmaktaydılar. El lerine tutuşturdukları bir dua kitabıyla, onlarca, hatta yüzlerce kez hep aynı nakaratı tekrar lamışlardır.

Yakın tarihte, bazı gelişmeler olmuşsa da, Kürdistan toplumuna mal edilememiştir. Bir avuç reformist aydın kesimin tatmin aracı olmaktan öteye gidememiştir. Düşmanın zehir saçan basın ve yayın organlarının tahribatları çok iyi bilinmektedir. Bu tahribatları önlemede alınacak karşı-tedbir, ancak ve ancak güçlü bir basın ve yayıncılıktır.

Bilindiği gibi, Kürdistan koşullarında bunu gerçekleştirmek yoğun çaba ve mücadele gerektirir. Güçlü çabadan ve devrimci düşünceden yoksun ilkel milliyetçilikten ve reformist-teslimiyetçilikten bu nu beklemek hayalciliktir. Onların da birçok yayın araçları olmuştur. Ama bunlar hakim sınıflara övgü ler dizen, ihaneti allayıp-pullayarak şirin göstermeye çalışan organlar dır. Halkımız açısından onlar birer paçavradan ibarettirler.

Her konuda olduğu gibi, halkımızın şanlı önderi PKK, bu konuda da köklü gelişmeler yaratmıştır. İlk kez Ortadoğu sahasında ve günümüz dünyasında proleter gazeteciliğin başlatıcısı olmuştur. Bunun en güzel örneği de **Serxwebûn** gazetesidir.

Serxwebûn, 7. yılına girerken, gururlu ve kıvançlıyız. Çünkü o devrimci bilimin taşıyıcısı ve öğreticisidir. En önemlisi de, Kürdistan devriminin azametini sergilemektedir. Böylece, başka halklara da kendi mücadelelerinde yararlanacakları tecrübeler sunmaktadır.

Serxwebûn gazetesinin oynadığı rol çok yönlüdür. En başta mücadelenin ideolojik ve politik sorunlarını dile getirmektedir. Bununla devrimcileri düşüncede yetkinleştirerek, çözümleyici güç sağlamalarında belirleyici konuma sahiptir. İkincisi; emperyalizmin, faşist sömürgeciliğin özel savaş taktiklerini deşifre ederek devrime hız kazandırır. Üçüncüsü; mücadele sorunlarını halletmede ve tıkanıklıkları gidermede rol oynar. Dördüncüsü; sapmalara karşı mücadele eder. Son olarak; her alandaki direnişin yazılı birikimidir. Bu birikim sayesinde her alana ışık saçmaktadır.

Bu doğrultudan hareketle yola çıkan **Serxwebûn**, görevlerinin büyük bir bölümünü yerine getirmiştir. Ancak bazı eksikliklerini de görmek güçlenmesi gereken **Serxwebûn** açısından yararlı olacaktır. En başta, bazen zamanında çıkmamaktadır. Bu de gelişmeleri izleyen okuyucunun düzensiz okumasına neden olmaktadır. Zamanında çıkan yayın, birçok olumsuzluğa anında müdahale gücüne sahiptir. Geç çıkan gazetenin geçmiş sorunlara fazla müdahalesi de olamaz. İkincisi; ortaya çıkan birçok saldırı, şantaj ve provokasyonları zamanında işlememektedir, bunlara karşı bazen geciken karşı-saldırıları olmaktadır. Üçüncüsü; mücadelemizin çok kapsamlı gelişmeler yarattığı bilinmektedir. Bu gelişmelerin tümü yerine, sınırlı bir kesimi yansıtılmaktadır. Bu da gösteriyor ki, istenilen derecede geniş muhabirler ağını oluşturamamıştır. Dördüncüsü; gerek yurtiçi ve gerekse yurtdışında yapılan dağıtımda gecikmeler ve aksaklıklar sözkonusudur. Ki bazen muhtelif sayılar yerine ulaştırılmıyor. Bundan, güçlü bir denetimin yapılmadığı ortaya çıkıyor. Beşincisi; kullanılan cümleler çok uzun olmaktadır. Biraz daha geri olan kitlelerin anlama düzeyini zayıflatmaktadır.

Bütün bu eksikliklere rağmen, **Serxwebûn** onur kaynağımızdır. Kürdistan halkı için yüceleşme olayıdır. Partili kadro ve militanlar için adeta bir okuldur ve öğretmendir. En büyük meziyeti de, yüce Önderimiz APO'nun ışık saçan düşüncelerini kitlelere ulaştırma görevini omuzlamış olmasıdır. Bunlar çok kutsal görevlerdir. Pratikte bunları layıkıyla yerine getirmek kadar sevindirici bir şey olamaz. Partimizin 11. savaş yılında, buna uyum temelinde daha da güçleneceğine inanıyoruz.

7. yılında **Serxwebûn** karşısında selama duruyor ve daha güçlü gelişmeler bekliyoruz. Tüm **Serxwebûn** çalışanlarına üstün başarılar dileriz.

Mahsum Korkmaz Akademisi
Şehit Ali Çiçek Birliği

Onurlu savaşımızın sesi Serxwebûn'a;

Tarihi mirası olmayan, en olumsuz dönemde, kıt olanaklarla yayın hayatına başlayan **Serxwebûn**, düşmanlarını kahreden, dostlarını ise sevindiren güçlü gelişmelerle bir dönemi daha geride bıraktı.

Serxwebûn, bu kısa zaman dilimi için de, bir yandan faşist Türk sömürgecilerinin azgın saldırılarının, diğer yandan ülkemiz ve bölgemizde çıkarları giderek tehlikeye giren emperyalist-kapitalist sistemin komplo ve sindirme kampanyalarının ve hiçbir dönemde iç yüzü ortaya konmamış tabuların teşhir ve tecritlerinde büyük bir rol oynamıştır.

Serxwebûn, reformist yerel güçler ile sosyal-şovenlerin yanlış anlayış ve yaklaşımlarını; Kürt küçükburjuva milliyetçi yapılanmalar ile dayanaklarının ve ilkel milliyetçi önderliklerin sınıf karakterini açmada ve bunlardan kaynaklanan tüm gerici kurum ve kuruluşlara karşı devrimci sorumluluğun gereğini yerine getirmede asla tereddüte düşmemiştir.

Serxwebûn'un gerek Kürdistan'da ve gerekse Türkiye'de sömürgeciliğe ve faşizme karşı mücadele etmek isteyen tüm güçlerin birliği uğruna gösterdiği çabayı inkar etmeye kimsenin gücü yetmeyecektir.

Serxwebûn, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine ve önderliğine içerden ve dışardan dayatılmak istenen, her adım atışında değişik biçimlerde hortlatılan ihanet ve tasfiyeciliğe karşı proleter devrimci önderliğin, ulusal kurtuluşçu inancın, militan direnişçiliğin, vatanseverliğin onurunu koruyanların sesi oldu.

Serxwebûn, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine dayatılmak istenen tüm alçakça oyunları açığa çıkarmış bu oyunların aktörlerini, sınıf karakterlerini, kimin sesi olduklarını ve sonuçta kime ve neye hizmet ettiklerini tarihi temelleriyle halkımıza ve insanlığın dostlarına sunmaya başarıyla devam etmektedir.

Serxwebûn, dünyanın her alanına sürülmüş Kürdistanlı emekçilerin ve yurtseverlerin gelişen ulusal kurtuluş mücadelesiyle bağlarını güçlendirmede ve sorunlarına eğilmede bir motor görevi üstlenmiştir.

Adına yola çıktığı halkına bağlılığın, onurlu mücadeleciliğin ve proletarya enternasyonalizminin gerçek sahiplerinin sesi **Serxwebûn**, tarihe altın harflerle isimini yazdıran, Kürdistan halkının dili, gözü olmuştur.

Serxwebûn, Kürdistan'dır, ulusal kurtuluş mücadelesinde düşmanın beynine sıkılan kurşundur.

Serxwebûn, tarihimizi ve toplumsal gerçekliğimizi inkar edenlerin veya çarpıtanların suratına inen halkımızın şamarıdır.

7. yıla girerken **Serxwebûn** çalışanlarına yürekten başarılar diliyor bu güçlü silahın daha da güçlü kılınması için emeği geçenlere şükran borcumuzu ve bağlılık yeminimizi tekrarlıyoruz.

Düren'den bir Serxwebûn okuru

SERXWEBÛN'A

PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin güçlü ismi **Serxwebûn**, değerli ve atılgan yayını ile kitleleri ulusal kurtuluş çıkarlarına hizmet etmeye çeken, Marksizm-Leninizmi güçlü yayını ile kitlelere taşıran, toplumumuzun ezici çoğunluğu ile kaynaşan bir yayın organı olmayı bilmiştir.

Serxwebûn'un 8. yayın hayatına girişini kutlarım. Bundan sonraki yayın hayatında da Kürdistan halkının ulusal çıkarlarına ışık tutacağına inanıyorum. **Serxwebûn** yazar ve çalışanlarına üstün başarılar dilerim.

9.1.189
Wesel'den
Serxwebûn okuyucusu Adem

SERXWEBÛN'A;

Serxwebûn, 7 yıllık yayın hayatında, bugüne kadar gerek Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine, gerek şehitlere ve gerekse savaş esirlerine karşı görevlerini yerine getirmede başarı göstermiştir.

Aynı zamanda, mücadelemiz içerisinde gelişen provokasyonlara karşı tüm gerçeklere objektif bir şekilde yaklaşarak, yanlış anlayışları mahkum ettiği gibi, gerçekleri ortaya çıkararak en iyi bir şekilde halka sunmayı da başarmıştır. Her zaman Kürdistan halkının gözü-kulağı olmuş; tüm yeteneklerini kullanarak güçlü yazıları ve değerlendirmeleriyle onurlu bir şekilde halkın karşısına çıkmıştır.

Serxwebûn'un 7. yayın yılını geride bırakarak 8. yayın yılına girişini saygıyla selamlar, çalışmalarında başarılar dilerim.

1.1.1989
Hollanda'dan
Serxwebûn okuyucusu Adil

İhanetten medet uman düşman, yaygın tutuklamalara girişti

DÜŞMANIN AZGIN TERÖRÜ DİRENİŞ DUVARINDA ERİYOR

Cizre direnişi ihanete indirilen en büyük darbe oldu

Ulusal kurtuluş mücadelemizin halk kitleleri arasında derinliğine ve genişliğine en çok yer edindiği alanlardan olan Mardin'in Cizre kazası Ocak ayı eylemliliği ve direnişinde ayırdedici bir rol oynadı.

Şehir merkezinde de ulusal kurtuluşçu çalışmaların güçlü olduğu, halk kitlelerinin derin bir yurtsever öze sahip bulunduğu Cizre'de geçmiş dönemde sömürgeci kolluk kuvvetleri ve yerli hainlere vurulan darbelere 13 Ocak'ta bir yenisi eklendi. İdil çıkışında pusukuran ARGK gerilaları, bir polis devriye otosunu pusuya düşürerek 2 polisi ölümle cezalandırıp kalanları da yaraladılar. Eylemi kayıp vermeden başarıyla sonuçlandıran ARGK gerillalarını yakalamak amacıyla geniş çaplı bir operasyona girişen sömürgeciler, Cizre şehir merkezinde sokağa çıkma yasağı ilan ettiler. Üç gün süren sokağa çıkma yasağı süresince şehirde tam bir terör estiren, tüm evleri didik didik arayan sömürgeciler, rastgele birçok tutuklamaya girişerek, aldıkları darbenin öfkesini halkın üzerine boşaltmaya başladılar.

Operasyonlar sırasında, ARGK gerillalarının eylemden sonra konumlandıkları bir eve de baskın düzenleyen sömürgeci özel timler, burada yaptıkları "teslim ol" çağrısına silahlı direnişle karşılık buldular. Döneme dayatılan ihanet ve teslimiyet ruhunu parçalamanın yüksek sorumluluğu ve halka, partiye verilen sözlerin bir gereği olarak kanının son damlasına kadar savaşan **Berivan** yoldaş, bir diğer yoldaşıyla birlikte çatışmada şehit düştü. 19 Ocak günü bir saati aşkın süre devam eden çatışmada düşman verdiği kayıpları kamuoyundan gizledi.

PKK'nin değerli partizanı, ARGK'nin yiğit komutanlarından ve Kürdistan kadının öncü neferlerinden olan **Berivan** yoldaşın şehit düşmesi, kendisini yakından tanıyan halk kitlelerini derinden etkiledi; yoldaşımızın son nefesine kadar haykırdığı direniş çağrısı yerini buldu.

Cizre alanında bulunan yurtseverlerden alınan haberlere göre, çatışmanın duyulması ardından halktan kişiler ile sömürgeci kolluk kuvvetleri arasında çatışmalar patlak vermiş ve sömürgecilere ağır kayıplar verdirilmiştir. Sokağa çıkma yasağının halen devam ettiği Cizre'de ortamın yeni patlamalara gebe olduğu belirtilmektedir.

ARGK birlikleri yeni katılımlarla güçleniyor

Kış ayları kitleler arasında örgütlenme, propaganda ve ajitasyon faaliyetlerini güçlendirmek açısından da değerlendiren ARGK birlikleri yaygın köy toplantıları gerçekleştiriyorlar. Özellikle Botan alanında sürdürülen bu yönlü çalışmalarda, bir yandan halk kitleleri eğitilirken, diğer yandan da yeni savaşçı adayları alınıp eğitime tabi tutularak Baharla birlikte boyutlanacak savaşa hazırlanmaktadır.

Son olarak, gazetemize ulaşan haberlere göre, Hakkari'nin Çukurca ilçesine bağlı Andaç köyüne giden bir ARGK birliği burada köy halkına yönelik bir toplantı düzenleyerek düşman politikaları ve mücadelemizin gelişimi üzerine bilgiler vermiş ve birliklere katılmak isteyen 6 genci de birlikte alarak alandan ayrılmıştır. Alanda yaygınca sürdürülen bu tür toplantı ve katılımlarla mücadelemiz hergeçen gün biraz daha kökleşmektedir.

Diğer taraftan, yurtseverlerden gazetemize ulaşan bilgilere göre, Mardin'in azılı ajan-muhbirlerinden Bino, bir süre önce uğradığı silahlı saldırıda ağır yaralanarak hastaneye kaldırılmıştır. Burada gördüğü tedavi ile pis canını kurtarmış ancak sakat kalmıştır. Daha önce de birkaç kez cezalandırılması için eylemler yapılan ancak her seferinde yaralı veya sağ olarak kurtulan ajan Bino'nun bu son darbe ile önemli oranda işlemez kılındığı belirtilmektedir.

Kürdistan dağlarında Berivan yoldaş, birliği ile birlikte...

Kürdistan'da sömürgeci terör sürüyor!

Ocak ayı başlarında sömürgecilere teslim olup itiraflarda bulunan Recep Tiril isimli bir hainin ihbarlarını gerekçe yapan sömürgeciler Kürdistan'ın geniş bir alanını kapsayan operasyonlarla terör estiriyorlar. Bitlis, Diyarbakır, Mardin ve Siirt alanlarını kapsayan operasyonlarda şu ana kadar 300'ü aşkın kişinin gözaltına alındığı, işkencelerin yoğun olarak sürdürüldüğü bildiriliyor. Özellikle Silvan, Batman, Kozluk, Kurtalan ve Bismil alanlarını kapsayan Garzan Eyaleti'nde yoğunlaştırılan operasyonlarda aralarında sıradan Kürdistanlıların bulunduğu çok sayıda yurtsever ve halktan kişi tutuklanarak işkence merkezlerine dolduruldu. Yürütülen azgın operasyon ve işkenceler dış kamuoyunda tepkilere yol açarken, SHP milletvekillerinden bir grupta operasyon alanlarında tanık oldukları vahşi uygulamaları meclis gündemine getirmek zorunda kaldılar.

Bu arada Siirt'te bir eve baskın yapan sömürgeci kolluk kuvvetlerinin "teslim ol" çağrısına direnişle Cevap veren Halit Çelik isimli devrimci yaralı olarak yakalandı. İhanete karşı bir kez daha direniş silahına sarılan PKK partizanlarının bu ve benzeri direnişleri sömürgecilerin yaratmak istedikleri pasifikasyon, yılgınlık ve umutsuzluk ortamının parçalanmasında önemli roller oynadı.

Bir kez daha ihanetten medet uman sömürgeciler, ellerine geçirdikleri sefil bir alçağı halka karşı saldırılarının gerekçesi haline getirerek, ulusal kurtuluş mücadelemize yoğun destek ve sempatinin önüne geçmeyi hedeflemektedirler. Ancak ihanet örneklerine çokça tanık olmuş ve direnişi de yakından yaşamış halkımız sömürgecilerin hainane planlarını boşa çıkarmakta; direnişe sempatisini ve ihanete nefretini her fırsatta dile getirmektedir.

İstanbul'da sömürgeciler alarmda!

Ocak ayı içinde Partimize karşı geniş çaplı operasyonların düzenlendiği bir diğer alan da İstanbul oldu. Mardin'den aldıkları istihbaratlara dayanarak alarma geçen İstanbul polisi günlerce süren operasyonlarla şehri didik didik arayarak PKK'li avına çıktı. Ortaya atılan iddialarda, PKK'nin Istanbul'a cephane yığınağı yaptığı; kalaşnikof ve roketatarların şehre sokulduğu ve büyük çaplı suikast eylemlerine hazırlanıldığı belirtiliyordu. Bunun üzerine büyük bir paniğe kapılan sömürgeciler bir yandan operasyonların hızlandırarak, PKK partizanlarını daha eyleme geçmeden yakalamak için harekete geçerken, diğer taraftan da hedef olabilecek kişi ve tesisleri yoğun bir koruma altına aldılar.

Eylemlerin başta gelen hedefleri oldukları belirtilen, Türkiye ve Kürdistan halklarının en büyük düşmanlarından, Genelkurmay eski Başkanı emekli Orgeneral Necdet Üruğ ile emekli Orgeneral Necdet Öztorun sıkı koruma altına alınırken, çeşitli askeri tesisler, polis lojmanları ve binalar etrafında da sivil polislerden koruma kordonları oluşturuldu.

Her tarafta silah ve eylemci arayan sömürgeci kolluk kuvvetleri bir eve yaptıkları baskında silahlı direnişle karşılaştılar. "Teslim ol" çağrılarına direnişle karşılık veren Mahmut Eren isimli devrimci, ilk polis çemberini aşmayı başardı, ancak çatışmadan bir gün sonra yaralı olarak yakalandı. Mahmut Eren'in yanısıra bazı kişilerin daha yakalandığı, operasyonların kapsamı genişletilerek südürüldüğü belirtiliyor.

İstanbul'da yaşanan son gelişmeler sömürgecilerin PKK korkusunu her alanda ve her an iliklerinde duyduklarını bir kez daha ortaya çıkardı. Kürdistan'ın dört bir tarafında boyutlanan savaş karşısında çıkmaz içinde çırpınan sömürgeciler, şimdi yeni savaş cepheleri ile uğraşmak zorunda kalmanın şokunu yaşıyorlar. İstanbul'da yazanan gerçekler, genişleyen savaşan cephelerimizin sömürgecilere güç yönünden ve maddi olarak ağır kayıplar verdirip uğraştırmanın yanısıra, ağır bir korku ve bunalım ortamı yaratarak da yıprattığını gözler önüne serdi. Sömürgeciler, şimdi çok daha iyi görüyorlar ki, PKK her zaman her yerdedir; bir takım tedbirlerle ömürlerini kısa bir süre uzatmayı başarsalar ve kısmi bazı kayıplar verdirseler de eninde sonunda ARGK intikam namluları onlardan suçlarının hesabını soracaktır.

Dersim Eyaleti Eylem Bilançosu

Kiğı-Karakoçan Bölgesi:

1—5 Eylül 1988'de Kiğı'nın Kilise köyü tümden yakılmıştır. Bu köy, aralarında Ekrem (Salih Kılıç) yoldaşın da bulunduğu bazı arkadaşları ihbar edip katledilmesine neden olan köydür.

2—6 Eylül 1988 tarihinde Kiğı'nın Kır köyünde komprador Hanefi Kaya'ya ait 1.000 ster odun yakılarak imha edilmiştir.

3—14 Eylül 1988'de Kiğı-Yedisu yolu dört saat boyunca kesilmiştir. Öğleden sonra başlayıp akşama kadar süren eylem boyunca yol kontrol altında tutularak, arama ve sorgulamalar yapılmış; devlete ait olan 3 araç yakılarak imha edilmiş; telefon hattına sabotaj düzenlenmiş ve kitleden maddi yardım toplanmıştır. Büyük bir etkiye yol açan eylem kitle tarafından coşkuyla karşılanmıştır.

4—25 Eylül 1988'de Kiğı'nın Kır köyü yakınlarında patlayıcı madde döşenmiş; tuzağa takılan sömürgeci güçlerden kayıplar olmuş, ancak bu kayıplar gizlenmiştir.

5—7 Ekim 1988 tarihinde Karakoçan'ın Karsini köyünde hain Nurettin Selçuk'un evi tümden yakılmıştır. Hainlerin cezasız kalmayacağı gerçeği bir kez de bu eylemle vurgulanmıştır.

Dersim Bölgesi

6—7 Ağustos 1988'de Dersim merkezine bağlı Deşt nahiyesinde Türkiye Elektrik Kurumu'na ait elektrik trafosu tahrip edilmiştir.

7—6 Ağustos 1988'de Dersim-Elazığ karayolu üzerinde bulunan üretme çiftliği yakılarak 10 milyon liralık zarar verdirilmiştir.

8—28 Ağustos 1988'de Dersim-Erzincan-Erzurum karayolu üzerinde bulunan orman deposu basılarak, bekçilere ait 2 adet 7, 65 mm. çaplı tabancaya el konulmuştur. Devlete ait bir traktör tahrip edilmiş; yola barikat kurularak afişleme yapılmıştır.

9—30 Ağustos 1988 tarihinde Dersim-Erzincan-Erzurum karayolu üzerinde ve Harçik köyünde bulunan köprüye bombalı pankart asılmış; pankartta yazılı olan, "Özgür ve Bağımsız Bir Parça Vatan Yaratmak için PKK-ERNK-ARGK saflarında birleşelim", "Biji Serok Apo" sloganları ilgiyle izlenmiştir.

10—17 Eylül 1988'de Dersim-Erzincan-Erzurum karayolundaki Marçik köyünde telefon hattı kesilerek yola barikat kurulmuş, pankart asılarak yol üstünde ateş yakılmıştır.

Ayrıca, Elazığ merkezinde yaygın pullamalar yapılmıştır.

11—29 Ağustos 1988'de Çiçekli nahiyesine bağlı bir tepeye patlayıcı madde döşenmiş; patlama sonucu 3 asker ölmüştür, 3'ü de yaralanmıştır.

12—9 Eylül 1988'de Ovacık ilçe merkezindeki Balık Üretme Çiftliği yakılarak tahrip edilmiş; düşmanla çıkan çatışmada düşmana çok sayıda kayıp verdirilmiştir.

13—12 Eylül 1988'de Ovacık'ta pusuya düşen bir gerilla birliğimiz ile düşman güçler arasında çıkan çatışmada 1 astsubay ve 2 er öldürülmüş; 3 er de yaralanmıştır.

Ayrıca, Ovacık, Dersim, Hozat merkezlerinde geniş çaplı pullamalar yapılmıştır.

14—19 Ekim 1988'de Kiğı-Yedisu nahiyesine bağlı bir köydeki çete odaklarına baskın düzenlenmiştir. Bunlardan azılı bir çetenin evi yakılarak bombalanmış; evin çevresi ateşe verilmiştir. Eylem akşamı alana yaklaşma cesaretini göstermeyen sömürgeci kolluk kuvvetleri, ancak ertesi gün olay yerine gitmiş, karadan ve havadan başlattığı operasyon boşa çıkarılmıştır.

Dersim Eyalet Komutanlığı
11 Ekim 1988

Bingöl-Diyarbakır Eyalet Komutanlığı tarafından hazırlanıp halka dağıtılan bu bildirinin bir nüshası elimize ulaştı. Olduğu gibi yayınlıyoruz.

KAHRAMANLIKLAR YARATARAK DİRENEN KÜRDİSTAN HALKINA!

15 Ağustos 1984'te, Eruh ve Şemdinli baskınlarıyla direniş tarihimizde yeni bir dönemi başlatan Ulusal Kurtuluş Savaşımız dört yılı aşkın bir süreyi doldurmuş bulunmaktadır.27 Kasım 1978'de kurulup bugün onbirinci (11.) kuruluş yılında daha sağlam ve güçlü temeller üzerinde yükselen Partiya Karkerên Kürdistan (PKK),önderliğindeki geniş halk yığınlarını Cephemiz, Eniya Rızgariya Netewa Kürdistan (ERNK) saflarında bir araya getirmiştir. Halk Kurtuluş Ordumuz, Arteşa Rizgariya Gellê Kürdistan (ARGK)'a bağlı silahlı birliklerimizin kahramanlıklar yaratan direniş eylemleri, faşist Türk sömürgeci ordu birliklerini ve onların uşaklarını büyük bir çıkmaz ile karşı karşıya bırakmıştır. Savaşımızın yol açtığı gelişmeler düşman tarafından ısrarla gizlenerek halka yansıması engellenirken, gün geçmiyor ki düşmanın ordu birliklerine, işbirlikçilerine, siyasal-sosyal-ekonomik ve kültürel kurumlarına darbe vurulmuş olmasın.

Boyutlanan savaşımızın yolaçtığı gelişmeler karşısında TC, mücadelemizi engellemek için uyguladığı özel savaş yöntemleriyle, giderek savaşı Kürdistanlılaştırarak halkımızı biribirine kırdırmanın yoğun çabası içerisindedir. Bunun için de çeşitli yol ve yöntemlerle, oluşturulan "Özel Valilik" "Özel Kolordu" ile geçmişten beri büyük paralar karşılığında geliştirilmeye devam edilen ajan-muhbirlik yanında zora dayalı olarak geliştirilen, "köy koruculuğu" adı altındaki paralı milislik, yoksul halkımıza bir yaşam biçimi olarak dayatılmaktadır.

Savaşımızın başladığı günden beri geliştirilen bu yöntemleri, yeni özel yöntemlerle de takviye etmeye çalışmaktadırlar. Düşmanın almış olduğu bütün bu önlemler, savaşımızın geldiği düzeyi ortaya koymaktadır. Faşist Türk devletinin bugün Kürdistan'da oluşturduğu yüzlerce "köy korucusunu" eline verdiği silahlarla dağlarda dolaştırıp ARGK birliklerine karşı savaştırması şurda kalsın, uşaklaştırıp vatanına ve halkına karşı düşman durumuna getirdiği bu vatan hainlerini, devrimci eylemlerimiz karşısında, kendi ordu birliklerinin denetiminde bizzat koruma altına almak zorunda kalmıştır.

Devrimci otoritenin hükmettiği alanlarda, silahlarını düşmana geri vermeye çalışan çok sayıda çete, düşmanın zorbaca baskı ve tehditlerine maruz kalarak, köylerinde kalıp yaşamanın tek yolunun çetecilik yapmak olduğunu dayatarak, ateşin içine sürülmeye devam etmiştir.

Dünya halkları gibi, özgür bir vatan toprağı üzerinde insanca yaşam uğruna binlerce yiğit evladının kanını döken Kürdistan halkı, geçmişte yaşanan isyanların bastırılmasında da ihanetten az çekmedi. Geçmişte yaşanan ihanetlerin devamı olarak bugün de, ortaya çıkartılan işbirlikçi-ajan-milis çetelerine karşı bugüne kadar yürütülen mücadele daha da şiddetlenerek sürecek ve Kürdistan toprakları üzerinde ihanet, bir daha böyle bir yaşam imkanı bulamayacaktır.

Yöneldiği hedeflerle, kazandığı mevzileriyle bugünkü düzeyine ulaşmış olan ulusal kurtuluş savaşımızın boyutunu, TC. kendi basın-yayınına koyduğu sansürle kamuoyundan gizlemeye çalışmaktadır. Kürdistan'ın bir çok alanında olduğu gibi, Bingöl-Diyarbakır Eyaletinde de ARGK birliklerinin faşist ordu birliklerine, kurum ve kuruluşlarına, işbirlikçilerine yönelik sayısız eylem ve çatışmaları tek taraflı açıklamalarla verilerek, kamuoyu yanıltılmaya çalışılmaktadır. Bingöl-Diyarbakır Eyaletindeki, son altı ay içerisinde meydana gelen eylem ve çatışmaların bilançosunu veriyoruz.

1-) 18 Mayıs1988'de, Bingöl'ün Genç ilçesi Selvi bucağına bağlı Direkli (Vuşkçır) köyü yoluna döşenen mayının patlaması sonucu, azılı milis çetelerden biri imha oldu. Aynı patlamanın etkisiyle yakında bulunan bir başkası da ağır şekilde yaralandı.

2-) 5 Temmuz 1988'de, Direkli çevresine döşenen mayına takılan azılı çete ailelerinden biri öldü, biri de yaralandı.

3-) 9 Temmuz 1988'de, Elazığ'ın Palu ilçesi Gökdere bucağına bağlı Akbulut (Züber) köyüne bir gerilla birliğimiz tarafından yapılan baskında, Ahmet Bulut ve Hanifi Kaya adlı MİT ajanları ölümle cezalandırıldılar. Yıllardan beri ihbarlarıyla yöre halkına kan kusturan bu hainlerin cezalandırılması, yöre halkı tarafından büyük bir sevinç ve coşkuyla karşılanmıştır.

4-) 11 Temmuz 1988'de, Türkiye'yi İran'a bağlayan demir yoluna bir gerilla grubumuz tarafından, Palu mıntıkasından döşenen mayın, tren rayını bir gün ulaşıma kapattı.

5-) 24 Temmuz 1988'de Genç'in Selvi bucağına bağlı Güzeltepe (Awnik) köyü çevresine döşenen mayına, çetelere ait çok sayıda büyükbaş hayvan takılarak telef oldu.

6-) 30 Temmuz 1988'de, Diyarbakır'ın Hani ilçesine bağlı Serdê köyü yakınlarında bulunan gerilla birliğimiz, binlerce düşman askeri tarafından kuşatmaya alındı. Sabah saat 5 sıralarında başlayan çatışmada, ağır kayıplar veren düşman birlikleri, çareyi tank top gibi ağır silahları kullanmakta buldular. Bundan da sonuç alamayınca gündüz saat bir sıralarına doğru, kimyasal napalm bombalarını kullandı. Halkımızın yiğit evlatları ve birliğin değerli iki komutanı Kemal (Veli Teyhani) ve Zaza Hasan (Ömer AKKAYA)'ın da içinde bulunduğu 9 yoldaşımız kahramanca direnerek şehitler kervanına katıldılar. Bu çatışmada düşman toplam 34 ölü, 25 yaralı vermiştir. Ancak kayıplarını kamuoyuna yansıtmaktan özenle kaçınarak, sadece basına bir polisin öldüğü biçiminde yansıtmıştır.

7-) 4. Ağustos 1988'de, Dicle ilçesi ile Elazığ'ın Arıcak (Karabegan) mıntıkasını biribirine bağlaması için yapılan yola gerilla grubumuz tarafından döşenen mayına bir dozer takılarak tahrip oldu.

8-) Ağustos 1988'de Genç ilçesine bağlı Güzeltepe (Awnik) köy çevresine döşenen mayına Ali Bozkurt isimli ajanın ailesinden biri takılarak ağır şekilde yaralandı.

9-) 11 Eylül 1988'de, Güzeltepe (Awnik) köyü çevresine döşenen mayınlardan birine, azılı çetelerden birinin yakın akrabası takılarak yaralandı. Bu olay üzerine iz takibiyle operasyona geçen sömürgeci ordu birliklerinin, aynı çevrede döşenmiş bulunan bir başka mayına takılmaları sonucu bir asker öldü, biri de yaralandı. Bu olay operasyona geçen ordu birliklerine geri adım attırmıştır.

10-) 25 Eylül 1988'de, anayasa değişikliği için oylamanın yapıldığı gün, Bingöl ve Genç alanlarında seçim güvenliğini sağlamak üzere, köylere yerleştirilen ordu birliklerinin seçim sonrası merkezlerine dönmeleriyle, ARGK birliklerinin iki ayrı yere attıkları pusularda, biri taksi toplam 5 askeri araç içindekilerle birlikte imha edildi. Birinci olay Bingöl-Genç yolunun yamaç bucağı yol ayrımında gerçekleştirildi. Dört aracın imha olduğu bu olayda, 20 dolayında ölü ve yaralı verdirildi. İkinci eylem, Genç-Diyarbakır kara yolunun yayla düzlüğüne çıkan Kurner tepesinde gerçekleşti. İki düşman pususu arasında gerçekleştirilen bu eylemde, bir askeri araç içindekiler ile birlikte imha edildi. Büyük siyasal yankılar uyandıran bu eylemlerin sonuçlarını, TC, basınında "bir askeri aracın pusuya düşürüldüğü, 2 askerin ölü, 3'ünün de yaralı olduğu" biçiminde verdi. Her olayda görüldüğü gibi, özel savaş politikasının bir gereği olarak kendi kayıplarını bu olayda da gizlemiştir.

11-) 4 Ekim 1988'de, aldığı bir ihbar sonucu, Elazığ'ın Palu ilçesinin Arıcak bucağına bağlı Berik köyünü kuşatmaya alan düşman birlikleri ile grubumuz arasında, saat 23 sıralarında başlayıp yarım saat süren çatışmada üç polis timi ölmüş, ikisi de ağır yaralanmıştır. Katbekat üstün durumda bulunan düşmanın, bu özel savaş birliklerinin, küçük bir gerilla grubumuz karşısındaki başarısızlığı, halkta büyük bir coşku ve güven yaratırken, düşmanda moral bozukluğu ve panik yaratmıştır.

12-) 8 Ekim 1988'de, Dicle'nin Kayı (Yukarı Şıngırık) köy okuluna yerleşmiş olan özel polis timleri ve sözleşmeli olarak dışardan getirilip yerleştirilen milis çetelerine yönelik, gerilla birliğimiz tarafından saldırı düzenlendi. Yapılan saldırıda 5 özel polis timi öldürülmüş ve yaralanmıştır. Bu olayın sonuçlarını düşman tüm çabalarıyla gizlemeye çalışmışsa da, yöre halkına yansımasını engelleyememiştir.

13-) 20 Ekim 1988'de düşmanın aldığı bir ihbar sonucu, Genç'e bağlı Güzeldere (Gaz) köyünde, bulundukları evde kuşatmaya alınan gerilla grubumuzla, düşmanın üstün sayıdaki ordu birlikleri arasında girilen bir saatlik çatışmada, düşmanın üstüne üstüne yürünerek, 15 dolayında özel polis timi öldürülmüş ve yaralanmıştır. Bu olayda kahraman ARGK savaşçılarından Hasan-Remzi (Selahattin KAYA) Mehmet (Hikmet OLUK) şehit olurken, bir savaşçı da düşmana yaralı olarak esir düşmüştür. Bu olaydaki başarısızlıklarını gizlemeye çalışan faşist ordu birlikleri çareyi zavallı köylüleri tutuklamada bulmuşlardır.

14-) 19 Kasım 1988'de, Lice'nin Firdeus köyünde bulunan çetelerden birine, hayatının karşılığında, etkili bir hedefe karşı kullanmak üzere bomba verildi. Sözkonusu çete hadefe yönelik bombayı kullanamadan, içine girdiği dikkatsizlik sonucu kendini imha etti.

15-) Geçen bu süre içerisinde eylemlerimizin etkisiyle güçlenen devrimci otorite karşısında, birçok milis-çete elindeki silahları güçlükle düşmana geri vermeyi başarırken, çok sayıda çete de, ARGK birlikleriyle uzlaşma yollarına başvurarak silahlarını düşmana geri vereceklerini belirtmişlerdir. Yine çeşitli şehir merkezlerinde gelişen cezaevi direnişiyle bütünleşen açlık grevleri, yürüyüş, protesto, boykot ve pullama-yazılama gibi eylemler gerçekleştirilmiştir.

Tüm bu gelişmelerin düşman cephesinde yol açtığı panik kendi içinde sayısız çatışmalara ve kayıplara yol açmışken, devrim cephesinde de birleşme ve güçlenmeyi sağlamıştır.

Yurtsever halkımız!

Dört yılı aşkın bir süreden beridir devam eden halk kurtuluş savaşımız, Parti-Cephe-Ordu silahlarıyla donanarak, amansız bir mücadele ortamında gelişerek bugünkü düzeyine ulaştı. Bu savaşın daha da güçlenerek zafere ulaşması açık ki sizlerin vereceği daha ileri düzeydeki yardım ve destekle mümkün olacaktır. Bunun için evlatlarınızı vatanın kurtuluşu için feda etmekte bir an bile olsun tereddüt etmeyin. Bakın, Filistin halkı kendi topraklarından kopuk olarak yürüttüğü savaşta, onbinlerce kayıp vermesine rağmen, mücadele içinde bir an bile geri adım atmadı. Bugün kendi toprakları üzerinde Filistin halkı, taşla, sopayla ayaklanmış; ateşli silahların üzerine yürümektedir. Filistin halkının bu görkemli direnişi bugün devlet kurma yoluna girmiştir. Baskı ve sefaleti bizlere reva gören bu düşmana karşı, gelecek güzel günler için kölelik zincirlerinden başka kaybedecek neyimiz vardır? Bu bilinçten hareketle, halk olarak bu gidişata dur demenin zamanı geçmiştir bile. Dünya halkları halk varlığımızı bizden bekliyor. Unutulmamalıdır ki, savaşımızın zaferi sizlerin elindedir. Bunun için harekete geçin.

— 11. yıldönümünde PKK'yi coşkuyla selamlıyoruz!
— Yaşasın PKK-ERNK-ARGK!
— Yaşasın önderimiz Abdullah ÖCALAN!
— Kahrolsun faşist Türk sömürgecileri ve işbirlikçileri!

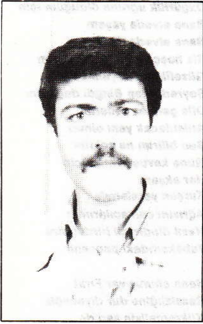
ARGK/Bingöl-Diyarbakır Eyalet Komutanlığı
27 Kasım 1988

DÜZELTME:

Serxwebûn 83. sayının 6. sayfasında yayınlanan, **"Emperyalist mahkemeleri her türden karşı-devrimciliğin yargılandığı bir alana, zindanlarını ise direniş kalelerine dönüştüreceğiz"** başlıklı yazıya bir yanlışlık sonucu, Hamburg'da tutuklu devrimci politikacı **S. ERDEM** imzası atılmıştır. Yazı, Köln'de tutuklu devrimci politikacı **Hasan Hayri GÜLER**'e aittir. Düzeltiriz.

Serxwebûn

Mehmet yoldaş; senin yüksek erdemlerini her zaman kendimize rehber alacağız

Partimizin, değerli militanı Mehmet DEMİR (Zeki, Salih) yoldaş 12 Ağustos 1988 'de iki yoldaşıyla Adıyaman alanında sömürgeci ordu ve özel tim birlikleriyle girdiği çatışmada kahramanca bir direniş sergileyerek şehit düştü.

Ulusal kurtuluş mücadelemizde tarihsel bir dönemeci teşkil eden '88 yılı, halkımızın ve Partimizin lehine önemli gelişmeler ve kazanımlar doğururken, düşmanımız da kendi tarihinin en büyük darbelerinden birini bu dönemde yedi. Kaydedilen bu gelişmeler başta Parti Önderliğimiz olmak üzere yurtsever halkımızın ve Partimizin değerli militan ve savaşçıları ve şehitlerin yoğun emeği ve çabası temelinde kaydedildi. Kaydedilen bu gelişmelerin önemli bir halkası da Mehmet DEMİR yoldaşın devrimci yaşamı boyunca harcadığı emek, gösterdiği direniş ve bu direnişte ulaştığı kutsal şehitlik mertebesi olmaktadır.

Mehmet DEMİR yoldaş, 1963'de Urfa'nın Bozova kazasının Kilan (Dütlük) köyünde dünyaya gelir. Ortahalli, köylü kökenli bir ailenin çocuğu olarak, yaşamını üretimle uğraşarak sürdürür. İlkokulu bitirdikten sonra, belli bir dönem köyde çalışarak kendisinin ve ailesinin geçimini sağlamaya çalışır. Daha sonra Türkiye'nin çeşitli metropollerinde (Adana, Mersin, İskenderun) mevsimlik işçi olarak çalışır. 1980'de ekonomik nedenlerden dolayı Avrupa alanına gider. İlk olarak gittiği Almanya alanında belli bir süre kaldıktan sonra Fransa'nın Paris alanına gider. Orada terzicilik ve konfeksiyonculuk işlerinde işçi olarak çalışır.

1983 yılında Paris alanında ulusal kurtuluş mücadelemize sempati duyar. Halkına, ülkesine karşı ve onun ulusal bağımsızlık mücadelesinin gelişimi karşısında onun bir parçası olmada kendisini sorumlu görür. Bildiğimiz gibi, bu dönemde ve daha sonraki süreçte onlarca, yüzlerce hatta binlere varan düzeyde kendisine devrimciyim, demokratım, politik hüviyet sahibiyim diyen Türkiyeli ve Kürdistanlı birçok kişi Avrupa yaşamı içerisinde yozlaşırken, Mehmet yoldaş, bu olumsuz tablonun tersine, ülkeye, kaynağa ve militanlaşmaya dönüşü kendisine görev edinerek ve ulusal kurtuluş saflarında yerini alarak, bu uğurda yurtsever-devrimci çalışmalarını yoğunlaştırdı. Sempatizanlık döneminde bir taraftan mücadeleye mali katkılarını sunarken, aynı zamanda siyasal çalışmalarını da yoğunlaştırarak, 1984'de mücadeleye profesyonel düzeyde katılım sağlar. Mücadeleye katılımında coşku, kararlılık ve geleceğe yürümenin azmi ve fedakarlığını güçlü bir düzeyde temsil eder. Profesyonel faaliyet döneminde bir yıllık zaman sürecinde Avrupa'nın çeşitli alanlarında kitle faaliyetlerini yürütür. Yerel ve bölgesel düzeyde birim faaliyeti içerisinde sorumluluk alır. Aldığı görev ve sorumlulukların gereklerini yerine getirmede yoğun çaba sarfeder. Bu çabasıyla yoldaşları ve kitleler tarafından sevilen ve sayılan bir devrimci durumuna gelir. Devrimci çalışmalarında sürekli bir gelişme grafiğini göstererek, pratik mücadele içinde kazandığı deney ve tecrübelerle kendisini önemli oranda yetkinleştirip ülke mücadelesine katılma istemini yoğun bir biçimde Partiye iletir. İstemi Parti tarafından uygun görülür.

Mehmet yoldaş, 1985'de Ortadoğu alanına gider. Partimizin merkezi eğitim okulunda eğitim görür. Partinin yetkin bir militanı durumuna gelmeyi kendine hedef seçer. Bu hedefe ulaşmak için çok yoğun bir çaba harcar. Onun bu çabası kendisinden beklenenin üzerinde bir gelişmeyi sağlar. Yarattığı gelişmenin temelinde Partiye ve devrim davasına yüksek bağlılığı, derin yurtsever özellikleri, sade ve dürüst kişiliği Onda Partimizin militan devrimci kişiliğine ulaşmada önemli başarılar yaratır.

Mehmet DEMİR yoldaş, Mahsum Korkmaz Akademisi'nde eğitim gördüğü dönemlerde...

Mehmet yoldaş, partimizin tarihsel III. Kongre Platformuna da katılarak, platformun aydınlatıcı ve dönüştürücü gerçeği temelinde kendisinde önemli gelişmeler yaratır. Devrimci eğitiminde önemli ilerlemeler sağlar. Bu dönemde gelişmeyi Partiye yazdığı bir raporunda şöyle dile getirmektedir: *"Bilindiği gibi, kısa bir süre önce III. Kongre platformu gibi önemli bir süzgeçten geçtik. Amaç, kişilikte gerçek dönüşümü sağlamaya yönelik eğitim faaliyetlerimizi yoğunlaştırmaktır. Her türlü gelişme, III. Kongre çizgisine ulaşmak ve onu özümsemekle elde edilir. Partimiz, bu konuda bizlere en geniş olanakları açmış bulunmaktadır. Çıraklık devresinden geçerken, yer yer eski çalışma tarzının kalıntılarını halen sürdürmekteyiz. Kürdistan toplumu gibi özüne kadar zehirlenen bir yapıdan taşıdığımız dengesizliklerden kurtulmak amacıyla ileriye doğru yürümeye and içtik. Bu yürüyüşü gerçekleştirirken bazen dönüp geçmişe mendil sallamaktayız. Kongre çizgisi bizi bize tanıttı. Ama ne var ki, o tanınmazlığa eskisi gibi düşmesek de hatta ona karşı kinli olsak da, henüz tam olarak şahsımızda mahkum etmediğimiz ve zaman zaman bazı yetersizlikleri yaşadığımız bir gerçektir.*

Ezilen insanlık adına, bağımsızlık ve özgürlüğe susamış Kürdistan halkı adına binlerce kez lanetlenen bu yetersizliklere objektif olarak ben de düşmekteyim. Ama bu konuda da Kongre sonrası dönemde önemli adımlar atarak tam olmasa da, küçümsenmeyecek gelişmeler sağladığımı da fark etmekteyim."

Mehmet yoldaş kendi eğitimine olduğu gibi, yoldaşlarının eğitimine de önemli katkılar yapar. Ve yine Partiye yazdığı bir raporunda bu durumu şöyle ifade etmektedir: *"Kişi olarak bu süreç içerisinde daha çok grupla ilgileniyor, diğer yandan da kendimi ülke çalışmalarına hazır duruma getirmeye çalışıyorum. Grupla ilgilenmede, çalışmalarda kavratıcı olmaya, gerek grubun kollektif çalışmalarında ve gerekse tek tek arkadaşlarla ilgilenmede olsun, arkadaşların eksiklik ve yetersizliklerini eğitim temelinde gidermeye çalışıyorum. Yine, arkadaşları kollektif çalışmaya, teorik, pratik alanda fedakarlık, geliştirme vb. konularda teşvik etmeye ve bu yönlü arkadaşlarımı geliştirmeye çalışıyorum. Bu çalışmalarımdan sonuç alabiliyorum."*

Mehmet yoldaş, yoldaşlık ilişkilerinde de sıcak ve sorumlu davranarak, her türlü proleter dışı eğilim, yaklaşım ve tavra karşı Partinin örgütsel-pratik ve siyasal birliğini ve çizgisini faaliyetlerin başında tutmaya büyük özen gösterir. Devrimci eğitimine özlü yaklaşımı kendinde geliştirerek devrimci düşünceyle devrimci pratik arasındaki uyumu sağlamada, öğrendiğini pratikle bütünleştirmede okul ortamında örnek teşkil edecek bir yoldaş durumuna gelir. Aynı zamanda Partimizin yöneticilik özelliklerini kendisinde önemli oranda geliştirerek, bir mangada komutanlık görevini büyük bir sorumluluk ve ileri bir gelişmeyle yerine getirir. Eğitimini başarılı bir düzeyde tamamlayarak, kazandığı güçlü komutanlık özellikleriyle 1987 Baharında ülke pratiğine büyük bir coşku ve atılımcı ruhla yürür. Partiye yazdığı bir raporunda, ülkeye yönelim konusunda düşüncelerini şöyle dile getirmektedir: *"Bazı eksikliklerim olsa dahi, pratiğime egemen olmada kendime güveniyorum. Tüm çabalarım bu yönlüdür." "Kendim için şunu söyleyebilirim: Hazırım, ülke pratiğine yönelmek için emir bekliyorum. Son olarak belirteceğim: Partinin bana vereceği herhangi bir görevi hiçbir oportünist tavra düşmeden yerine getireceğime söz veriyorum."*

Ülke pratiğine yürüyüşü de kendisini çok yönlü devrimci görevlere hazırlamış olarak yapar. Ülke pratiğine ilk yönelimde birliğinde ihanetçiler ve kaçıp düşmana teslim olan unsurlar çıkar. Bu durum birliği deşifre eder. Karşısına önemli engeller çıkar. Mehmet yoldaş hiçbir olumsuzluğa kapılmadan, birçok engeli aşarak Adıyaman alanına ulaşmayı başarır. Bu alanda devrimci faaliyetlerin örgütlenip toparlanmasında önemli çabalar sarfeder. Doğru çalışma ve eylem tarzına ulaşmada belirgin gelişmelerde önemli çabası vardır. Düşmanın bu alanda geliştirmek istediği oyunların önemli bir kesimini yoldaşlarıyla birlikte boşa çıkarmayı başarır. Kitlelerde yeniden güven yaratır. Ulusal kurtuluş savaşımıza yeni savaşçı adaylarını alma ve bunların eğitilip geliştirilmesinde başarılı gelişmeler yaratır. Bu değerli çalışmalar içerisindeyken sömürgeci ordu ve özel tim birliklerinin kurduğu bir pusuda iki yoldaşıyla birlikte büyük bir direniş sergileyerek şehit düşer.

Mehmet DEMİR yoldaşın anısı önünde saygıyla eğilerek, anısına bağlılığın gereklerini en güçlü bir düzeyde devrimci pratiğimizle yerine getireceğimize bir kez daha söz veriyoruz.

Mücadele arkadaşları
10.12.1988

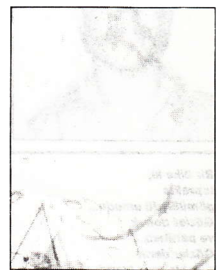
Halkımızın yiğit neferi Selahattin KAYA yoldaşı şehit verdik

Ulusal direniş mücadelemizin değerli militanlarından Selahattin KAYA (Remzi) yoldaş, Ekim 1988 tarihinde faşist Türk sömürgeciliğinin ordu ve polis birliklerinin kurduğu bir pusu sonucu çıkan çatışmada, kahramanca direnerek Hikmet OLUK yoldaşla birlikte şehit düştü.

1962 yılında Elazığ'ın Palu kazasının Xêylan (Büyük Çaltı) köyünde dünyaya gelen Remzi yoldaşın yaşamı, ailesinin maddi durumunun iyi olması nedeniyle nispeten refah içinde geçti. Yaşam standartı iyi olan bir aile içinden gelmiş olması; O'nun, kendi halk ve ülke gerçekliğine sahip çıkması ve bu uğurda savaşarak şehitlik mertebesine ulaşmasına engel olmadı.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin genişliğine bir gelişmeyi yaşadığı 1978-79 dönemlerinde, Remzi yoldaş bu gelişmelerden etkilenerek Parti mücadelesine sempati duymaya başladı. Ve kavradığı ulusal kurtuluşçu düşünceleri çevresindekilere ve gençlik kesimi içerisine taşırarak, devrimci-yurtsever propaganda çalışmalarını yürüttü. Bu faaliyetlerde belli başarılar sağlayan Remzi yoldaş, 1980 yılında faşist cuntanın iktidara el koyuşundan sonra, dört yıl boyunca ilişkisizlik ortamında ülke pratiğinde kaldı. Parti hareketimizin geri çekildiği bu yıllarda; sömürgeci-faşist rejimin Kürdistan'da yoğunlaştırdığı işkence, katliam, terör ve pasifikasyon ortamına tanık olan Remzi yoldaş, Partiye bağlılığını ve devrime olan inancını korudu. Parti ile ilişkilerinin kopuk olması nedeniyle 1984 yılında Almanya'ya gitti.

Almanya'nın Hamburg kentinde kalan Remzi yoldaş bir yıla yakın süre içerisinde meyva bahçelerinde çalıştı. Daha sonra Partinin Avrupa'daki devrimci-yurtsever çalışmalarına katıldı. Kitleler içerisinde yayın dağıtımı ve propaganda faaliyetlerinde aktif düzeyde yer aldı. Üstlendiği görevi, büyük çaba ve fedakarlıkla yerine getirdi. Bir süre sonra Kürdistanlı İşçiler Derneği'nin yönetiminde yer aldı. Dernek bünyesinde yürüttüğü yoğun devrimci çalışmayla kitlelerin saygı ve sevgisini kazanan bir devrimci

durumuna gelmeyi başardı. 1985 yılında, profesyonel devrimci olarak faaliyetlere başladı. Remzi yoldaş profesyonel devrimciliğe başladıktan sonra Partinin siyasi örgütsel faaliyetlerini Aachen, Neus ve Köln alanlarında yürüttü. Bu alanlarda; yurtsever Kürdistan gençliğini, Kürdistan Yurtsever Gençler Birliği saflarında örgütleme çalışmalarında yer alarak, bu alanda önemli başarılar elde eden bir yoldaş durumuna gelmeyi başardı.

1986 yılında gerçekleşen Partimizin tarihsel III. Kongre gerçekliği temelinde eğitim gören Remzi yoldaş, faaliyetlerdeki eksiklik ve yetersizliklerini daha iyi bilince çıkardı; Partinin proleter çizgisine uygun bir militanlığa ulaşmayı esas aldı. Proleter devrimciliğin gerekli kıldığı bir dönüşümü sağlama, ulusal ve toplumsal yapımızdan kaynaklanan yetersizlikleri aşıp, dönemin gerektirdiği militan ölçüye ulaşma bilinciyle hareket eden Remzi yoldaş, Partinin militan ölçülerine ulaşmanın enerjik çabasına girişti.

Ülke pratiğinde ulusal direniş savaşımımıza katılma arzu ve isteğinde olan Remzi yoldaş, bu istemini Partiye iletti. Önerisi Parti tarafından olumlu karşılandı ve bunun üzerine 1987 yılının ortalarında Mahsum Korkmaz Akademisi'nde, Partinin askeri ve siyasi eğitimine katıldı. Remzi yoldaş, Partinin temel eğitim okuluna gittikten sonra, Akademi'de verdiği önsözünde şunları belirtiyordu:

"Ben, buraya geldiğimde, ger-

çekten çok farklı bir ortamla karşılaştım. Henüz bir sarsıntıyı yaşıyorum. Aslında benim ummadığım değerler burada yaratılmış. Burada ummadığım gelişmelerle karşılaştım. Bu, bana çok cesaret verdi."

Katıldığı Partinin temel eğitim okulunda, kendini askeri, siyasi ve politik olarak geliştiren ve bunun için belirgin bir çabanın içinde olan Remzi yoldaş, Partiye sunduğu bir raporunda geleceğe yönelik düşüncelerini ise, şöyle belirtiyordu:

"Partimiz, Parti Önderliğimiz Abdullah ÖCALAN yoldaşın önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş savaşımız yüzlerce şehidimizin kanı pahasına güçlenerek çok önemli gelişmelerin yaratıcısı oldu. Partimiz, bu mücadelesiyle, dünya sosyalizm güçlerine de büyük katkılar sunmuştur.

Partimiz 10. yılına girerken, biz Parti kadrolarına, diğer dönemlerden daha çok önemli görevler düşmektedir. Mücadelemizin geldiği bu aşamada içinde bulunduğumuz eksiklikler ve yetmezliklerden sıyrılmak, ileriye yönelik adımlarımızı daha da sağlam atmak, halk ordusuna komuta etmek için kaçınılmaz bir zorunluluktur. Bugün attığımız adım, Partimizin 10. yılında zaferi yaratan kadro tipine ulaşmak, esas alacağımız temel adım olmalıdır. Temel alacağımız şiar, militan devrimciliğe ulaşmayı gerektirmektedir."

Partinin militan kadro gerçekliğine ulaşmayı rehber alan Remzi yoldaş, Kürdistan ulusal bağımsızlık mücadelesinde Ordu ve Cephe silahını kendisine komut alarak 1988 yılında bir grup yoldaşıyla beraber ülke mücadelesine yöneldi. Diyarbakır-Hani Direniş Şehitleri grubu içerisinde yer alan Remzi yoldaş, aynı çatışmadan kurtulunca, yeniden kısa bir süreyi kapsayan bir ilişkisizlik sürecini yaşadı. Bir dönem sonra ise, gösterdiği yoğun çaba sonucunda Bingöl grubuyla ilişkiye geçen Remzi yoldaş, kısa bir pratik faaliyet sürecini yaşadı. Yanında şehit düşen yoldaşlarının anılarına ve şahadetlerine bağlı kaldı. Şehitlerimizin devrettiği bayrağı dalgalandırarak yere düşürmedi. Remzi yoldaş, 20 Ekim '88 tarihinde iki yoldaşıyla birlikte Bingöl alanında bir köyde konumlanırken, yapılan bir ihbar sonucu çıkan çatışmada kahramanca bir direniş sergileyerek şehit düştü.

Remzi yoldaşın cenaze töreni görkemlice oldu. Yaklaşık 5 bine yakın insan katıldı. Halkımız, gencecik bedenini ülke bağımsızlığı uğruna feda eden değerli evladına sahip çıktı. Elazığ'dan Xêylan köyüne götürülen cenazeye binlerce insanın katılması, halkımızın, şehitlerine ve ulusal bağımsızlık davalarına sahip çıkışının en somut örneğidir.

Sömürgeci-faşist düşman, diğer bir yoldaşıyla birlikte, alçakça kurşun yağmuruna tuttuğu Selahattin yoldaşın tanınmaz hale getirilen genç bedenini televizyonda gösterdi. Kendi aklısıra, yoldaşlarımızın cesetleri, halkımıza bir ibret belgesi ya da ona gözdağı niteliğinde olacak. Gerçekte ise, düşmanın bu sığ mantığı, onun ne kadar çürümeye yüz tuttuğunu belgelemektedir. Ve düşmanın bu yöntemi, halkımızda kin uyandıracak, kurtuluş davasına sahip çıkma bilincini geliştirecektir. Nitekim Selahattin yoldaşın cenazesine katılan 5 bin insan, bu gerçeklikten ayrı düşünülemez. Evet, Selahattin yoldaş, Kürdistan toprağında ebedi uykusuna yattığı ilk günde bile, binlerce insanın hafızasında bir bağımsızlık savaşçısı olarak yer edindi.

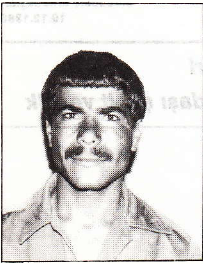
Partimizin değerli militanı, halkımızın yiğit kahramanı Selahattin KAYA yoldaşın anısı önünde saygıyla eğiliyor, emanet ettiği bayrağı, bağımsız ve özgür bir Kürdistan yaratıncaya kadar dalgalandıracağımıza ve aramızdan ayrılmış da olsa, özgürlükte yeniden buluşacağımıza söz veriyoruz.

Silah arkadaşları

Savaşarak insan oldum
İnsanlık uğruna bu savaşta
Ölünce özgür olacağım
Özgürlük uğruna öldüğüm için
Bana elveda yaşam
Bana elveda dünya
Siz hoşça kalın yoldaşlarım
Güzelliğine doyum olmaz
Seyrederken Bingöl dağlarını
Dile gelmez acılarım
Anlatılacak yanı olmaz
Ben bilirim ne çektim
Güne kavuşturmak için
Her akşam
Kurşun yaralarıyla
Ağrısını can acılarımın
Nasıl dindirirdi birdenbire
Tabakamdaki panzehir

Sana ahımız var Fırat
Sessizliğine dur diyeceğiz
Kükremelisin sen de
Yanında şaha kalkanlar misali
Kanımız haram olur sonra
Geçit vermezsen bu gece
Al hediyemi götür
Hudutlar ötesine
Selam söyle bizden yana
Bizsiz oralarda edemeyenlere

Eşref yoldaş fedakarlığın sembolüdür!

Bir ülke ki,
toprakta
gömülüydü umudu...
Gözler donuk
ve parıltısız...
Gözler derin
bir acıyı taşırdı.
Nerede gizliydi,
bulamazdın
arasan da.
Baştan başa
keder ve acıdan
örülmüştü vatan...
Vatan neydi ki,
satılığa bile
çıkartılamayacak kadar
utanç duyulan.
Vatan neydi ki,
umudun gömüldüğü
kapkara bir toprak.
Uzundur yaylaları
ve yüksek,
Oysa güneşle
selamlaşır gibi.
Dağlar
nasıl da yücedir,
oysa davetkar.
Bir ülke ki,
bebeleri ölü doğardı,
onun için
ağıt yakardı analar.
Nüfus kağıdı
mezar taşıydı
insanlarımızın,
doğmadan
öldü diye yazılan.
Tanımazdı
bu ülke insanları,
ceplerinde taşıyacak
bir kimlik kartı.
Ölülere gerekmez çünkü.
Ölülerin
adı da olmaz...
Bir tebessüm de
arama o zaman
sararmış cesetlerin
yüz hatlarında...

Halkımızın parçalanmışlığı ve kendi gerçekliğine yabancılaştırılması, PKK'nin ortaya çıkışıyla son bulmuştur. Bu dönemden itibaren, insanlarımız için kendi yeteneklerini konuşturma imkanları açılmıştır. Yüzlerce yıldan beri düşmanın dayatmış olduğu yaşama son verme dönemi de bu anlamda başlamıştır. Umudun doğuşu böyle bir seyir izlemiştir. Böylece gökyüzünü kuşatan kara bulutlar yokedilerek, berraklık hakim oldu. Bu direnişe katılan bütün halk kesimleri, görkemli direnişler sergilediler. Aşiretçi ve kabileci anlayışlara lanetler yağdırarak, düşmana saldırdılar. Ve aynı zamanda "çağımızın kabileciliği" olan, küçük-burjuva partilerine de yöneldiler. Çünkü onlar, yabancı egemen güçlerin uşağıydılar.

İşte, yaşam bulan bu tomurcuklardan birisi de Eşref yoldaştı. Eşref yoldaş, bu davada vazgeçilmez bir kararlılığa sahipti. 1969 yılında aşiretsel ve kabilesel çatışmaların yoğun olduğu bir bölgede dünyaya gelmişti. Çiftçi bir ailenin çocuğuydu, tarım ve hayvancılıkla geçimlerini sağlamaktaydılar. Ailece yurtsever özelliklere sahiptiler. Babası onu okutmakta diretiyordu. Fakat çok yoksul olduklarından, ailenin geçimini sağlamak için okulu terketmek zorunda kalmıştı.

1976 yılından itibaren, Partimiz tüm alanlara açılmıştı. Eşref yoldaşın yöresi de, bu alanlardan birisidir. O alanda bulunan bütün feodaller ve küçük-burjuva örgütleri PKK'nin o alana girmemesi için çok çaba sarfetmekteydiler. Bu yüzden Eşref yoldaş, partimizi 1986'nın ortalarında bazı taraftarlar vasıtasıyla tanıdı. Fakat ne varki, ailesinin geçimini sağlamak için metropollere göçetmek ve işgücünü satmak zorundaydı. Bildiğimiz gibi partimiz, Ortadoğu sahasını, Kuzey-Batı Kürdistan'da gelişen mücadele için bir geri cephe konumuna getirmişti. Bu alan, dışardaki işçiler için bir devrim okulu olmuştu. Eşref yoldaş da, çok zor koşullar altında inşaat kurmaya can atıyordu. O sıralarda, şehit düşen Selim yoldaşla tanıştı. Bundan sonra O, çalıştığı işyerini bir eğitim alanına dönüştürdü. Burada Parti yayınlarını ve marksist klasikleri okumaya başlamıştı. Hem de bunları kavradığı oranda kendi çevresine anlatmakta ve böylece herkesi bu gelişmeye katmaya çalışmaktaydı. Başka işyerlerindeki yurtsever kesimlere yönelik propagandalar yapmakta ve mücadeleye maddi destek toplamaktaydı. Eşref yoldaş bu temelde çağdaş yaşama adım atmış ve eskiyle olan bağlarını koparmıştı. Artık eski yaşamı tanımıyor ve ona karşı savaşıyordu. Burjuvazinin sömürü sistemini çok iyi kavramaktaydı. Eşref yoldaş, Kürdistan gerçekliğine ulaşmasını şöyle dile getirmekteydi: *"Bizler kişisel ve ailesel kurtuluş üzerine konuşamayız. Çünkü bizler çağdaş insanlığa ulaşmak için ayak diretmeliyiz. Biz halkımıza özgür ve mutlu olacağı bir vatan yaratmalıyız."* Bu temelde hareket ederek, Partiden, profesyonel faaliyetlere katılma isteminde bulundu. 1987'nin mart ayında işini bırakarak mücadele saflarında yer aldı. Bir yandan güçlü propaganda-ajitasyon faaliyetleri yürütürken diğer yandan kişilikte dönüşüm sağlayarak, Partinin militan kişiliğine ulaşmaya çalışıyordu. Eşref yoldaş, yaşının küçük olmasına rağmen, Kürdistanlı işçiler üzerinde önemli bir etki yaratmaktaydı. Hatta dışarıya göç etmiş olan aileler üzerinde de aynı etkiyi bırakmaktaydı ve onların Ulusal Kurtuluş Mücadelemize destek sunmalarını sağlamaktaydı.

Bütün bu gelişmelerin ardından, yeni döneme ilişkin gelişmeyi sağlamak için Mahsum KORKMAZ Akademisi'ne gitti. Orada güçlü bir siyasi ve askeri eğitimden geçti. O, her zaman için liberalizme karşı mücadelede üstün bir kişiliğe sahipti. Akademi'de kendisine sunulan olanaklardan sonuna kadar yararlanmasını bildi ve kendisini geliştirdi. Bu eğitim sürecinde sosyalist eğitimini daha da derinleştirmişti. Böylece PKK'nin kahraman kişiliğine layık olduğunu ispatlamıştı. Devrimci faaliyetlerine Ortadoğu'da bir ülkede devam etmiştir. Orada temel eğitim komitesinin içinde yer aldı; okuma çevreleri içinde, bazı taraftarları geliştirme görevi vardı. Mülteci aileler ve işçiler arasında Parti çizgisini hakim kılma ve onları özgür düşünceler etrafında birleştirme azmi ve çabası içerisindeydi. Böylesine sonsuz fedakarlık ruhu ve coşkusu sonucu, onların arasında bağımsızlık ve özgürlük ruhunu geliştirdi. Bu aileler arasında kendi ailesi de bulunmaktaydı. Ailesini de hertürlü göreve hazır yurtsever bir aileye dönüştürmüştü. Bazen kısa süreler çalışma alanından ayrıldığında, her arıyor ve Ondan bahsediyordu. Parti Önderliğine gönderdiği raporlarında, ülkeye gitme ve sıcak savaş alanında faşist Türk ordusuna karşı savaşma talebinde bulunmaktaydı.

Bir raporunda, eğitim görevlerini şöyle dile getiriyordu: *"Ben kendimi, planlama yapmak, Parti taktiğini zafere ulaştırarak, bağımsız ve özgür bir vatan için hazırlıyorum."* Israrlı istekleri sonucu yeni bir eğitimden geçmek üzere, 1988'de tekrar Mahsum KORKMAZ Akademisi'ne gitti. Bu göreve layık olduğunu ve bunun için gerekli kudrete sahip bulunduğunu ispat etmişti. Bu eğitimin ardından, gönderdiği bir raporunda, *"Ben şimdi PKK'nin profesyonel devrimcisi olduğumu kavradım... Artık dönemin istediği kişiliğe ulaştım. Partimizin, hangi sahada olursa olsun, vereceği bütün görevleri yürüteceğime güveniyorum. Ben, Kürdistan'da askeri faaliyetlere katılmak istiyorum"* diyerek, kararlılığını dile getiriyordu. Partiden ülkeye gitme talimatını alınca çok sevinmişti ve coşkusu giderek artmıştı. Böylece ülke pratiğine yöneldi ve ülkemizin kalbi, Botan'da bir hareketli ana birliğimizde yer aldı. Şehitlere verdiği sözde, kanının son damlasına kadar durdu. Büyük bir coşku ve yiğitlik temelinde, Ekim 1988'de Gabbar dağında şehit düşene kadar, mücadelesini sürdürdü.

Bizler, mücadele arkadaşları olarak, büyük şehidimize söz veriyoruz ki, kahramanlık destanları yaratan PKK'nin yolunda ölene kadar yürüyeceğiz.

—Yaşasın yüce Önderimiz APO!
—Parti şehitlerimiz ölümsüzdür!

Silah arkadaşları

Evren-Özal kliğinin ağırlaşan bunalımı ve rejimin yeni arayışları

Baştarafı 1. sayfada

bir gün kala Özal yaptığı istifa tehditi ile, biraz da olsa oy oranını yükseltmeyi başardı. Yoksa alınan oyların daha alt seviyelerde çıkması kaçınılmaz bir gelişme olacaktı.

Böylesi gelişmelerin yaşanması son birkaç yıldır rejimin hızlanan siyasal krizinin dışa yansıyan örneklerinden başka bir şey değildir. Evren-Özal kliğinin yönetimlerinin ömrünü uzatmak için başvurdukları manevralar az olmadı. Faşist diktatörlüğü demokrasi maskesi ile cilalamaktan tutalım da eski siyasileri seçime katmaya kadar, birçok tedbire başvurdular. Bütün bu tedbirler rejimin hızlanan çöküşünü yavaşlatmaya bile yetmedi.

1988 yılı için rejimin bir çok hazırlığı mevcuttu. Evren-Özal kliğinin 1988 yılında görevini tamamlaması ve yerini yeni bir yönetime bırakması planlanmıştı. Muhtemel gelişmelere göre de bu alternatif SHP olacaktı. DYP'nin de şansı olmakla birlikte esas olarak hazırlanan SHP idi.

1988 yılına girildiğinde, Evren-Özal rejiminin görevlerini başarmak bir yana ayakta kalma şansının bile azaldığı görüldü. SHP'nin ise bir alternatif güç olmaktan uzak oluşu sözkonusuydu. Yine Demirel'in de geçmişte yaşanan nedenlerden dolayı henüz yönetime hazır olmaması, işin yine Evren-Özal tarafından yürütülmesini gerekli kıldı.

Referanduma girerken, Özal'ın ortaya attığı istifa tehditini aslında iki yönlü değerlendirmek gerekir: Oy oranını düşürmemeye yönelik olan birinci yönünün yanısıra, esas dikkat çeken yönü istifa gerekçesini oluşturup, bir erken seçimle SHP ya da DYP'ye yolu açmaktı. Böylece rejimin karşı karşıya geleceği önemli bir çıkmazı fazla ciddi boyutlara vardırmadan çözmek istiyordu.

Ancak, referandum sonuçları, Evren-Özal kliğinin daha bir müddet nefes alabilecek bir gücü kendisinde bulmasına yol açtı. Güçlükle de olsa zar-zor yaşamasına yetecek kadar nefes alabilen Evren-Özal kliği, 1988 yılını birlikte aşmakla kalmayıp, ömürlerini 1992'lere kadar uzatmanın da hesaplarını yapmaya başladılar. Bu konuda yaptıkları birçok manevra ile de, ömürlerini uzatma tercihine yöneldiler.

Rejimin siyasal geleceği ne olacak? Evren-Özal kliği içten ve dıştan yeterli desteği, 1992 yılına kadar bulabilecek mi? Yeni arayışlar ne zaman gündeme gelebilir? Ya da yeni arayışlar ne kadar alternatif olabilir? Rejim içine düştüğü çıkmazdan nasıl kurtulacak? Ya da kurtuluş yolu bulabilecek mi? Bunlar ve benzeri daha birçok soru yeni yıla girişle birlikte, gündemi daha fazla işgal etmeye başlayan sorulardır. Hemen her çevrede rejimin geleceği üzerine yorumlar ve değerlendirmeler yapılıyor.

Rejim önüne, 1990'lı yılları başarı ile aşıp, 2000'li yıllara Avrupa Ekonomik Topluluğu'na girmiş ve sahte demokrasi görüntüsünü yutturmuş olarak girme hedefini koymuş bulunuyor. Böylesi uzun boyutlu bir hedefin başarılıp başarılamayacağı üzerine biz şimdiden kehanetlerde bulunamayız. Ama, bazı olası gelişmeler değerlendirilerek, rejimin yakın gelecekteki durumunun ne olabileceğini ortaya koyabiliriz.

2000'li yıllar uzak bir hedef olsa da, 1989 yılı bu yıllar için bir ölçü olarak da alınabilir. Rejimin 1989 yılı içerisindeki durumu pek parlak görülmediği gibi, yaşadığı derin kriz süreci çöküşünü daha da hızlandırmak görüntüleri yılın ilk günlerinde vermeye başladı bile.

Evren-Özal kliği ve bir bütün olarak faşist rejim, 1989 yılında son derece önemli siyasal gelişmelerle karşı karşıya bulunuyor. Bir kez krizin derinleşmesinin esas nedeni olan ve rejimin nefes borularını giderek tıkayan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, bu yıl içerisinde daha fazla gelişmeye aday bir durumda. PKK'nin önderlik ettiği bu ulusal kurtuluş mücadelesi, sömürgeci yönetimi, sadece siyasal alanda değil, askeri ve ekonomik alanda da önemli zaaflara uğratmaktadır. Rejim, bu savaş karşısında bütün gücünü seferber ederek çıkmazdan kurtulmaya çalışıyorsa da, savaşın gerek ekonomik, gerek siyasi ve gerekse de askeri alanda getirdiği sorunların altından kalkamamaktadır.

Özel savaş yöntemleri ile bu durumu aşmaya çalışıyorsa da, bunda da başarılı olamamaktadır. Böylece krizin ağırlaşması sürmektedir. Savaşın getirdiği ağır ekonomik yükün altından kalkmak için de halk kitleleri üzerinde sömürüsünü daha da derinleştirmektedir. Bu ise, yeni patlamalara toplumu gebe hale getirmektedir. Dayanılmaz sömürü altında kitlelerin bu rejimin yükünü daha fazla çekmeye katlanamayacakları her gün biraz daha açığa çıkan ve netleşen bir hususu oluşturuyor. 1989 yılı, bu konuda önemli patlamalara da gebe olacak bir yıl izlenimini şimdiden vermektedir.

Nitekim, rejimin önemli bir süreci yaşadığı, rejimin temsilciliğini yapanlarca da dile getirilmek zorunda kalınıyor. Her ne kadar aktif politik yaşam içerisinde etkin bir rolü yokmuş görünse de, tüm çabasını rejimi ayakta tutmaya harcayan bir Ecevit bile, bu yılı karanlık görüyor. DSP'nin doğal liderliğinde, resmi başkanlığına dönen Ecevit, yılın ilk günleri yaptığı açıklamalarda, rejimin geleceğini hiç de aydınlık görmediğini açıkladı. Yerel seçimler, cumhurbaşkanlığı seçimi gibi, iki önemli sorunla karşı karşıya olan faşist rejimin önemli oranda zorlanacağını ve istikrarsızlığın derinleşeceğini, Ecevit açıklamalarında dile getirmek zorunda kaldı.

Ecevit'in bu açıklamaları, rejimin değişik savunucuları tarafından da dile getirilmeye başlandı. Gerek yerel seçimler ve gerekse de sonbaharda gündeme girecek olan cumhurbaşkanlığı seçimi istikrarsızlığı ve rejimin çıkmazını derinleştirecek ögeler olarak görülmektedir. Bu istikrarsızlığı sadece bir Evren-Özal kliği açısından ele almamak gerekir. Rejimi bütün kurumları ve siyasal partileri ile sarsacak olan bir durumdur bu. Bu nedenle meseleye sadece bir Evren-Özal kliği açısından yaklaşmamak, bakmamak gerekir.

Cumhurbaşkanlığı seçimi olsun, 25 Mart'ta yapılacak olan yerel seçimler olsun rejimin durumunu oldukça etkileyecek gelişmelerdir. Bu gelişmelerin sonuçları sadece Evren-Özal kliğini etkilemeyecek, rejimin durumunu bütünüyle etkileyecektir. Bu iki soruna bir de, PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş savaşının kazanacağı ivme ile Türkiye halkının giderek daha fazla açığa vuran tepkisini eklersek, rejimin nasıl bir zor denklemle karşı karşıya olduğunu farketmek zor olmaz.

Bunun için de, yeni alternatif arayışlarına hız verilmektedir. Gerek Evren-Özal kliğinin alternatifini oluşturmada, gerekse Kürt meselesinde TC'nin eski klasik-inkarcı yaklaşımının aşılması için yeni arayışlar geliştiriliyor. Başta ABD olmak üzere, AT ülkeleri ve içerde burjuva siyasal klikler yoğun olarak bu arayışlar içerisinde bulunuyorlar. Peşpeşe yeni girişimler, yeni çözümler ortaya atılıyor.

Burada daha çok rejimin siyasal çıkmazını aşma yönündeki girişimler üzerinde durmak istiyoruz. Kürt sorunu üzerindeki yaklaşımlar diğer bir yazının konusu olabilir.

Faşist rejim 1989 yılına Evren-Özal kliği ile girdi. Ama bu kliğin yıpranması o kadar üst boyutlara ulaştı ki, IMF, Dünya Bankası gibi kuruluşların yanısıra, emperyalist yönetimlerce de gözden çıkarılmaya başlandı. Tercihlerini tümüyle Özal'dan çekmemiş olsalar da, mevcut yönetiminin yıpranmışlığı ve artan tepkiler nedeniyle, yeni arayışlar içerisine daha fazla girmeye başladılar. En azından Özal'ın kesin gittiği noktada, yerine yenilerini geçirebilecek bir şanstan kendilerini yoksun bırakmak istemiyorlar.

Uluslararası finans kuruluşlarının Le Figaro gazetesine verdikleri bir demeçte, Özal'ın ekonomik politikası açıktan eleştiriliyor. Bu politikanın patlamalara gebe olduğu da belirtiliyor. Yine, geçtiğimiz yıl içerisinde, benzer uyarılar IMF ve Dünya Bankası gibi kuruluşların yanısıra ABD ve diğer emperyalist ülkeler tarafından da yapıldı.

Ekonomik politikasının patlamalar yaratacağı uyarısının yanısıra, ilk patlamalar ANAP içerisinden gelmeye başladı. Emlak Bankası Genel Müdürü Bülent Şemiler ile Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Kaya Erdem arasında patlak veren çelişkiler, Kaya Erdem'in istifası ile yeni bir aşamaya ulaştı. Bu, ANAP içerisindeki huzursuzluğun da suyüzüne vuran kısmı oldu. Öteden beri ANAP içerisinde bazı bakan ve milletvekillerinde huzursuzluk yaşanıyordu.

Sömürgeci basının sayfalarına da yansıyan ve açığa çıkan bu çelişkiler ANAP'ın yıpranma sürecinin de giderek hızlandığına açık bir işarettir. Kaya Erdem'in istifası, adeta bu sürecin hızlı bir şekilde devinmesini sağlayan bir ivme kaynağı oldu.

Kaya Erdem'in istifası birçok bakımdan önemli bir gelişmedir. Bir kez ANAP hükümeti boyunca istifa eden ilk bakandır. Yine, Erdem'in istifasını gerekçesini, "Başbakanla aramızda parlamenter siyasi hayatı değerlendirmede ve hükümet etme anlayışındaki ciddi fark" gibi bir nedene dayandırması, ANAP içerisindeki çelişkinin boyutunu da göstermektedir. Ayrıca, Kaya Erdem, ANAP'ın kuruluşundan beri partide yer almış biri olması itibarıyla da, ANAP açısından önem taşıyan biriydi. Kaya Erdem dışında başka ANAP'lılar da benzer huzursuzlukları yaşamaktadırlar. Nitekim, daha önceleri istifa ettiren ve rahatsızlıklarını açıkça dile getiren başka milletvekilleri ve bakanlar da oldu.

ANAP içerisinde başgösteren bu durum, açık yıpranmanın yeni belirtileridir. Özal-Evren kliğinin başarısızlığı, giderek iç ve dış çevrelerce daha fazla yalnız bırakılmaları ve halkta giderek kabaran öfke bu bunalımı arttırmaktadır. ANAP'ın yıpranması sürdükçe de bu durum devam edecektir. Bu konuda Türk basınına yansıyan bazı yorumlardan da örnekler vermek istiyoruz: *"1- Kaya Erdem'in Başbakan yardımcılığından istifası, önemli bir olaydır ve ANAP iktidarı için bir dönüm noktasıdır.*

Zaten kendi içinde 'liberal' ve 'kutsal ittifakçı' biçiminde bölünmüş olan ANAP, eğer Kaya Erdem'in istifası ile bir de 'protestocu'lar kanadına sahip olursa, iktidarın gücü iyice sarsılabilir.

Bu bölünmüşlük, Kasım'daki cumhurbaşkanlığı seçimlerinde, sadece ANAP'ı değil, parlamentoyu da kilitler... Başarısız turların ertesinde zorunlu bir erken seçim ve bir iktidar değişikliği de gelebilir." (Mehmet Barlas, Tercüman)

"Bu kadroya şimdi Kaya Erdem de katılmaktadır. Bu demektir ki, yakın bir gelecekte ANAP'ın ciddi bir bunalımla karşı karşıya gelmesi muhtemeldir. Çünkü huzursuzluk, bir patlama yönünde gelişmektedir." (Oktay Ekşi, Hürriyet)

Bu görüşler de gelişmenin hangi yönde olacağını göstermektedir. Rejimin temsilcileri de, bunalımın kokusunu şiddetle hissetmeye başladıklarından olacak ki, açıktan sözkonusu etmekteler. Yakın gelecekte, ANAP ve rejimde bunalımların derinleşeceği yönündeki belirtiler gelişiyor.

Bu konuda süreci hızlandıracak dört etkenin varlığını daha önce de belirttik: Türkiye'de gelişen devrimci muhalefet ve Kürdistan'da yükselen ulusal kurtuluş mücadelesinin yanısıra, yerel seçimler ile cumhurbaşkanlığı seçimi bunalım üzerinde belirleyici rol oynayacaklar.

25 Mart'ta yapılacak yerel seçim sonuçları, ANAP'ta Erdem'le başlayan çözülmeyi daha da arttırabilir. Hatta bir erken seçime de yol açabilir. Buna bir de cumhurbaşkanlığı çıkmazını eklersek, rejim tam anlamı ile ciddi sıkıntılar içerisine girecektir. Cumhurbaşkanlığı seçimi üzerinde, henüz bir fikir birliği ve açıklık yok. Meclisin mi, halkın mı seçeceği konusunda da açıklığa kavuşmuş bir durum yok.

Yerel seçim sonuçlarından muhtemel bir krizin doğacağı açık olan bir durumdur. Bunu birçok çevre de farketmiş olacak ki, yeni siyasal alternatifler oluşturmaya çalışıyorlar. Bunlardan biri SHP'nin hazırlanmasıdır. Diğer bir yolunu ise Mehmet Barlas şöyle gösteriyor: *"Kanımızca iktidarı güçlendirmenin bir yolu, 25 Mart yerel seçimlerinin sonucuna bağlı olarak, ANAP ile DYP'nin aynı çatı altında birleşme yollarının yaratılmasıdır."* İhsan Sabri Çağlayangil ise bu formülü, *"Özal Cumhurbaşkanı, Demirel Başbakan"* biçiminde telafuz etti. Sağda böylesi bir eğilim gelişse de bunun ne kadar başarılacağı konusu henüz açığa kavuşmuş olmaktan uzak bulunuyor.

Bu durumda, Evren-Özal kliğinin yıl sonuna kadar yaşayıp yaşayamayacağı, 25 Mart yerel seçimlerinde açığa çıkacaktır. Seçim sonuçları ANAP hükümetinin devam edip etmeyeceğini belirleyecektir. Gerçi Evren-Özal bu yılı birlikte geçirmeye niyetli görünüyorlar. Hatta, Özal bunun için Ecevit'i yeniden oyuna da sürdü. Seçime katılması için birçok yerde aday bulmasına yardımcı oluyor.

Bütün bu gelişmelerden sonra, önümüzdeki aylar, Evren-Özal kliğinin ayakta kalıp kalmayacağı sorusunu açığa kavuşturacak. Bu aylar aşılsa bile, sonbahardaki Cumhurbaşkanlığı seçimi gibi bir handikap bekliyor. Bu bakımdan, hangi açıdan bakılırsa bakılsın, siyasal krizi derinleşen rejimi, giderek, yıpranan Evren-Özal kliği daha fazla götüremeyecektir.

Impressum:
V.i.S.d.P.:
A. Sarı
Vogelsangerstr. 286
5000 Köln 30

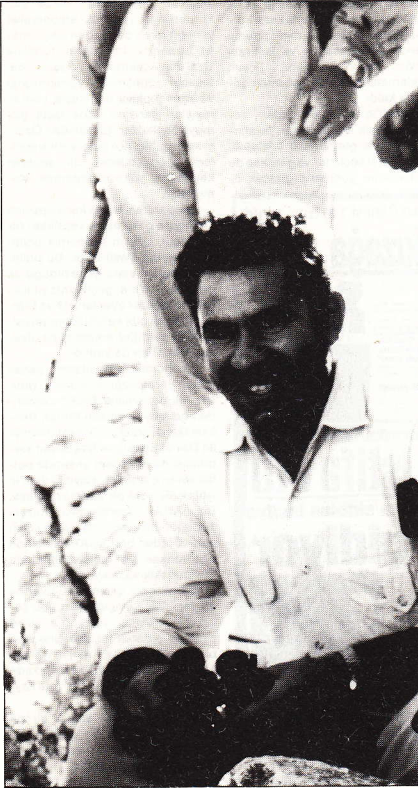
Yazışma Adresi:
SERXWEBÛN
Postfach: 10 16 83
5000 Köln 1

Hesap Numarası:
Stadtsparkasse - Köln
A. Sarı
Konto Nr.: 1 74 21 96
BLZ: 370 501 98

Avusturya	22.50	s.
Belçika	75.00	bfr.
Danimarka	10.00	dkr.
Fransa	7.50	ff.
Hollanda	3.75	hfl.
İngiltere	0.90	£
İsveç	7.50	skr.
İsviçre	3.00	sfr.
Norveç	10.00	nkr.

ABDULLAH ÖCALAN YOLDAŞA UZANAN ELLER KIRILACAK VE ZAFER KÜRDİSTAN HALKININ OLACAKTIR

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin geldiği aşamada, Kürdistan halkı tarihinde atmış olduğu adımların en ileri zirvesini yaşamaktadır. Ulusal ve toplumsal açıdan yürütülen mücadele sonucunda halkımız tarihinin hiçbir evresinde görülmemiş bir coşku ve azimle kendi öz çıkarları uğruna tüm varlığını ortaya koyarak savaşı her düzeyde sürdürebilecek konuma ulaşmıştır. Kürdistan halkı, yıllardır tutulduğu karanlık ortamı PKK önderliğindeki mücadele ile birlikte aşmış, ulusal ve toplumsal benliğine kavuşarak, çağa ulaşma mücadelesinde PKK etrafındaki kenetlenmesini alabildiğine hızlandırmıştır. Sorunun bütünselliği açısından ele alındığında bu son derece önemli bir gelişmedir. Kürdistan'da öyle bir durum yaratılmıştı ki, bir halk kendi öz benliğinden uzaklaştırılmış; en az düşmanları kadar dostları tarafından da görülmeyen, tanınmayan, varlık olarak kabul edilmeyen bir konuma itilmişti. Dirilmemek üzere tarihe gömüldüğüne inanılan bu halk, bilhassa çağdışı bir sömürgecilik ortamında nasıl oluyor da bugün kalkıp konuşabiliyor, ulusal kimliğine sahip çıkarak "ben de varım" diyebiliyor? Bununla da yetinmeyerek olağanüstü koşullarda, tarihin en büyük yükünü omuzlayarak, en vahşi düşmanlara karşı savaşabiliyor? Bugün bu soruların cevabı dünyaya kabul ettirilmiş en yalın gerçekliğimiz durumundadır. Yine, halkımız adına bu soruları kısa ve net bir biçimde yanıtlamak gerekecekse, cevap açıktır: Katledilen bu tarihi gelişmelerin tek itici gücü PKK ve onun Önderliğidir. En çetin bir savaşım sonucunda tüm engelleri aşarak, halkımızı bu konuma ulaştırmadaki yol göstericiliğini pratikte ispatlayan ve yine bugünü halkımıza kazandıran Önderimiz ve Parti Genel Sekreterimiz Abdullah ÖCALAN yoldaştır.

Bugün Kürdistan genelinde bir durum yaşanmaktadır ki, PKK ve onun Önderliğinin konuşulmadığı tek bir gün ve tek bir saat yok gibidir. Şehirde, köyde, evlerde, yolda iki insanın bir araya geldiği her yerde konuşulan konular, Kürdistan sorunu, PKK'nin tek çözümleyici güç olduğu, Parti Önderliğinin büyüklüğü ve yol göstericiliğidir. Düşmanın özellikle de bu konudaki pervasızca saldırılarına rağmen Parti Önderliğinin yüceliği, saygınlığı geniş çevreler tarafından açıkça dile getirilmekte ve en anlamlı tarzda sahip çıkış olayı yaşanmaktadır. Parti Önderliğimizin geniş halk yığınları ve dost güçler üzerinde yarattığı saygınlık kadar düşman üzerinde de yarattığı bir saygınlık ve otoriteden bahsetmek mümkündür. Düşman bunu resmi düzeyde olmazsa da değişik kalem ve ağızlar vasıtasıyla aslında itiraf etmek zorunda kalmaktadır. Bu konuda "Özel Hizmete Mahsus" gizli belgeleri, yine sivil ve askeri birçok yöneticinin konuya ilişkin yorum ve açıklamaları gibi tespitli kanıtlarla doludur. Parti Önderliğimize karşı düşmanın baştan beri yürüttüğü pervasızca saldırı, yürüttüğü çok yönlü karalama kampanyası ve onu tek hedef olarak seçmesi bile bu gerçekliği kanıtlamaya yetmektedir. Bunun nedeni ise açıktır: Kürdistan tarihinde ilk defa vücut bulan böylesi bir önderlik, sömürgeci düzenin temelden sarsılması ve her gün darbelenerek ölüme sürüklenmesi anlamına gelir.

Halkların tarihlerinde değişik önderlik tarzlarına rastlamak mümkündür. Gerçek önderler, yürüttükleri mücadele, harcadıkları emek, sağladıkları doğru, haklı ve ilerici gelişmelerle halklar tarafından kabul görülür ve yüceltilirler. Eğer PKK Önderliği de bugün halkımız tarafından bu derece yüceltiliyorsa bundan ötürüdür. Parti ve Parti Önderliğimiz, halkımızın ulusal ve toplumsal çıkarlarını savunan, onların birliğinin en üst düzeyde somutlaşmış ifadesidir. Hiçbir gücün halk gerçekliğimize sahip çıkacak güç ve yetenekte olmadığı bir anda böyle soylu bir çıkış, halkın yüreği ve beyniyle kazanılmasını sağlamış, Kürdistan halkının artık gerçek öncü gücüne kavuştuğunun ifadesi olmuştur. Parti Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın önderliğinde şekillenen PKK, ulusal ve toplumsal varlığımızın çağa açılımıdır. Ve eğer bugün PKK yaratıcılığın, cesaretin, gelişme ve çığ gibi büyümenin adı olmuşsa, doğru devrimci bir çizgiye sahip olmasından ve bu çizginin yaratıcısı yüce önder Abdullah ÖCALAN'dan ilham alıyor olmasından kaynaklanmaktadır. Keza, PKK ve önderlik ettiği Kürdistan halkının mücadelesi bugün dünyaca tartışılan konuların başında geliyor, ilerici ve gerici tüm güçler Kürdistan'a yönelik politika belirlemeye zorlanıyorsa, bunu yüce Önderimizin açmış olduğu çığır ve Kürdistan'da tutuşturduğu çağdaş gelişmenin ürünleri olarak görmek ve yorumlamak gerekir. Yoksa tarihin çokça şahit olduğu gibi, Kürdistan halkı sayısız kez ayağa kalkmıştır; savaşarak kan dökmüş, çok sayıda şehit vererek tanık olunmamış direniş örnekleri sergilemiştir. Dersim, Zilan, Koçgiri ve Ağrı direnişleri tarihimizin en belirgin direniş örnekleridir. Benzeri diğer isyanlarda da sonuç ya yenilgi, ya da katliam olmuştur. Yani, halkımız bir direniş geleneğine sahip olmasına rağmen önderlikten yoksun olması nedeniyle yenilgiden kurtulamamıştır. Buna karşılık onbeş yıla yakındır süregelen ulusal kurtuluş mücadelemiz yenilgi almadan sürekli, kesintisiz bir gelişme kaydediyor ve her geçen gün zafere daha da yakınlaşıyorsa bunun temel ve biricik nedeni doğru bir önderliğe sahip oluşudur. Parti Önderliğimiz yaşamından örnek verirken, *"PKK gerçekliği sürekli çarpan bir yürek, dinmek bilmeyen bir beyin bir engeli daha aşmadan, yeni bir engelin aşılması için hazırlanmaktır"* der. Bundan da anlaşılacağı gibi, PKK Kürdistan gibi bir zeminde öyle kolay vücut bulmamış ve mücadelesi de öyle rahat gelişip bugüne ulaşmamıştır. PKK, halkımızın en değerli evlatlarının, Partimizin en militan ve önder kadrolarının kanı pahasına bugüne gelmiştir. Bundan dolayı halkımız nasıl ki, tarih boyunca çağa uygun gerçek öncü gücünü kolay kolay yaratamamışsa, yarattıktan sonra da kolay kolay bırakmayacaktır. Birçok güç, büyük bir iştahla her çeşit insanlık dışı yöntemlerle saldırıya geçti ve birçokları da bu amaç doğrultusunda direkt emperyalizm tarafından finanse edildiyse de sonuçta halkımız gereken cevabı verdi ve her zaman da vermeye devam edecektir.

Tarih birçok önderlik biçimleriyle doludur demiştik. Aynı şekilde yakın tarihimizde de değişik önderlik biçimlerini görmekteyiz. Gerçek önderlerin yanında sahte önderler de boy verebilmektedir. Ancak sahte önderler yüzlerini ne kadar gizleseler de karakterlerini erken açığa vururlar. Kürdistan'da da Parti Önderliğimizin şekillenmesinden önce ve sonrasında birçok önder taslağının türemesine tanık olundu. Bunlar gerçek önderliği gölgelemek ve gelişmesini engellemek amacıyla hummalı bir faaliyet yürüttüler. Avazları çıkıncaya kadar bağırıp çağırdılar. Fakat hiçbir sonuç elde edemediler, edemezlerdi de. Yüzyılların deneyim ve tecrübesine sahip olan Kürdistan halkı, gerçek önder ile sahte önderleri kolaylıkla birbirinden ayırtedebilecek durumdadır. Bu daha ziyade Partimizin doğru devrimci mücadelesiyle sağlanan bir olgudur. Halkımız PKK ve onun Önderliğine sahip çıkarken, diğer tüm sahte örgüt ve önderlere itibar bile göstermedi. Çünkü, "ben önderim" demekle önder olunmadığı gibi, "ben büyüğüm" demekle de büyük olunmaz. Bu konuda olanlar pratik gerçeklikten uzak ve sadece sözde önderler olduklarından PKK ve onun Önderliğine saldırarak önder olabileceklerini sandılar ve işte bu noktada büyük yanılgılar içerisine düştüler. Bugün ortada olan sonları ise yorumu gerektirmeyecek derecede açıktır.

Bugün PKK ve Önderliği halk tarafından onay bulmuştur. Durum böyle olunca doğaldır ki, PKK ve Önderliği düşmanın çok yönlü saldırılarına maruz kalacaktır. Düşman en başta, tarihsel deneylerinden de yararlanarak çeşitli komplo, yalan, demagoji vb. yöntemlerle Parti ve Parti Önderliğimizi tasfiye etmeyi amaçlamaktadır. Düşmanın bu amacını tescilli bir hainin itiraflarında bile görmek mümkündür. Örneğin TC'ye uşaklığıyla tanınan ihanetçi Şahin Dönmez, düşmana şu akıl hocalığında bulunuyor:

"Abdullah Öcalan yaşadığı müddetçe PKK bitmez. On PKK çıkarır. Eğer PKK tasfiye edilmek isteniyorsa onun vurulması gerekir."

Burada gerçek açıkça itiraf edilmektedir. Bu ağzın niyet ve amacı farklı da olsa, aslında ortaya konulan Parti Önderliğimizin büyüklüğü ve PKK'de somutlaşan gücü, otoritesidir. Bu konuda düşman, bırakalım PKK önderliğini, sıradan bir PKK'liyi etkisiz hale getirmek için komplo düzenlemekten kelle avcılarını saldırtmaya, ailesine el atmaya ve yalan-yanlış vaadlerle tuzağa düşürmek istemeye kadar denenmedik yöntem bırakmamaktadır. Buna kitlelerin kendisi tanıktır. PKK'nin tek bir neferine karşı bu kapsamda bir faaliyet içerisinde olan düşmanın, Parti Önderliğimize karşı yüz kat daha fazla saldırı yöneltceği ve imhayı, tasfiye etmeyi amaçlayacağı açıktır. Şantaj, yalan, demagoji, karalama kampanyasını bir tarafa bırakırsak bile, değişik güçler eliyle gerçekleştirilmek istenen komplocu girişimler hatırlardadır. Bunun için TC basını, "Apo vuruldu", "Apo Ermeni asıllıdır", "Apo'nun özel yaşamı şöyle lüks", "Apocular bölündü" vb. konularda az mı manşet attı? Belirttiğimiz gibi bu yönlü yalan ve demagojiler Partimizin birçok kadro ve savaşçılarına yönelik de sürdürüldü. Bu karalamaların asılsızlığı ortada olmasına rağmen, daha iyi anlaşılması açısından pratikte yaşanan bazı örnekleri yazımıza aktaralım.

1984-85 tarihlerinde Serhed eyaletinde faaliyet yürüten bir birliğimiz için düşman, "Ermeniler alana sızdılar" propagandasını yaygınlaştırdı. Bu amaçla Kars valiliği tarafından kaymakamlık düzeyinde toplantılar gerçekleştirildi. Aynı şekilde her kazada kaymakamlar denetiminde yapılan muhtarlar toplantısıyla PKK'lilerin Ermeni olarak tanıtılması ve alan kitlesinin bu temelde kışkırtılması bilinçli ve koordineli bir faaliyet düzeyinde sürdürüldü. Düşman bu amaç doğrultusunda köy köy dolaşarak propaganda ve ikna yoluyla halkı uyardı. Ancak halk PKK'yi tanıdığından ve bu propagandaların amaçlı olduğunu bildiğinden düşmanın oyununa gelmedi. Fakat hiç etkisi de olmadı denilemez. Sınırlı da olsa yaratılan etkiyi kırmak amacıyla birliğimiz B... köyünde bir toplantı düzenledi. Köy halkı birliğimizi görür görmez, *"Devletin bize söylediklerinin tümü yalanmış. Biz bunları aileleriyle birlikte tanıyoruz. Bunlar bizim gerillalarımız ve öz çocuklarımızdır"* dedi. Aynı durumlar başka birçok yerde de tekrarlandı. Ve kısa süre içerisinde çocuğundan yaşlısına kadar tüm halk, düşmanın neden bu tür propagandalara ihtiyaç duyduğunu anladı. Eyaletimiz genelinde yaşanan benzeri birçok örnek sıralanabilir.

Yalan, demagoji ve karalama kampanyasıyla hiçbir şey elde edemeyen düşman, bir de sık sık şu yönteme başvurdu: Parti saflarında olan çeşitli zayıf unsurları kazanarak, Parti aleyhinde gerçek dışı ve asılsız açıklamalar yaptırdı. Aynı kaynak tarafından yönlendirilen bazı provokatörler ortaya çıktı. Bunlar direkt Avrupa emperyalizmi ile TC tarafından finanse edildiler. Çeşitli maskeler altında Parti üzerine saldırtılarak sonuç almaya çalıştılar. Fakat bu konudaki çabaları da sonuçsuz kaldı. Örneğin, 1983 yılında Semir provokatörünün çıkışı bu temeldedir. Bunun yanısıra, sosyal-şoven ve Kürt küçük-burjuva reformistlerinin baştan beri ülke içinde ve dışında Parti Önderliğimize yönelik saldırıları sözkonusudur. 1980 yılı öncesinden başlayan komplo, demagoji, karalama faaliyetleri bu tarihten sonra daha da hız kazandı. Ancak tüm bu saldırılar, sabırlı, itinalı ve tavizsiz bir direnişle boşa çıkarılabilindi. Düşmanın saflarımızdaki zayıf unsurlardan tutalım dışımızdaki tüm karşı-devrimci öğelere varana kadar tüm imkan ve olanaklarıyla sürekli saldırıda olması, anlaşılmayacak bir durum değildir. Bunları baştan beri ve habire Parti ve Parti Önderliğimize karşı kullandı. Tek hedef ise, Parti Önderimiz Abdullah ÖCALAN yoldaşın şahsında Partimizi ve genelde ulusal kurtuluş mücadelemizi tasfiye etmekti. Önderliğimizin yol göstericiliğinde halkımız gereken hamleleri yaparak tüm bu oyunları boşa çıkardı.

Düşmanın medet umduğu ve ısrarla üzerinde durduğu bir yönteme daha değinmekte yarar vardır. Parti saflarına gelip de çeşitli toplumsal zayıflıkları üzerinden atamayan, dolayısıyla bazı konularda düşmana açık kapı bırakan tipler vardır. Düşman bunları süreç içerisinde değişik yol ve yöntemlerle tespit ediyor. Bu unsurları iyice etkisiz hale getirmek ve mücadeleye

karşı kullanmak amacıyla elindeki tüm imkanları devreye sokuyor. Sürekli ve sistemli bir biçimde zayıflıklarına hitap ediyor. Ailesini, akrabasını kazanma, tehdit, vaat vb. yöntemlerin yanısıra, basın aracılığıyla ön plana çıkarma, popülerleştirme vb. yöntemleri habire kullanıyor. Bunun karşısında şayet kişi Parti ve Parti Önderliğinin konumunu gerçek anlamda kavramamış ve bağlılığı idealist düzeyde ise, o noktadan hareketle giderek düşmeye başlıyor ve en düşkünce işlere kadar soyunabiliyor. Böyle zayıf unsurlar bu noktaya geldikten sonra düşman bu sefer de dolaylı yollardan "büyük", "eksiksiz" oldukları, örgütü ele geçirebilecek güçte olduklarını vb. mesajları iletir. Düşmanın bu yollarla hitap ettiği kişi şayet emeği ile göz diktiği yetkiyi elde edememişse, bu noktada onda eski ile yeni arasında bir bocalama ve çatışma başlar. Bu noktada kişinin kendisinde bir nebze samimiyet ve dürüstlük olsa Partiden yardım ve destek isteyerek durumunu aşmak isteyecektir. Bunu yapmaz, eskinin yeniyi galebe çalmasını kabul ederse, yıllardır Partinin ve Parti Önderliğinin harcamış olduğu emek ve verdiği değere sırt çevirerek ihanet yolunu seçmiş olur. Düşkün ve onursuzca yaşama yolu olan teslimiyeti kabul eder. Ve bilinçli bir tercih yapmış olduklarından artık dizginlerini düşmanın eline vermiş olurlar. Düşman en iğrenç emelleri için bu unsurların posasını çıkarıncaya kadar gözükara bir biçimde kullanır. Dillerini Partinin en dokunulmaz değerlerine karşı çalıştırır. Ve aslında bu unsurları kendisinden daha aşağılık durumlara düşürür. Ordu gücü ve tüm varlığıyla yapamadığını, bu konumdaki birkaç düşkünün eliyle yapmaya çalışmak, TC'nin baştan beri yaşadığı en büyük yanılgılardan biridir. Çünkü, Parti ve halkın dışına itilmiş, bir halka zarardan başka verecek hiçbir şeyleri kalmamış olan bu zavallıların düşmana bile verecek hiçbir şeyleri kalmamıştır. Keza, cılız da olsa bazı sesler çıkarma gücünde olmadıklarından en büyük köpek hangisiyse onun sesiyle havlamaya ve ancak bu şekilde dikkatleri üzerlerinde toplamaya çalışırlar. Şu veya bu gücün taktiği ağızla konuştukça piyasadaki değerlerinin arttığı yanılgısına kapılarak bu sefer de edepsiz ve ölçüsüz bir şekilde provokatörce açıklamalarda bulunurlar. Evet, son dönemlerde Avrupa'da emperyalistlerin kucağına oturan ve bazı çirkin sesler çıkarmaya başlayan zavallı ajan-provokatörlerin durumu biraz da böyledir. Yeri gelmişken bu ajan-provokatör bay ve bayanlarımızın durumunu, o masum talepler altındaki iğrenç emellerini de biraz açalım.

Her şeyden önce, Avrupa üzeri, legal ilişkilerimizi MİT'e iletme, yakalanmaları için MİT'e fiilen yardımcı olma, Avrupa alanındaki örgütlerimizi yakalatmak ve dağıtmak amacıyla ajan ağı oluşturma; yani Türk MİT'ine bağlı ücretli birer ajan olarak görevlerine sahip çıkma durumları ve bu doğrultuda gözükara bir faaliyetleri var. Bu kadarı iyi. Yani, isimleri ajan-provokatör olduğuna göre görevlerini yapıyorlar. Bunu doğal karşılıyoruz. Ancak bununla yetinmeyerek dillerini edepsizce alabildiğine uzatmaları neyin nesi oluyor? Bu dilleri tanıdığımızdan muhatab alarak üzerinde detaylı durmayı gerekli görmüyoruz. Ancak kısa ve öz olarak şunu belirtelim ki, bu şekilsiz ajan ve provokatörler alçakça tutumlarında direterek o çirkin dillerini Parti Önderimize uzatmaya devam ettikleri müddetçe, dillerini kesmek bir yana, köklerini kuruturuz. Bir halkın **tek umudu ve kurtuluşunun garantileyicisi olan Parti Genel Sekreterimiz A.** ÖCALAN'a ve onun önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelemize her ne sebeple olursa olsun uzanan elleri kırarak sahiplerini yedi kat yerin dibine göndereceğiz. Bağımsızlık ve özgürlük yolunda tüm gücümüzü seferber ederek ilerlemeye çalıştığımız bir esnada yolumuzda dikilmeyin ve bizimle uğraşmayın diyoruz. Yoksa sizi öyle bir savururuz ki bir daha dirilmeniz imkansız olur. Parti kadro, savaşçı ve militanlarının halkımızla birlikte aldığı tavır budur, bundan başka bir tavır beklemeyin.

Yukarıdaki izahlarımızdan da anlaşılacağı gibi, ister içten, isterse de dıştan kaynaklansın, bugüne kadar Parti ve Parti Önderliğimize karşı birçok saldırı yöneltilmiştir. Bütün bu saldırılara rağmen halkımız, Partisine ve onun Önderliğine en anlamlı tarzda sahip çıkmayı sürdürüyor. Geçmişte olduğu gibi günümüzde de gereken cevabı veriyor ve vermeye devam edecektir. Bundan dolayı diyoruz ki, halkımızın savaşmadaki tek gücü ve inanç kaynağı —mücadelede de görüldüğü gibi— Kürdistan'da egemen hale gelen doğru önderlik olayıdır. Bu konuda doğruluğu kanıtlanmış teorik belirlemelere girmeye gerek görmeden ülke pratiğinde yaşadığımız bazı örnekleri aktaralım. Bugün Kürdistan'da yaşananlardan az çok haberdar olanlar, Kürdistan halkının yediden yetmişe PKK ve onun Önderliğine hangi düzeyde bağlı olduğunu da bilecektir. Halkımızın kalbi PKK ile birlikte atmakta, nabzı Parti Önderliği ile birlikte atmaktadır. Örneğin, Parti Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş aksakallı yurtsever bir imama selam iletmişti. 85 yaşındaki imama, Parti Önderliğinin selamı iletildiğinde yaşlı imam selamı alır almaz, yerinden kalkıp saygı duruşuna geçer, ardından ellerini göğe doğru açarak dua okumaya başlar ve, *"Dün olduğu gibi bugün de tek umudumuz PKK ve onun Önderliğidir. Tanrı, bu halka sahip çıkarak barbar Türklere karşı savaşan Önderimizin gücüne güç katsın. Biz tüm gücümüzle onun yanındayız. Onun önderlik ettiği bu şeref ve namus kavgasında üzerimize vacip olan görevleri yapmaya hazırız. Önderimiz Abdullah ÖCALAN'a selamlarımı iletin"* der. Dini inançlara sahip bu yaşlı imamın tavrı yoruma gerek bırakmamaktadır. Halkla içiçe yaşadığımız benzeri sayısız örnek var. Bunları yazıya aktarmakla bitiremeyiz. Ancak şunu belirtelim ki, halk içinde Parti Önderliğinin bir fotoğrafı, bir sözü, bir konuşma bandı bizim birlik olarak bir yıllık faaliyetle yarattığımız etkiyi bir günde yaratıyordu. Çünkü, halka kendisini her yönüyle kabul ettiren bir önderlik kadrolar tarafından asgari düzeyde bile olsa halka götürüldü mü halkın mücadele azmini, heyecan ve coşkusunu çığ gibi büyütür. Uzun yıllardır, pratik savaş ortamındayız ve kitlelerle içiçeyiz. Pratikte tanık olduğumuz olaylar, kitlelerin Parti Önderliğine bağlılığını, önderlik ettiği mücadeleye karşı inancını ve bu amaçla yaptığı fedakarlıkları kalemle izah etmek olanak dışıdır.

Yine, Parti Önderliğinin Milliyet gazetesinde yayınlanan röportajına duyulan ilgi tüm bu gerçeklerin bir ifadesi olabilidi. Halk bu röportajı okumak ve Önderliğin resimlerini görebilmek için bir gün önceden bayilerin önünde uzun kuyruklar oluşturdu. Öyle ki gazetenin standart fiyatı bir kenara itilerek, bir gazete için 5 binden 10-15 bine kadar para yatıranlar oldu. Kürdistan'daki tüm kesimler röportajdan gereken sonuçları çıkarmak ve bu yöntemle iletilen mesajları almak amacıyla beklenenin de üstünde yoğun bir ilgi gösterdiler. Çünkü, Parti Önderliğinden tek bir mesaj almak halkımızın yaşamı için belirleyicidir. Bu röportaj Kürdistan halkı açısından olduğu kadar Türkiye halkı açısından da anlamlı ve önemlidir. Bu öneminden dolayıdır ki, TC, gazetenin yayınını anında durdurarak röportajın yol açabileceği gelişmelerin önüne geçti. Kürdistan ve Türkiye halklarının Parti Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın mücadelemizin düzeyini ve Partimizin gücünü ortaya koyan bu röportajına duyduğu muazzam ilgisi ve yine aynı röportajın ortaya çıkardığı muazzam gelişme ve etkiler ortada dururken, bir iki düşkünün emperyalizm ve TC'den aldıkları emirle Avrupa'da röportajı tersinden yorumlamaya çalışmaları tamamen amaçlıdır. Ve akıntıya kürek sallamaktan ibarettir.

Bu gelişmelerin sıcağı sıcağına yaşandığı tarihlerde Serhed eyaletinde faaliyet yürüten birliğimiz bir köy toplantısı düzenledi. Kabarık bir kitlenin katıldığı toplantı "Biji Serok APO" şiarıyla başladı ve aynı şiarla sona erdi. Toplantının bitiminde üsse çıkmaya hazırlanan birlik oldukça kalabalık olan tüm mevcudiyetiyle esas duruşa geçti. En önde büyük önder Abdullah ÖCALAN'ın posteri, arka sıralarda ise Cephe bayrağı taşınıyordu. Düzgün sıra halinde dizilen silahlı gerillalar diğer yandan büyük bir coşkuyla sevgi tezahüratında bulunan kitlenin birlikte oluşturduğu görkemli manzara adeta bağımsızlık gününü hatırlatıyordu. Bir ara orta yaşlı bir köylü kalabalıktan ayrılarak hızla bize doğru geldi ve Parti Önderliğinin posterine yakın bir noktada durdu. Posteri daha yakından ve doyunca görmek istediği her halinden belli oluyordu. Yaşlı köylüye adının ne olduğunu sorduk. Gülümseyerek "Apo" dedi. Bize inandırıcı gelmedi. Köylü şaşırdığımızı ve inanmadığımızı farkedince konuşmaya başladı: *"Sizler beni tanımazsınız. Yeğenim Başkan APO'nun askeridir. Benim de ismim Abdullah'tır. 1980 yılından beri mücadele ile tanışıklığım var. İki sefer yakalandım. Her iki seferde de düşmanın bana sorduğu soru, 'Sana neden Apo diyorlar' biçiminde oldu. Yine, 'Bu ismin sahibi kimdir biliyor musun' dediler. Bilinmeyecek ne var; PKK Genel Sekreteri'dir dedim. Bu sefer de 'Kim söyledi' diyerek dövmeye başladılar. Gazetede okuduğumu söyledim. O zaman çaresiz kalarak bana aynen şunları söylediler: 'Köyüne gittiğinde sana Apo diyene küfür edeceksin, onları da bu isme küfretmeye zorlayacaksın.' Yapamam dedim. Tam 34 gün işkencede kaldım. 1.000.000 parama zorla el koydular."* Yaşlı köylünün sözünü keserek, *"Nasıl amca, tüm bunlara rağmen halen isminden memnun musun"* diye sorduğumuzda, *"Bu isim benim için en büyük şereftir. Başkanımızın ismidir. Ben bu isme layık olmaya çalışıyorum. Vereceğiniz her türlü görevi yapmaya hazırım. Yalnız benim de sizden bir isteğim var: Köyümüz ve toplantıya katılan tüm köylülerimiz adına Başkanımız Abdullah ÖCALAN'a selamlarımı iletin"* dedi. Birliğimiz büyük bir moral üstünlüğü ile köyden ayrıldığında aynı durumu yaşayan kadın, çocuk, yaşlı tüm köylülerin sergiledikleri ilgi ve sevgi gösterilerini ifade edebilecek kelime bulmak gerçekten çok zor.

Halkın içinde mücadelemizin düzeyini Parti ve Parti Önderliğimize duyulan ve giderek örgütlü bir güce dönüşen ilgi ve sevginin ifadesi olan bu yönlü örneklere sıkça rastlanırken, aynı şekilde Parti otoritesinin düşman cephesinde yarattığı derin etkilere rastlamak mümkündür. Bu konuda yine Serhed eyaletimizde yaşanan ve halkın tanık olduğu bir örneği aktaralım. Kars-Iğdır doğumlu özel tim elemanı olan bir ajan ile polis olan yeğeni arasında şöyle bir sohbet gelişiyor. Polis, ajana, *"Bu sefer nereye gideceksiniz"* diye soruyor. Ajan, *"Hakkari'ye"* biçiminde yanıtlıyor. Tecrübeli yeğen Hakkari kelimesini duyunca irkiliyor ve *"Bak, mademki Hakkari'ye gidiyorsun, söyleyeceklerimi iyi dinle. Bunlar kulağına küpe olsun. Orada herkes Kürttür ve aynı zamanda yediden yetmişe Apocudurlar. Kendilerini farklı tanıtırlar. Şirin görünürler, ama yedi yaşındaki bir çocuktan yetmiş yaşındaki bir ihtiyara kadar istisnasız tümü Apocudur. Bizim çok sayıda adamımız gitti o alana. Birçoğu geri dönmedi. Yani anlayacağın kayıplara karıştılar. Bunun için hiçbirine acıma, çocuklarına kadar eline geçeni vur. Sen vurmazsan onlar seni vururlar. Sana bir nasihatım daha var: Sakın ola ki dağlık alana çıkmayasın. Apocular bin kilometre uzaklıkta bile olsalar kokunu alır ve seni mutlaka öldürürler"* diyor. Azılı tim elemanı ajan, polisin söylediklerine karşılık, *"Zaten bizim gördüğümüz eğitim ve aldığımız talimatlar tamamen belirttiğin şeyler doğrultusundadır. Elimizde vurabileceğimiz kadar insan vurma emir ve yetkisi var. Çünkü, belirttiğin gibi bir köylü ile silahlı bir Apocuyu ayırtetmek olanaksızdır. Gündüz tarlasında, bahçesinde çalışan köylünün gece silahlı bir eylemci olduğu söyleniyor. Bunun için acımak mümkün değil. Çünkü hepsi birer Apocudur"* yanıtını veriyor.

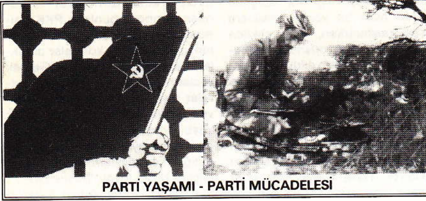
Burada itiraf edilen bir gerçek vardır. Bir polis ve kontranın ağzından da çıksa, artık düşmanın PKK ve halkı birbirinden ayıramadığı yediden yetmişe tüm insanlarımızın gerçekte birer PKK'li ve Apocu olduğu açıkça itiraf edilmektedir. Bu aynı zamanda Parti Önderliğimizin doğru devrimci otoritesini, Partimizin en geniş halk kitlelerine nüfus ettiğini ve kitleler içindeki örgütlenmemizin güçlülüğünü ortaya koyan somut örneklerdir. Tarlasında çalışan bir köylü ile silahlı bir Apocunun birbirinden farkedilmemesi aynı zamanda TC'nin fazla bir ömrünün kalmamış olduğu anlamına gelir. Çünkü, Kürdistan gibi bir ülkede bunu sağlayabilmek bir nevi devrimin yarısıdır. Ve bugün bu düzey her açıdan fazlasıyla tutturulmuştur.

Halkımızın Partiye, onun Önderliğine bu kadar bağlı olduğunu ve tek güç kaynağı olarak gördüğünü düşman çok iyi görebilmektedir. Bundan dolayı zaman zaman şu taktikleri de gündemleştirebilmektedir. Gerçek yüzleriyle halkın arasına giremeyen düşmanın kontra birlikleri ancak kurtuluş güçlerimizin kılık-kıyafetine bürünerek köylere yaklaşabilmektedirler. Amaçları kendilerini PKK'li olarak tanıtıp halkı provokasyona getirmek ve istihbarat toplamak olsa da, özünde gerçek yüzlerini maskelemeden halkın içine girmeye korktukları gerçeği sözkonusudur. Örneğin, Kars-Ağrı-Digor-Çemçe alanlarında düşman ancak bu tür taktiklerle hareket edebilmektedir. Bu taktiği uygulayan kontra timlerinden biri geçtiğimiz ağustos ayında açıktan birkaç köye girerler. Yakalarına Parti Önderliğinin rozet şeklindeki resimlerini takmışlar. Amaç halkın Önderliğe bağlılığından yararlanarak bilgi toplamaktır. Parti Önderliğinin resimlerini gören köy halkı anında kontraların etrafında birikir. Fakat hal-hareket ve konuşmalarından bunların PKK'li olmadıklarını, kurtuluş savaşçılarının kılığına girmiş kontralar olduklarını anlayarak geri çekilir. Gerçek yüzlerinin açığa çıktığı gören kontralar tespit ettikleri birkaç yurtseveri yanlarına alarak apar-topar köyü terkederler. Olaydan birkaç gün sonra aynı köye giren gerilla birliğimize köylülerin aktardıkları bilgi şu biçimdeydi: *"Başkan APO'nun resmi yerine Kenan Evren'in resmi yakalarında olsaydı, yanlarına hiç yanaşmazdık. Onlar da bunu bildikleri için Önderimizin resmini taşıyorlardı. Buna rağmen bakışlarından bile düşman olduklarını anlaşılıyordu."* Bu ve benzeri olaylardan sonra halk genelde uyarılarak düşmanın bu taktiği de boşa çıkarıldı.

Derler ya, gerçekler inatçıdır, üstü ne kadar örtülse de sonunda itiraf edilmek zorunda kalınır. Düşmanın Partimiz ve Önderliğimize yaklaşımı biraz da böyledir. Ancak gerçekleri örtbas etme çabaları bile gerçek anlamda da bir itiraftan ibarettir. Halkımız arasında sıkça söylenen bir atasözü var: "Görünen köy kılavuz istemez" diye. PKK ve onun Önderliğinin karateri de bu derece açıktır. Ve en önemlisi de buna tanık olan halktır. Düşman izlediği taktiklerle her ne kadar bu gerçekliği kabul etmeyip ona karşı savaşıyorsa da, bu itiraf etmek zorunda kaldığının ifadesinden başka bir şey değildir. Düşmanın "Özel Hizmete Mahsus" belgelerine başvuralım ve yine PKK hakkındaki arşivlerini karıştıralım; orada bile PKK ve onun Önderliğinin güçlülüğünden başka bir şey bulunmayacaktır. PKK ve Önderliği Kürdistan zemininde halka bütünleşmiş, halklaşmış, dolayısıyla düşmanın üzerinde bile saygınlık uyandırmayı başarmış tek güçtür. Bu Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi açısından önemli ve önemli olduğu kadar da belirleyici bir gelişmedir. Bundan dolayıdır ki, bugüne kadar halkımız en zor koşullarda Partisine ve Önderliğine gelen tüm saldırıları kendi öz gücü ile bertaraf etmeyi başarmıştır. Mücadelenin her döneminde tüm gücünü ortaya koyarak gereken her şeyi yapmaktan asla geri durmamış ve PKK'yi her koşul altında bağrına basarak korumayı esas almıştır. Halkımızın gerillaları görürken veya eylem haberlerini birbirlerine aktarırken, kullandıkları tabir bile bu gerçekleri ortaya koymaya yetmektedir. Örneğin, "yên ji me çêtir", "APO'nun askerleri", "bizimkiler", "APO'nun çocukları" vb. kısa tabirler halk arasında birçok şeyi dile getiren kısa birer parola haline gelmiştir.

Mücadelemizin geldiği aşamada, içerisinde bulunduğumuz durumu gözönünde bulundurduğumuzda, halkımızın her zamankine nazaran daha duyarlı ve daha bilinçli olduğunu söyleyebiliriz. Bunun için de mücadeleye gelebilecek her türlü saldırıyı omuzlayabilecek ve bertaraf edebilecek güce sahiptir. Henüz bir saldırı tamamlanmadan yeni bir saldırının başlaması bile halkımızı bu savaştan yıldıramamaktadır. Mücadelemizin gelişme yasası biraz da böyledir. Dış düşmandan daha tehlikeli olan iç düşmanlara karşı savaşımımızın daha çetin geçtiği bilinmektedir. Çünkü halkımızın tarihinde iç ihanetin oynadığı rol açıktır. İhanetin affedilmesi demek halkımıza mübah görünen kölece yaşamı ve varlığımızı inkar edip soysuzlaşmayı kabul etmek anlamına gelir. PKK ve onun doğru önderliği bu kölece yaşamın kabul edilmezliğinden ibarettir. Yine halkla birlikte en gür sesle direnişin haykırılmasının ifa-

Devamı 27. sayfada

PARTİ YAŞAMI - PARTİ MÜCADELESİ

Şanlı Ocak Direnişinde Barikatlar kurduk, insanlık onuru için...

Tarih önce kardeşçe paylaşımla oluşageldi. İnsanlar birlikte üretip birlikte tükettiler ve birbirlerine baskı yapmadan, birbirlerinin emeklerine saygı göstererek ilerlemeye koyuldular. Sonra üretim yoğunlaştı ve emeğe sahiplenme olgusuyla birlikte, insanların insanlar üzerinde baskı kurmaları da gündeme geldi ve o günden sonra tarih, baskı yapanlarla bu baskıya karşı direnenlerin kanlarıyla yazılmaya başlandı. İnsanlar varolmak için, yaşamak için, özgürlük için ve insanlık onuru için nice destanlar oluşturmaya koyuldular. Nice kahramanlar yaratıldı ve nice insanlık düşmanları lanetlendi. Sömürgecilik insanlığın başbelası olarak gündeme geldi. Katliam, soykırım, başkalaştırma, benlikten uzaklaştırma, kişiliksizleştirme bununla başladı.

Köleci dönemde KAWA Asur'un, SPARTAKÜS Roma'nın beynini parçaladı; yüreğini paramparça etti.

Feodal dönemde engizisyonlar kuruldu ama, karşılarında yiğit direnişçi BRUNO'yu buldular. O, "zaferin elde edilebilir olduğunu düşünerek mertçe savaştım..." diyen yüce bir insandı... Kapitalizme karşı Paris sokaklarında barikatlar kuran yiğit insanların atasıydı.

Biz de barikatlar kurduk onurumuz için, ancak yalnız bizim onurumuz değildi bu; tüm insanlığın onuruydu. Ve barikatlarımız sokaklarda değil, düşmanın beynindeydi. Ve düşman bize her saldırdığında, kendi beynini tırmalıyordu. Beyni tırmalanınca da çıldırıyor, azgınlaşıyor, daha bir saldırganlaşıyordu.

Ancak biz, karar vermiştik, beyinlerinden çıkmayacaktık; bir çınar ağacı heybetliliğimizle orada hep korku salacaktık dokularına, taki zafer meyvalarını olgunlaştırana dek...

3 Ocak '84'ün hemen öncesinde ve birkaç gün sonrasına dek E-blok 32. koğuştaydık. Yalnız başımıza bir 32. koğuş olarak hiçbir şeydik. Kavgadaşlarımızın insanlık onuruna sahiplenen haykırışları hep cesaret ve gurur kaynağımız oldu. Oluşturduğumuz barikatın gerisinde dizilen yüreklerimizde, direnerek yaşamlarını yitiren Mazlumların, Dörtler'in ve 14 Temmuz Destanı Kahramanlarının ve 14 Ocak 1984'te ölüme halay tutanların HÜRMÜZ alevleri meşale meşale yalımlanıyordu.

Biz 5 Eylül 1983 zaferinden sonra onların bizi rahat bırakmayacaklarını biliyorduk. Çünkü halkımızın şanlı Partisi PKK, önderliğinde geliştirdiği VAROLMA MÜCADELESİ, bir halk savaşına hazırlık günlerindeydi; bize vurulacak bir darbe, halkımızın moral kaynağını tıkayacak, bizim alacağımız her zaferse, halkımızı yüreklendirecekti.

Aralık 83'ün ilk günlerinde bizleri yeniden teslim alma savaşımlarının ilk adımını atmak istediler, ama biz, 10 Aralık gününden itibaren bedenlerimizi havasız, güneşsiz ve gökyüzü görmeksizin bırakmayı tercih ederek, onların bu adımını boşa çıkarttık.

O günden sonra bizde durum, düğün-dernekti. Yeni bir direniş olacağı gün gibi apaçıktı. 5 EYLÜL'de yarattığımız değerlere sahiplenme sınavına girecektik. Bu, bizi o denli gururlandırıyordu ki, 3 Ocak'ta düşmanın saldırısıyla beraber, bizdeki heyecan doruğa çıktı. Boğazlarımızdan yükselen haykırışlar faşist-şovenist marşları değil, kendi öz değerlerimizi haykırıyordu; bundan daha onur verici ne olabilirdi ki?

Hiçbirimiz "oturalım, gerileyelim, istediklerini yapalım bize dokunmazlar..." türünden zırvalamıyordu. Herkes, "varsın gelsinler, verecek bir canımız var, varsın alsınlar ama, pahalıya alsınlar; direne direne öleceğiz, zira ***'Direnmek Yaşamaktır"*** diye soluklanıyordu.

O günkü dayanışma, gözyaşartıcıydı. Yoğun bir işbölümü vardı. Ve herkes bir diğerinin bir iş yapmasına fırsat tanımadan her işe koşuyordu. Öyle bir birliktelik, öyle bir şevk tarihte ancak destan yaratan insanların saflarında görülebilirdi. Birkaç bisküvimizi kardeşçe paylaştık, soğanlarımızı da öyle. Açtık ama kimse "açız" demiyordu. Kimse "onlardan yemek isteyelim" de demiyordu. Tüm yürekler, tüm dudaklar bir olmuş, "Direniş, Direniş!" diye haykırıyordu.

Abdullah Kahraman (Yüzbaşı-Cezaevi İç Emniyet Amiri) kapının mazgalına gelip tek tip elbiseleri dayatınca, en az bilenimiz bile, "biz bu oyuna gelmeyiz, amaçları 81-82'yi hortlatmaktır, bedenlerimizi çiğnemeden bunu beceremezler, tek fert kalsak bile önce canımızı alacaklar, sonra bizi" diyordu...

Bizim bu kararlılığımız onların inadıyla çakışınca, eğreti barikatlarımız yıkılıp yerine 1845 direnişçilerini kıskandıracak yiğitlikte bir barikat kurduk. Tuvaletin iki demir kapısını söküp koğuş kapısının ardına yanlamasına uzattık. Ardına bir tahta masa, onun üstüne çelik yemek dolabı ve gerisingeriye ise yüzdört adet döşek ve onların üzerine doksanı aşkın direniş meşalesi dizdik. Ranzalarımızın desteklerini, pencerelerin çerçevelerini kırıp sopalar oluşturduk. Artık ölümüzü pahalıya satacaktık. Düşmanın olduğu her yer bir cepheydi ve cephe, savaşın en keskin yeriydi. Öyle bir yerde teslimiyete, yılgınlığa yer yoktu. Zaman, destan yaratmanın zamanıydı.

Ocak ayının öndördünde bir grup arkadaşın ölüm orucuna girdikleri haber geldi. O güne dek baskılar iyice artmış, B ve C blokları basılmış, yakılan alevler bize doğru ilerliyordu ağır ağır. Bu arada yoğun haberler geliyor, ölü sayısı günbegün artıyordu. Her ölüm haberinde direncimiz daha bir kemale erişiyor ve en üşengenimiz bile o yüksek pencerelere tırmanıyor, ölmekle tükenmeyeceğimizi, yeşillere bürünmüş canavarlara tükenmez azmimizle kanıtlıyorduk. Öyle ki, kariyerlerin gürültüleri bile sesimizi halkımıza ulaştırmayı engelleyemedi. Yine de her olasılığa karşı bir pankart hazırladık. Bu, elbirliğiyle hazırlandı; kimi bezi düzeltti, kimi harfleri kesti, kimi yapıştırdı. Bez dediğimiz, o bit torbası MONT'lardı. Harflerimiz ise kağıttandı. "Bize işkence yapıyorlar... kişi ölüm orucuna girdi" diye yazmıştık.

Koğuşumuzdan mahallenin gözükmesi bizim için ayrı bir direnç kaynağı idi. Analarımızın, bacılarımızın peşpeş dizilmiş yürekleri cephe ilerimizdeki mitralyözlerden daha etkileyici oluyordu bizim için. Onlar, bizim azmimiz, yiğitlik kaynağımızdılar. Elele tutuşup o narin bedenleriyle düşmanın üzerine yürüdüklerinde, kendilerini kaldırıp nizamiye duvarına vurduklarında, birer top güllesi gibi nizamiye kapısını dövdüklerinde hep sıcaklıklarını, coşkularını, yürekliliklerini gördük ve bundan aldığımız cesaretle daha bir direndik, daha bir haykırdık.

Çocuklar oyun bağrışlarına bizim sloganlarımızı katmış, "İnsanca yaşamak! Kahrolsun işkence!" diyen o incecik haykırışlarıyla gülüşüp oynaşıyorlardı. Sloganlarımızın, çocuklarımızın oyun çığlıkları olmalarından daha güzel ne olabilirdi? Çok, çok sevinçliydik.

Ve günler 18 Ocak'ı 19'a bağlayan geceye erdiğinde, o gece; gençliğinin baharında bir yiğit,

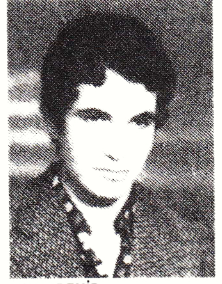
Baharın çiçeklerinden bir taç
örüverdi boynuna,
inceden inceye
bir türkü haykırdı beraberinde,
derinden derine
"...özgürlük için savaşmayana, özgürlük savaşçısı denmez..." diye sarmaladı çiçekten tacı boynuna.

O mazlum gülümseyişiyle,
düşman ne bilsindi içinden su akıtılacak borularda
hem de DEMİR'den YILMAZ bedenler...

Biz, BBC'den aldık haberi, hep olduğu gibi. O günlerde en güçlü haber kaynağımızdı BBC. Yılmaz, özgürlük savaşında şehit olmuştu. Üzüntülü değil, hüzünlüydük; yaslı değil, gururluyduk; ağlamaklı değil, coşkuluyduk. Nice arkadaşın "Ne mutlu O'na" diyen iç geçirmeleri hala kulaklarımızda yankılanıyordu. O gün kendimizi olduğundan daha güçlü hissettik. Sesimiz daha bir gür yankılandı köhnemişliğin duvarlarında.

O akşam üzeri yoldan geçen bir ana, askerlerin tüm çabalarına karşın sesini bize ulaştırmanın mutluluğu içinde, ince bir tebessümle gözden yitti. "Lawo em li pişta we ne. Me ji bo we dîlekçe daye. Em bi we re ne" demek için o annenin gösterdiği çaba ve uyanıklılık başlıbaşına bir övünç kaynağı, bir gurur deryasıydı. O gurur deryasının coşkun sularında coşa coşa serinledik, sabaha dek hep o anayı konuştuk, O, tüm halkımızdı ve bizimle beraberdi. Daha yenilmek var mıydı?

Kırk-kırk nöbet tutuyorduk; giysilerimizi hiç çıkarmadan, yataklarımızı düzmeden, silahlarımızı indirmeden... Tahtaların üzerine yatıyor, her slogan atılışında uyanıp sloganlarımızı haykırıyor, sonra yeniden yatıyor, sabah olduğunda ise nöbeti devralıyor. Öbür kırk kişi yatmaya çekiliyordu. Bunu yapmamızın nedeni, kavgamızı uzun süreli görmemizdi. Bu, bir-iki günlük bir iş değildi. Bunun bilincindeydik. Öyleyse her yeni güne daha bir dirençle adım atmalıydık.

Yılmaz DEMİR

Sanırım Ocak'ın yirmi ya da yirmibiriydi. Yüzbaşı Abdullah Kahraman kapı mazgalının önüne komando Yüzbaşısı Cengiz'le birlikte gelip barikatımızı el feneriyle kontrol etmeye başladı. Ancak tüm çabasına rağmen nasıl oluştuğunu çözemedi. Karşısında duran, çelikten bir duvardı ve o, bunun gerisini göremiyordu. "Sizi teslim alacağım," dedi. Barikattaki herkes buna güldü. Kimisi, "Bekliyoruz," dedi. Ortalığı öyle bir neşe sardı ki, bay Kahraman, yaptığı "kahraman"lıktan pişman bir halde çekip gitti. .. Biz, kendimizi tam teçhizat savaş mangalarına böldük ve beklemeye başladık. Öyle ki, tuvaletin arka penceresinden bakıp da Belediye Arazözünün faaliyete geçtiğini görünce, yüzümüzdeki sevinç ifadesi şaşırtıcı bir coşkunluktaydı. Çoğumuz pencerelere tırmandık. O an çatılarda erat kaynıyordu. Dış tarafta kariyerler dizilmiş gürültü çıkarıyor hoparlörlerden, "... Buna er meydanı derler (Hasan Mutlucan)" naraları yükseliyor, mahallenin anayola kavuştuğu yerde de ailelerimiz birikmiş, yüreklerini yüreklerimize katıyorlardı. Belediye Arazözü bizi geçtiğinde, karşımızdaki 26. koğuşa haber verdik, "Heval ten cem we" dedik. Onlar da "Em hazirin, Heqê xwe helal bikin. Em xwe bi erzan nafroşin " dedik. Onlar da "Em hazirin, Heqê xwe helal bikin. Em xwe erzan nafiroşin," dediler. Ve o an 26. koğuşun çatısına merdiven dayatıldı. Koğuşun yüksek taraftaki pencerelerinden içeriye hortum sarkıtılırken, bir yandan da koğuşun kapıları zorlandı. (26. koğuş, iki kapılı-yani hem önden, hem arkadan girişlidir, upuzun hangar türünden bir odadır.) Her iki kapıyı birden savunmak güçtü ve göğe yükselen kıvılcım yüklü dumanlar arasında, "yarasa-

Soldan sağa (ayaktakiler): Mehmet Yıldırım, Ahmet Bayık, Ferhat Gümüşboğa, Süleyman Aslan, ..., Hıdır Kırmızıgül, Zeki Koyun, ..., Mehdi Aslan, Emine Turgut, Reşit Kayra, ..., ..., Nesim Kılıç, Yusuf Onat, Sakine Polat, Ali Zoroğlu, Hüseyin Barış, Bekir ..., Reşit Ülper.
Orta sıra: Abdullah Aslan, Halef Cesur, Mahmut Aslan, Mevlüde Acar, Ali Temel, Cahide Şener, ..., Salih Kubat.
Oturanlar: ..., Ali Demir, Mehmet Ayçiçek, M. Emin Aslan, S. Batur, Adnan Yüksel, Temo, Kazım Türkan, Gani Alkan, Halef Çarpar, ..., ...

lar" kapıdan içeriye akın ettiler. Savaş, gözlerimizin önünde oldu. Seslerimiz bir anda kariyer gürültüsünü aşıp ziyaretçilerimizin kulak zarlarını paraladı...

O, ne muhteşem atılımdı!
Analar, bacılar en ağır gülleleriz
oldu havan toplarının,
Bizimkiler, en yiğit mermileri
oldu,
upuzun namlulu sevdalıların,
Bizimkiler, el çekilmiş pimi
oldu,
yeniden ve yeniden
başkaldırışın,
pençesi kesildiler bizimkiler
baştan başa,
o, yücelerde yuvalanan kartalın
ve başladılar bedenleriyle
dövmeye nizamiye kapılarını
ve o dikenli telleri ve süngülerini
o elleri kırılasıcalar

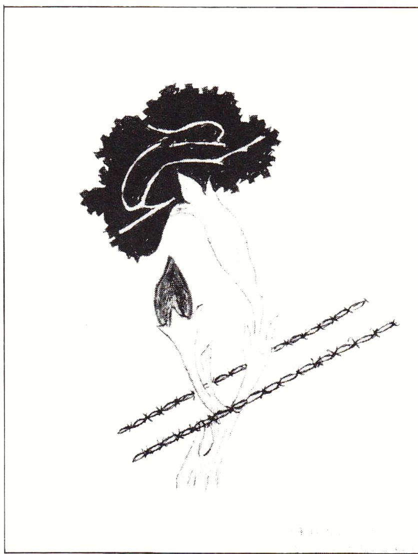
O ipeksi tenlerini itelediler analarımızın, bacılarımızın; üstüste yığıldılar ama yılmadılar; yerden kalkıp yeniden ve yeniden akın ettiler, hem de onurlarımızı haykırarak, "Kahrolsun işkence!" diye destanlar yaratarak...

Sömürgecilerin "Allah Allah!" naraları hoparlörden en gür ses tonuyla yükselirken, 26. koğuştaki kavgadaşlarımız direne direne sürüklendiler CANPAZARI'na doğru. O an biz, düşmana haykırdık; "Bize saldırın" dedik. Ve o anda Ali Osman Aydın'ı çatıdan sinsice yaklaşırken gördük. Ve yılların kini, nefreti bir anda selleşiverdi. Ali Osman, Ali Osman olduğuna binpişman oldu. Üzerine yağan kiremit parçaları, traş fırçaları ve soğanlar arasında çatıdan yuvarlanmaktan, o Co'ya özgü şansıyla kurtularak, canını havalandırmaları ayıran duvarın üzerine zor attı. Ardından Arazöz bizim koğuşun duvarına yanaşıverdi. Hortumu pencerelere tuttular ve camlarımız şangır-şungur dökülüvermeye başladı. Pencereye çıkan arkadaşın giysilerinin üzerine bir naylon torba geçirmiştik. Arkadaş, pencerenin demir çubuklarına sıkı sıkıya yapıştı. Gözlerinin erimindeki dışarıdan ellelerimizin canfeda atılımları ve kulaklarında bizim kararlı ve gür sloganlarımız ona öylesine bir güç verdi ki, üzerine o tazyikle yarım tanker su sıkıldığı halde, onu oradan düşüremediler. Savaşta cephanesi bitmiş asker yıkılmışlığıyla düşman suyu tükenip pılı pırtısını toplayarak geri çekildi. Bizdeki zafer sevinci görülecek muhteşemlikteydi.

Savaşın bir muharebesini kazanmanın gururuyla dopdoluyduk. Ancak savaş sürüyordu ve yeni yeni muharebelere hazırlanmalıydık. Yine savaş düzeni aldık ve beklemeye koyulduk. Çok geçmeden Yüzbaşı A. Kahraman çıkageldi. Gülümsüyordu ama, bu çürümüş bir gülümsemeydi: "Size bomba yağdırır, öyle girerim"dedi. Biz "elinden geleni ardına koyma" dedik. O, yine bombacıklarından dem vurdu ve çekip gitti.

Biz, hemen bir "bomba imha ekibi" organize ettik. Ne kadar kova, leğen varsa boydan boya dizdik, içlerini su ile doldurduk. Herkesin eline ıslak bir havlu verip tetikte beklettik. Atılacak bombalar ranza altlarına yuvarlanmasın diye önlem aldık. Ancak şundan emindik ki, içeriye bomba atsalar bile, kapıdan içeriye giremezlerdi. Pencere demirlerini kesip aşağı atlamaları halindeyse, sayımız oranınca kayıp verecekleri kesindi. Hele 26. koğuş baskınını gördükten sonra daha bir bilenmiş, savaş, kanımızda gezinir olmuştu.

Nihayet 23 Ocak akşamı 24. koğuş basıldı. Yine penceredeydik. O an 25. koğuşun pencerelerinden alevler fışkırmaya başladı. Her yandan sloganlar yükseliyor, pencerelere vuruluyordu. 25. koğuşun penceresinden fışkıran alevler birer Newroz yalımından farksızdı. Ancak...

Ocak karlarının bembeyaz dinginliğinin ardından, gün Mayıs'lara gebedir... Kızıl kanlar içinden kızıl karanfillerle gelir Mayıs'lar...

Odun yerine tutuşan,
Amed'te bir Ahmet,
bir bir alevlere tuttu dokularını
kıpkızıl kıvılcımları
birer ateş busesi oldu
gecenin koyuluğunda
ve o kanı çekilmiş kış gününde
bir zindan ısındı, bedenden
bedene...

Daha sabah olmadan Necmettin BÜYÜKKAYA'nın öldürüldüğü haberi geldi; yine BBC'den... Zaten Abdullah Kahraman O'nu çoktan gözüne kestirmişti. Necmettin öldürüleceğinin bilincindeydi.

O; ölüm treninden korkmadan
yüreğini durak kılanlardandı,
o her siren sesinde
yeniden ve yeniden dolup
taşandı,
O, kimsesizliklerde bile bağrında
bir coşku taşıyanlardandı,
O, her an ölüme hazır
yaşama aşık bir ÇİÇEK'ti...

24. koğuşa geri getirdiklerinin sabahı onurlu bir haberle daha dirildik:

Bir yaşam aşığı insanoğlu daha
ölümü yeğliyordu
insanlık onurunu yaşatma
uğrunda
bedeni henüz soğumamışken,
yanıbaşında;
"... ben yaşamdan bıktığım için
kendimi öldürmüyorum
aksine, yaşamı çok seviyorum,
sömürgeci işkenceyi durdurmak,
direnen ve ölüm orucunda olan
arkadaşlara
destek olmak için yaşamımı
feda ediyorum.
Kahrolsun sömürgecilik!"
diye yazılı direngen bir ferman
bulundu

Bu ferman, sömürgeciliğin fermanıydı ve bize öyle bir güç kattı ki, artık barikatların ardından çıkıp canlarımızı pazara sürmeyi önerdik birbirimize. "Savaş hattı tüm zindandır, kapılarımızı açalım, direnen insan her yerde direnir kararıyla barikatı yıktık ve savaşı daha da sıcacıklaştırdık. Düşman, bu atılımımız karşısında şaşakaldı.

Gelip bizi koğuştan aldıklarında halay tutan yağızlar misali kolkola kenetlenerek en düğünsel giysilerimiz içinde koridora taştık. Koridor, boylu boyunca asker diziliydi. Etten iki duvar arasında başımız dik, alnımız açık, gözbebeklerimizde zafer parıltılarıyla ilerledik.

Kaç kez yaşamımızı sahnelediğimiz sinema salonunda sınadık, sorguladık...

Ağzımızdan çıkan sözcük; "Bu kefenleri dirimize asla giydiremeyeceksiniz," yiğitlemeseydi. Bu kararlılığımızla yeniden koğuşa getirildik. Ancak ranzalarımız alınmıştı. Ama bizde öylesine bir coşku vardı ki, ranza kimin umurundaydı?Hemen birbirimizi saydık. O kadar az fire vemiştik ki, bu kayıp bile sayılmazdı. Yere serilmiş döşeklerimizin üzerine bağdaş kurup yaşam coşkulu türkülerimizden kucak kucak cesaret, direngenlik ve kahramanlık haykırdık. Yöremizde tek tip elbise giyip gelmiş koğuşlar, tek tip giymeden geldiğimizi görünce yeniden cesaret atılımına girdiler ve önceki coşkularına kavuştular. "Tek tipleri yakalım mı?" diye bize danıştılar. Biz, cesaretlerinin daha da bilenmesini beklemeyi uygun gördük. Zira düşmanın bize yeni bir saldırıda bulunmasını bekliyorduk ve beklediğimiz ertesi gün gerçekleşiverdi...

Bizi yeniden sinema salonuna götürdüler. Yeniden sorgulandık, sınandık... Yanıtımız, eskisinin aynısıydı:" Bu kefenleri dirimize asla giydiremeyeceksiniz" ve o kalleş tipli sinsi üsteğmen "Öyleyse biz de sizi öldürür, öyle giydiririz," dedi. Biz, "bunu yapabilirsiniz," dedik. Ve yaptılar...

Bizleri tek tek alt-ana koridora indirdiler. Her birimizin başına yedi-sekiz er çullanıp yere yatırdılar. Sonra "şanlarına yaraşırcasına" öldürdüler. Ve giysilerimizi parampparça edip bedenlerimizi kefenlediler. Sonra tabuta koymak üzere musalla taşına yatırdılar. Traş etmeyi ihmal etmeden... ne de olsa dini bütün müslümandılar.

Ardından 36. koğuşun (hücreler koğuşunun) kapısının önüne getirildik. Kapı aralığında sanki demirciler çarşısına adım attıydık... Ufak salondan hücreler tarafına baktık. Erat, hücrelerin önüne dizilmiş; içeriye ayak atanı tekme, tokat, yumruk evirip çeviriyor, komalık bir halde tabutlara yığıyordu. İşte Şanlı Ocak Direnişimizin karar anı o andı: Ya gerisin geri kaçacak, ya da vahşi hayvanların aç aç bekleştiği arenaya dalıverecektik... Ya iffetimizi onlara teslim edecek, ya da Besey Hatun gibi bedenlerimizi uçurumdan aşağı atacaktık. Ya o minnet dolu cenneti seçecek, ya da minnetsiz cehennem alevlerine koşar adım atılacaktık...

Ve biz o an düşündük; belki bir saniye bile değildi düşünme süremiz ama üçbin yıl kadar uzundu, bu süre....

Ve Dörtler'in kendilerini alevlere atışı misali, bedenlerimizi dertop edip arenaya daldık, uçurumdan aşağı Beseyleşerek. Ve bedenlerimizin her bir dokusuna verilen ağrılar içinde "tabut"larda kavgadaşlarımızla kucaklaştık.

Düşman bilseydi o tabutlarda yeniden ve yeniden dirileceğimizi, asla tıkar mıydı bu yiğit aslanları o demir kafeslere?

Onlar bizi kilitlemekle, kilitlenmekten korkacağımızı sandılar. İnsanların "hücre" denilen yerden uzaklaşmak isteyeceklerini sandılar. Ama biz ne korktuk, ne de uzaklaşmak istedik. Hücreleri evlerimiz haline getirdik. Gerisinde en değerli varlığımız olan irademizi, onurlarımızı, gururlarımızı, kararlılığımızı ve direngenliğimizi öyle onların anahtarlarına terkedemezdik. Kilitleri üzerimize tıkadık, kendi yüreklerimizle. Düşman çıldırdı. Ve bizi ıslatmakla hatalarına hata eklemeye devam etti. Onlar su sıktıkça biz zafer sloganları ve coşku kahkahaları attık. Daha bir çıldırdılar ve suları bitip sünepece yılıp gittiler.

Kavgadaşlarımız ölüm orucunun basamaklarını bir bir aşıyorlardı. Onlara posta posta katılımlar oluyordu. Herkes bu onurlu kavgayı yüklenmek için can atıyordu. yoldaşlarımızın bedenlerinde eriyen her bir doku, türkülerimizde bir direniş tohumu olup parmaklıklardan göğe sızıyor, ülkemizin o gelinsi esintisinin kucağında dağlardaki yoldaşlarımıza selam götürüyor, yoldaşlarımızı daha bir şevklendiriyordu. Düşmanın bitmek tükenmek bilmeyen cançekişli saldırılarını bertaraf etmek gayesiyle bir taktik olarak başvurulan tek tip elbiseyi giyme eylemi [1] birkaç durgun gün yaşattıysa da bu, bilince erişle birlikte, kitlenin azmini daha bir biledi. Herkes ölüme coşkulu, arzuluydu. Ancak "sadece ölmek" değil, "bilinçlice ölmek" yaraşırdı biz Kürdistan Devrimcilerine.

Ve bir 3 MART gününde,
yeniden dirildi bir CEMAL
tek tek çözülen dokuları
tohum tohum saçıldı yüreklere
yeniden ve yeniden dirilen yüreklere
Ve ardından 5 MART'ta;
bir KESKİN haykırış yiğitlendi
dudaklarda
tamamlanmıştı artık
BEŞ NO'lunun beşinci halkası
Ve demir çubuklu parmaklıklarının
gerisinde
Beşinci Direnişte erişerek
Beş Nolu Şehitleri mertebesine...

3 Ocak 1984 / 3 Ocak 1987

Taktik olarak başvurulan tek tip elbise giyme eylemi: Şubat 1984, Ocak Direnişi'ne neden olan düşman saldırısında, düşmanın temel gayesi 1981-82 yıllarında ve 83 Eylül'üne kadar Cezaevinde uyguladığı baskı, işkence ve itiraf politikasını yeniden uygulatmaktı. Tek tip elbise bu uygulamaları gündeme getirirken sadece ve sadece kamuoyuna karşı kamuflaj işlevi görmek için düşünülmüştü. Yani düşmanın amacı bize tek tip elbise giydirmek değil, tek tip elbise giydiriyorum kisvesi altında militarist-şoven-faşist ***işkence, baskı ve her türlü insanlık dışı uygulamalarını 1981-1983 arası dönemde olduğu gibi*** *yeniden inşa ettirmekti. Bizler düşmanın bu niyetini ilk günden ortaya çıkarttık ve en uygun bir zamanda tek tip elbiseleri giymeyi kabul ederek onların bir daha cezaevinde işkence uygulama çalışmalarını böylece köreltttik. Nitekim 3 Mart 1984'te arkadaşlarımızla cezaevi idaresi ve 7. kolordu komutanlığı yetkilileri arasında yapılan anlaşma uyarınca bir daha işkence yapılmaması kararı alındı. Tek tip elbise ise '87 yılına kadar giyildi. Ancak 1987 yılında tek tip elbiseler nasıl ki, önce taktiksel olarak giyilmişse, bu kez de başarılı bir taktikle çıkartılıp giyilmeyeceği cezaevi idaresine bildirildi. Ve o günden sonra Diyarbakır Özel Askeri Cezavi Tutukevi'nde siyasi tutuklularca tek tip elbise giyilmedi. Nitekim en son olarak Şanlı 9 Şubat 1988 Direnişinde tek tip elbisenin tüm cezaevlerinden kaldırılması talebi şart konuldu. Ve bu talep bizzat TC yetkili ağızlarınca kabul edildi.*

3 ocak 1984 Direnişi bir bakıma Eylül 1983'te elde ettiğimiz kazanımlara bizim için sahiplenme, düşman içinse geri alma savaşımıydı.

3 ocak Direnişinde 5 arkadaşımız şehit oldu, onlarcası sakat kaldı; ancak ***"Direnmek zafere, teslimiyet ihanete götürür"*** *şiarını yeniden ve yeniden kanıtlayarak düşmanın yüreğinde ve beyninde dahi ona en ağır darbeleri vurma azim, kararlılık örneğini gösterdik, sergiledik. Cezaevinde yoktan bir direniş meşalesi yarattık. Bizden sonrakilere armağanımız olsun.* ***Direnmek Yaşamaktır!..***

Dipnotun yazılış tarihi: 27 Nisan 1987

Anı yazısında adı geçen şehitler:
Yılmaz Demir, Necmettin Büyükkaya, Ali Çiçek, Cemal Arat, Orhan Keskin.
......
Ahmet Bayık (yaralı kurtuldu)

KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİ, FEDERAL ALMAN DEVLETİNİN SALDIRILARI VE PKK DAVASI

GİRİŞ

"Drang nach Osten", Alman emperyalizminin günümüzdeki yayılmacı politikasının da miheng taşını oluşturuyor. "Doğu'ya açılış" ya da "Drang nach Osten" politikası Alman emperyalist burjuvazisinin daha ilk yıllarında dayandığı temel politikaydı. Bu politikanın bir gereği olarak, Alman genç emperyalist burjuvazisi kapitalist masadan pay kapabilmek için önce Doğu'yu ele geçirmek istiyordu. Doğu'da güçlendikçe Batı Avrupa'ya ve diğer kıtalara uzanacaktı.

Bu nedenle, 19. yüzyılın son çeyreğinde Almanya'da "Doğu'ya açılış" politikası ağırlıklı olarak geliştirilmeye başlandı. Pangermen Birliği'nin geliştirdiği bu politika kısa sürede emperyalist burjuvazi, büyük toprak sahipleri ve imparatorluğu da etkisi altına aldı. Alman dış politikası, böylece "Drang nach Osten" sloganında ifade edilmeye başlandı.

Doğu'ya açılış politikasının ilk ayağı ise Osmanlı İmparatorluğu'ydu. İmparatorluk toprakları üzerinde Alman nüfuzunun arttırılması ile birlikte, Doğu'nun diğer ülkelerine de Alman etkinliği yayılabilecekti. Her şeyden önce, Anadolu ve Mezopotamya'nın Alman egemenliği altına alınması gerekiyordu. İmparatorluk toprakları içinde ile elden egemenlik altına alınacak alanlar böylece ortaya çıkıyordu.

Bu temelde Alman-Osmanlı ilişkileri gelişmiş ve Haydarpaşa-Bağdat demiryolunun yapımını Almanya'nın üstlenmesi ile doruğa çıkmıştır. Peşinden I. Dünya Savaşına birlikte katılmışlardır. I. Dünya Savaşından yenik çıkan Alman ve Osmanlı İmparatorluklarının ilişkileri bir süre kesilmişse de, TC'nin kuruluşu ve Almanya'da Hitler'in başa geçmesiyle birlikte yeniden canlanmıştır. TC, II. Dünya Savaşına katılmamış; ama Almanya'nın en yakın destekçisi olmuştur. Kısaca, günümüze kadar Türk-Alman ilişkileri kesilmeden sürmüştür.

Alman-Türk ilişkileri daha öncesine dayanmakla birlikte, ilişkilerin esas başlangıcı olarak II. Wilhelm'in tahta çıktığı 1888 yılı alınabilir. Aynı dönemler, Alman emperyalizminin yeni gelişmeye başladığı ve diğer emperyalist devletlerle boy ölçüşecek bir güce ulaştığı yıllardır da. Alman emperyalist burjuvazisinin "Doğu'ya açılış" politikasını da geliştirmeye başladığı bir dönemdir bu yıllar.

İlişkilerin kurulup geliştirilmesinin üzerinden 100 yıl gibi bir zaman geçti. Bu zaman sürecinde bir hayli değişiklikler de meydana geldi. Fakat, Alman-Türk ilişkilerinin temelinde yatan nedenler pek az değişti. Bugün de Türk ve Alman yakınlaşması yeni boyutlar kazanıyor. Her iki devlet birbirine daha da yakınlaşıyor.

B. Alman devleti ile faşist Türk devletinin bugün ortaklaşa birçok komplo ve saldırı geliştirdikleri de açık olan bir durumdur. Alman burjuvazisi 100 yıllık politikasını hiç olmazsa bugün başarıya götürmek ve sonuçlandırmak istiyor. Bunun için de yine temel bir dayanağı olan faşist Türk devletinin omuzunda yükselmeye çalışıyor.

Özellikle de 12 Eylül 1980'den bu yana Alman emperyalist burjuvazisinin faşist Türk devletine olan desteği daha da artış gösterdi. Gerek NATO içerisinde, gerekse de ikili ilişkilerde cuntanın baş destekçisi olarak, Almanya ortaya çıktı. Almanya'nın faşist Türk devletine artan bu desteğinin altında yatan en önemli nedenlerin başında, Alman emperyalist burjuvazisinin "Doğu'ya açılış" politikası gelmektedir. Almanya 100 yıl önce Berlin-Bağdat demiryolu hattı ile bölge üzerinde istediği hakimiyetine ulaşamadı. Ama bugün son derece gelişmiş olan teknolojinin nimetlerinden yararlanarak, bu hedefine varmak istiyor.

Almanya'nın ısrarla Doğu'ya açılmayı istemesinin çeşitli nedenleri var. Bunun en önemli nedeni, daha doğuşunda saldırgan bir öz taşıyan Alman emperyalist burjuvazisinin yeni sömürge ve sömürü alanları ele geçirme isteğidir.

I. ve II. Dünya Savaşlarında emperyalist yayılma amacını gerçekleştiremeyen Alman burjuvazisi, günümüzde bu amacına ulaşmak istiyor. Ancak yeni bir savaş kışkırtıcılığı ile buna ulaşamayacağını biliyor. I. ve II. Dünya Savaşlarının koşulları bugün mevcut değil. Bu nedenle yine sinsi bir politika izleyerek, bu amacına ulaşmaya çabalıyor.

II. Dünya Savaşından da ağır bir yıkımla çıkan Alman emperyalist burjuvazisi, bu yaralarını kısa sürede tedavi ederek, toparlandı. Günümüzde ise pazar sıkıntısını iyiden iyiye duyar bir duruma geldi. İşte, bu tıkanıklığı aşabilmek için, yine TC'yi önemli bir kaldıraç olarak görüyor. Bunun için de TC'yle ilişkilere oldukça ağırlık veriyor.

Günümüzdeki koşullarla, 100 yıl önesinde Alman-Türk yakınlaşmasına yol açan koşullar arasında büyük bir benzerlik mevcuttur. O dönemde, Osmanlı İmpratorluğu önemli bir kriz ve çöküş içerisindedir. İmparatorluk sınırları içerisindeki halklarda uyanış hızla yükseliyor. İmparatorluk ağır bir ekonomik kriz içerisinde çıkmazı yaşıyor. Sultan'ın yönetim gücü en zayıf döneminde bulunuyor. Kısaca, Osmanlı İmparatorluğu, o dönemde kullanılan yaygın terimle "hasta adam." Bu hasta adamın ayağa kalkması için güçlü bir dayanağa ihtiyacı var.

Tam da bu noktada, Alman emperyalist burjuvazisi bir kurtarıcı olarak devreye giriyordu. Hasta adamı iyileştirmek için olağanüstü çaba harcıyordu. Diğer emperyalist ülkelerin tersine, Alman burjuvazisi İmparatorluktan hiçbir toprak talebinde bulunmuyordu. Böylece imparatorluğun yaşatılması temelinde bölgeye egemen olmak istiyordu. Osmanlı kalkanı ardına gizlenen Alman emperyalist burjuvazisi, Berlin'den Bağdat'a uzanan bir sömürge hakimiyeti kurmayı amaçlıyordu.

Bugünkü koşullara baktığımızda benzer koşulların az olmadığını görüyoruz. Alman emperyalizmi iç gelişmesini önemli oranda ilerletmiş ve dış pazar ihtiyacını daha fazla duyar hale gelmiştir. TC ise, yine hasta adam yatağında. Ekonomik, siyasi krizi derinleşmekle kalmamış, Kürdistan'da yükselen ciddi bir ulusal kurtuluş mücadelesi ile de karşı karşıya. Böylece Türk egemenliği altında kalan Kürdistan'ın da elden çıkması koşulları gelişmiş ve olanakları artmıştır.

TC'ye Osmanlı İmparatorluğu'nun geniş topraklarından geriye kalan Misak-ı Milli sınırlarının da parçalanmasının koşulları ortaya çıkmıştır. Misak-ı Milli sınırlarını koruyamayan TC'nin uzun süre yaşayamayacağı da açık olan bir durumdur. Bu nedenle, faşist Türk devleti ne pahasına olursa olsun Misak-ı Milli sınırlarını korumak ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini bastırmak istiyor.

Bu noktada Alman emperyalizminin rolü yeniden ortaya çıkıyor. Osmanlı İmparatorluğunu yaşatmak için verdiği desteğin bir benzerini Alman emperyalizmi, bugün TC'ye de sunuyor. Bu kez verdiği desteğin boyutu daha pervasız. Çünkü, bağımsız bir Kürdistan sadece TC'nin yıkılış sürecini hızlandırmayacak, emperyalizmin Ortadoğu'daki egemenliğini de sarsacak ve buradaki egemenliğinin yıkılış sürecini hızlandıracaktır. Bu nedenle, tüm emperyalist devletler TC'nin yaşatılmasına büyük bir önem vermektedirler.

Almanya, yine birinci elden TC'ye aktif bir destek sunmaktadır. Bu desteği, ekonomik, askeri, siyasi yön ile sınırlı kalmamakta, direkt saldırı ile de sürmektedir. Genelde emperyalist yönetimlerin, özelde ise emperyalist Alman yönetiminin saldırıları PKK'nin 15 Ağustos 1984 Atılımından sonra artarak yoğunluk kazandı. Bunun böyle olması bir bakıma doğal bir gelişmedir. PKK'nin Kürdistan'da yükselttiği ulusal kurtuluş mücadelesi, sadece TC'nin değil, tüm emperyalist yönetimlerin çıkarlarını sarsmaktadır. Bundan dolayıdır ki, tüm emperyalist yönetimler, TC ile elbirliği içerisinde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine saldırmaktadırlar.

Batı Alman yönetiminin 1987 yılı ortalarında başlattığı ve 1988 yılı başları ile birlikte hızlandırdığı saldırıların, Kürdistan'da yükselen ulusal kurtuluş mücadelesini engellemede TC'ye aktif bir destek olduğu açık olan bir durumdur. Alman emperyalistleri, bu saldırıları ile PKK'nin direnişçi ve bağımsızlıkçı özünü hedefleyerek, ulusal kurtuluş mücadelemizi Avrupa'dan darbelemek istiyor. Ulusal kurtuluş mücadelemizin, buradan beslendiği kaynakları kesmeye çalışıyor.

Bu amacına yönelik olarak 1988 Şubat'ından başlayarak, tutuklamalara girişen Alman devleti, yakın bir zamanda da 16 Kürt politikacısı hakkında dava açtı. Böylece, faşist Türk devletinden sonra PKK davası açan ikinci devlet olarak B. Almanya ortaya çıktı. TC'den sonra PKK'yi yargılamak isteyen ikinci devletin Batı Almanya olması bir tesadüf değildir. Yukarıda kısaca da değindiğimiz gibi, Almanya her devletten daha çok Türk egemenleri ile ilişki içerisinde olmuştur. Alman emperyalist burjuvazisi Türk egemen sınıflarının yıkımının yaklaştığı dönemlerde ise, bu desteğini daha da aktifleştirmektedir.

Günümüzde de olan durumun kendisi budur. Türk egemen sınıfları sadece Kürdistan üzerindeki egemenliklerini yitirmekle kalmıyor; aynı zamanda bütünüyle egemenlikleri tehlike altında. Bu nedenle de Batı Alman emperyalist burjuvazisi hemen Türk egemenlerin yardımına koşuyor. Bu aktif desteği göstermede adeta kendisini mecbur hissediyor.

Batı Alman emperyalist yönetimi, faşist TC'ye bu derece yakınlaştıran başka nedenler de elbette vardır. Bu nedenler, tarihi ve güncel olarak ikiye ayrılabilir. Batı Alman emperyalist burjuvazisinin, faşist TC'ye desteğinin ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine bu kadar saldırmasının tarihi ve güncel yönlerini bu yazımızda ortaya koymaya çalışacağız. Ayrıca Batı Alman emperyalistlerinin açtığı PKK Davasının anlamının ne olduğu, bu davanın tarihi anlam ve önemini de ortaya koyacağız.

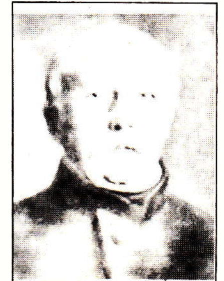
I. BÖLÜM
ALMAN-TÜRK İLİŞKİLERİNİN BAŞLANGICI

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine, Alman emperyalist burjuvazisinin yöneltttiği saldırıların nedenlerini daha iyi anlayabilmek için, Türk-Alman ilişkilerinin tarihine bakmakta yarar vardır. Bu, hem güncel durumu ve hem de Alman egemen sınıflarının tarihten gelen Kürdistan düşmanlığını kavramamızı sağlayacaktır.

Alman-Türk ilişkilerinin tarihi, 100 yıl öncesine dayandırılabilir. Ama bundan önce de ilişkilerine tanık oluyoruz. Tabii bu ilişkiler, kısmi bir yakınlaşmadan öteye geçmemiştir. Daha sonra bu yakınlaşma aktif ilişki ve desteğe dayanacaktır.

Kaiser Wilhelm I.

Başbakan Otto von Bismarck

Bu gelişim sürecini ortaya koymak; özellikle de Almanya'nın emperyalist paylaşıma katılma sürecinde Osmanlı İmparatorluğu ile içerisine girdiği ilişkileri açığa kavuşturmak gerekiyor. 1900'lü yıllara doğru dünyamızın sürüklendiği bir dönemde yoğunlaşan ilişkilerin açığa kavuşturulması önemlidir.

Bugün de, dünyamızın 2000'li yıllara doğru süreklendiği bir süreci yaşıyoruz. Bu süreçte B. Almanya emperyalist burjuvazisinin Türk egemen sınıflarına desteği giderek artıyor. Birçok bakımdan yüzyılımızın başı ve sonunda yoğun olarak geliştirilen ilişkiler arasında benzerlikler vardır. İlişkiler, yeni bir yüzyılın kapısına dayanırken yoğunluk kazanmaya başlıyor. Bütün bu nedenlerden dolayı ilişkilerin tarihi gelişim sürecini ayrıntılarıyla açmak istiyoruz.

Almanya'nın emperyalist paylaşıma katılması

Almanya kapitalist gelişme sürecine, İngiltere ve Fransa'dan sonra girdi. Buna karşın Almanya'da kapitalist gelişme hızlı oldu. Almanya kısa sürede büyük gelişmeler kaydetti. Sanayide gösterdiği dev atılımla, İngiltere ve Fransa gibi emperyalist devletlerle boy ölçüşebilecek bir seviyeye de hızla yükselmeye başladı. Almanya'nın bu derece hızlı gelişmesi, İngiltere ve Fransa'yı da tehdit eden bir durumdu. Böylesi bir gelişmenin emperyalistler arasındaki çatışmayı kızıştırması kaçınılmazdı.

Almanya kapitalist gelişme yoluna girmenin yanısıra, adım adım diğer emperyalist güçlerle çatışmaları da körüklüyordu. Bunun nedeni de, Almanya'nın paylaşıma katılması için diğer devletlerin durumunu zayıflatması gereğiydi. İngiltere, Çarlık Rusya'sı ve Fransa dünyanın paylaşımını tamamlamış durumdaydılar. Almanya'nın yeni topraklar ele geçirmesi, diğer emperyalist ülkelerin ellerindeki toprakları almasına bağlıydı. Diğer emperyalist ülkelerin de bu isteğe evet demeyecekleri açıktır. İşte bu durum emperyalist ülkelerin kendi aralarındaki çatışma sürecinin hızlanmasını da beraberinde getirdi.

Almanya'nın bu paylaşım sürecine katılımının esas olarak 19. yüzyılın 3. çeyreğinde hızlandığını görüyoruz. Öncesinde ise, Almanya daha ağırlıklı olarak kendi iç sorunları ile uğraşır bir durumdaydı. 1870 yılında Prusya-Fransa savaşına kadar, Almanya kendi içinde 40 küçük devlete bölünmüş durumdaydı. Almanya'nın Fransa ve İngiltere gibi emperyalist devletlerle bir savaşa tutuşabilmesi için Almanya'nın birleştirilmesi öncelikle gerekiyordu.

1861 yılında tahta geçen Kral I. Wilhelm zamanında bu çabalar da yoğunlaşır. Esas olarak bu girişimleri yürüten de Prusya Başbakanı Bismarck'tır. Prusya İmparatoru I. Wilhelm ile Başbakan Bismarck'ın yürüttüğü çabaları, konumuzla ilgili olan yönleri ile kısaca da olsa izah etmek istiyoruz.

Bölünmüş Almanya'nın birleştirilmesi önünde çeşitli engeller vardı. Bu engellerin en başında ise Avusturya ve Fransa'nın tutumu ile Danimarka ile Almanya arasında çatışma konusu olan Schleswig-Holstein'in kime kalacağı sorunu gelmekteydi. Almanya'nın bu sorunlarını çözebilmesi için de tek yol vardı: Savaş.

Tarihte diplomatik manevraları ile meşhur olan Bismarck'ın bu dönemdeki manevralarının özünü de, bu savaş isteği oluşturuyordu. Bu bakımdan Alman emperyalist burjuvazisinin daha doğuş yıllarında saldırgan ve yayılmacı bir amaç taşıdığını söyleyebiliriz. Çünkü, bunun dışında başka bir yolla Alman emperyalistlerinin diğer emperyalist ülkelerle rekabete girmelerinin koşulları mevcut değildir.

Bismarck'ın diplomatik manevralarının yönü de hep Almanya'yı rekabet edebilecek bir düzeye yükseltmeye yöneliktir. Almanya, diğer emperyalist ülkelerin ellerindeki topraklardan kendi payını kapabilmek için, onlarla savaşabilecek bir güce ulaşmayı da zorunlu görüyordu. Buna parçalanmış bir Almanya ile ulaşmak mümkün değildi. Kaldı ki, birleşmiş bir Almanya daha güçlü bir Almanya da

demekti.

Bu dönemde Alman feodal devletleri içerisinde en güçlü olanı Prusya'ydı. Bismarck, bütün Alman devletlerini kendi öncülüğünde birleştirmeyi amaçlıyordu. Fakat Avusturya ve Fransa bu birleşmeye engel oluyor ve karşı çıkıyorlardı. Yine, Danimarka kendisine bağlı bir parça olan ve Almanya ile de sınır oluşturan Schleswig-Holstein'in Almanya tarafından işgaline karşı çıkıyordu. Bu durumda, Almanya'nın birlik yaratması ve yeni topraklardan pay kapma savaşına girmesi, bu engellerin ortadan kaldırılmasına bağlıydı.

Bismarck önce Schleswig-Holstein'e yönelik olarak geliştirdiği politikasını uygulamaya koydu. Schleswig-Holstein meselesini Avusturya İmparatorluğunu da yanına alarak çözümlemek isteyen Prusya Başbakanı Bismarck, İngiltere, Fransa ve Rusya'yı bu sorunda tarafsız kalacak bir konuma sürüklemeyi de başardı. Danimarka, Avusturya ve Prusya gibi iki devlete karşı koyamayacağını anlayınca savaşın 4. ayında teslim olacaktır. 12 Mayıs 1864'de imzalanan ateşkes ile aynı yılın Ekim ayında imzalanan barış antlaşması ile Schleswig-Holstein Prusya ve Avusturya'ya bırakılır.

Schleswig-Holstein sorununu bu şekilde çözümleyen Prusya, ikinci engel olarak Avusturya'ya yönelir. Avusturya kendi önderliğinde bir Cermen federasyonunun kurulmasına çalışıyordu. Prusya ise, Avusturya'yı dışarıda bırakan bir Cermen birliğinden yanaydı. Bu ikincin engeli de Bismarck üstün diplomatik yetenekleri ile aşmayı başaracaktı.

İlk önce Fransa Kralı Napolyon III'ü tarafsızlaştıran Bismarck, Avusturya'ya karşı İtalya'yı da savaşa sürerek sonuç almaya çalıştı. İtalya'yı Venedik meselesi dolayısı ile kışkırtarak, güneyden Avusturya'ya saldırttı. Kuzeyden ise Prusya orduları ani bir saldırı ile Avusturya ordularını yenilgiye uğrattı. Bu ani başarı karşısında Alman İmparatoru ile diğer devlet yöneticileri ordunun Viyana'ya kadar ilerlemesini isterlerken, Bismarck ilk baştaki tutumunun tersine savaşa bir barış antlaşması ile son verilmesini istiyordu. Antlaşma için ise üç koşul öne sürülüyordu. 1- Avusturya'nın Cermen konfederasyonundan çıkması, 2- Holstein'den vazgeçmesi, 3- Prusya önderliğinde yeni bir Kuzey Almanya konfederasyonun kurulmasına razı olması.

Avusturya İmparatorluğu öne sürülen bu üç koşulu kabul etti. Böylece, Avusturya engeli de Prusya'nın önünden kalktı. Geriye Fransa engeli kalıyordu. Bu engelin ortadan kaldırılması ile birlikte, Almanya'nın birleşmesi önündeki engeller ortadan kaldırılmış olacaktı.

Kuşkusuz, Bismarck, Fransa üzerindeki planlarını da uygulamaya geçirecekti. Bismarck Fransa'ya karşı politikasını yürütürken, yine usta diplomatik manevra kabiliyetine başvurdu. Önce, Fransa'yı diğer emperyalist devletlerden dıştalayarak yalnız başına bıraktı. Bu durum Prusya'nın Fransa'ya karşı bir savaş açması için de elverişli koşulları oluşturuyordu.

Fransa'nın İspanya konusundaki isteklerini kabul etmeyen Prusya Başbakanı Bismarck, kendi imparatoru Wilhelm I'in gönderdiği bir telgrafta düzenleme yaparak, savaşın fitilini ateşlemiştir. Fransa ile Prusya arasında başgösteren savaş, Fransa'nın yenilgisi ile sonuçlandı. Fransa, Alsace Loraine'i Prusya'ya bırakmanın yanısıra, 5 milyar frank tutarında bir tazminat ödemek zorunda da kaldı.

Böylece, Almanya'nın birleşmesi önünde varolan son engel de ortadan kaldırılmış oldu. 1871 yılında bölünmüş Almanya'nın birleşmesi gerçekleşti.

Genç emperyalist bir devlet olarak ortaya çıkan yeni Alman devleti, birleşmenin ve Fransa ile Avusturya gibi güçlü imparatorluklara karşı zafer kazanmanın da verdiği güçle paylaşıma daha büyük bir iştahla katılmaya başladı. Prusya ne kadar gerici bir devlet olarak ortaya çıkmışsa, Almanya da daha fazla gerici bir devlet olarak yükselmiştir.

Bu ise, şu anlama geliyor: Prusya'nın gerici bir devlet olarak oynadığı rolün daha fazlasını Almanya oynamaya başlayacaktı. Nitekim Almanya, kazandığı zaferlerin de bir sonucu olarak diğer emperyalist devletlerden daha fazla isteklerde bulunmaya başladı.

Bismarck'ın Prusya önderliğinde diğer Alman devletlerini birleştirme başarısı, Alman burjuvazisinin emperyalist isteklerini karşılamaya yetmiyordu. Gelişen sanayi üretimi daha fazla pazar alanına ihtiyaç duyuyordu. Bu da Almanya'nın elinde mevcut değildi.

Fakat, Bismarck bütün çabasını Avrupa üzerinde yoğunlaştırmıştı. Avrupa dışında pazar arayışlarına yönelmiyordu. Hatta, Bismarck'ın bu dönemde, "Tüm Balkan toprakları bir Pomeranyalı askerin kemiklerine değmez"[1] sözlerinin yanısıra, "İstanbul'dan gelen mektupları okumaya değmez"[2] bulduğunu söylediği de yazılmaktadır.

Aslında Bismarck'ı böylesi bir tutuma iten birçok neden vardır. Bu dönemde Almanya ağırlıklı olarak kendi iç sorunları ile uğraşmak zorunda kalmıştır. Birleşmiş bir Almanya'nın pazar kapma mücadelesinde diğer emperyalist ülkelerle öyle rekabet edemeyeceği de açık olan bir durumdur. İşte bütün bu nedenlerden dolayı Bismarck hem Almanya'nın birleştirilmesi sorunu ile uğraşmış ve hem de en büyük tehlike olarak gördüğü Avusturya, Fransa ve İngiltere gibi rakiplerine karşı savaşmıştır. Bu başarıyı sağlamadan dışarıya açılamayacağını da Bismarck bilmektedir.

En son olarak Alman burjuvazisinin Fransa'ya karşı da savaşı kazanması, yeni bir döneme doğru yol alışının da başlangıcı olmuştur. Ama Bismarck uzun yıllar, Fransa'nın mutlaka intikam alacağı korkusu ile yaşamış ve sınırlarını korumaya çalışmıştır. Nitekim, Almanya ile Fransa arasındaki bu çatışma durumu giderek, her iki devletin temelinde yer aldığı çelişkilerin I. Dünya Savaşına yol açabilecek bir düzeyde genişlemesini de birlikte getirmiştir.

Bismarck, bu dönemde Doğu'ya fazla açılmamışsa temelinde bu durumun yarattığı nedenler vardır. Yoksa, buradan Bismarck'ın Doğu'ya açılımı istemediği anlamı çıkmaz. Almanya yeni yükselen bir kapitalist ülke olarak ilk elde kendi sınırlarını ve komşu devletlerle ilişkilerini güvenceli bir duruma getirmek istemiştir. Kuşkusuz, bu durum belli bir süre devam edecektir. Avrupa'da bir yere kadar gelebilen ve daha fazla açılma olanağına sahip olmayan emperyalist burjuvazinin çok geçmeden Doğu'ya yöneleceği açık olan bir durumdur.

Almanya, Fransa zaferinden sonra gelişmesini hızlı bir şekilde devam ettirdi. Almanya'nın bu hızla gelişmesini sürdürmesi kısa sürede egemenliğini pekiştirme ile de sonuçlanabilirdi. Bu durum, diğer emperyalist ülkeleri tedirgin etmekteydi. 1871'den sonra Almanya ticaret alanında diğer emperyalist ülkeleri tehdit eder bir düzeye geldi. Almanya ilk sömürgelerini 1883-1885 yılları arasında ele geçirdi. Bu durumda Almanya sadece ticari bir rakip olarak değil, henüz paylaşımı tamamlanmamış sömürge topraklarını ele geçirmede de bir rakip olarak ortaya çıkmaya başladı.

Alman emperyalistlerinin yeni politikası: Weltpolitik

Alman emperyalist burjuvazisinin yeni bir "dünya politikası" (Weltpolitik) geliştirmesi, Pangermen ittifakının (Alman Irkı Birliği) 1891'de kurulması ardından faaliyetlerini yoğunlaştırmasına denk düşmektedir. Pangermen ittifakı, aynı zamanda yeni yetişen Alman emperyalist burjuvazisinin sömürgeler ele geçirme, dünyanın paylaşımına katılma isteğine de denk düşüyordu.

Aslında Alman Irkı Birliği içerisinde yer alanlar da genç emperyalist burjuvazisinin temsilcilerinden başkası değildi. *"Bu örgüt birçok parlamento üyesini, birçok tutucuyu, ama onlardan da çok olarak milliyetçi-liberal parti üyelerini içine almış bulunmaktaydı kısa zamanda. Ayrıca sayısız bilim adamı, hukukçu, sanayici, general ve subay örgütün üyesiydiler. Örgüt maddesel kaynaklarını büyük madencilik firmalarından çekiyordu; öyle ki, ağır sanayi tröstü, birliğin gerçek efendisi durumundaydı.*

Birlik, çok geçmeden, Alman diplomasisinin şekillendirilmesinde, yönlendirilmesinde ve yürütümünde büyük çapta söz sahibi olmuştur.

Sınırsız bir emperyalist yayılmayı amaçlayan bir propaganda yapıyordu ittifak. Almanların bütün öteki halklardan üstün olduğunu öne sürüyor; ve Alman kültürünü, dünyanın en yüksek uygarlığı ilan ediyordu. Hitlerizmin o saçmasapan öğretilerinden çoğu Alman Irkı Birliği'nin, sözümona 'fikir' sermayesinden alınıp türetilmiştir.[3]"

Alman Irkı Birliği, kuruluşunun ardından yoğun bir propaganda yürütmeye başladı. Bu propagandasının temelini ise, Almanya'nın sömürge savaşlarına daha büyük bir iştahla katılması amacı oluşturuyordu. Birlik, propagandayı o derece ileri götürmüştü ki, Almanya'nın hiç vakit kaybetmeden sömürgelerin paylaşımına katılmasını istiyordu. İlk elde Belçika ve Portekiz gibi zayıf ülkelerin sömürgelerinden işe başlanması ve ardından Fransız ve İngiliz sömürgelerine de saldırma çağrısını yapıyordu.

Bütün bu sömürge kapma savaşında Alman Irkı Birliği, Osmanlı İmparatorluğuna apayrı bir yer veriyordu. Bu imparatorluğa yönelik politikaları da, sömürge statüsü altına almaktı. İleride bu konuya daha geniş olarak değineceğiz.

Alman Irkı Birliği'nin sömürge elde etme istemi, sadece bunlarla bitmiyordu. Avrupa'nın birçok parçasının Alman İmparatorluğu sınırları içerisine almak istiyorlardı. Danimarka, Hollanda, İskandinavya ve İsviçre'nin bir kısmı bu imparatorluğun ayrılmaz bir parçası haline getirilmeliydi. Belçika ve Fransa'nın doğu kesimleri ile Rusya'nın Baltık kıyıları, Ukrayna, Kafkasya da bu imparatorluğun sınırları içine dahil edilmeliydi. Balkanlar da bu sınırlara dahil edilmesi gereken toprak parçaları arasındaydı. Avusturya-Macaristan ise, Osmanlı İmparatorluğundan başlatılacak **Drang nach Osten** (Doğu'ya açılış) politikasını gerçekleştirmede bir köprü vazifesi görmeliydi. İşte, kısaca Alman Irkı Birliği'nin sömürge fetih savaşı bu sınırları kapsıyordu. Böylesine bir fetih ruhu ile dolu olan ve giderek iştahı kabaran bir emperyalist burjuvazinin paylaşımı yeniden gündeme getirmesi de olağan bir gelişmeydi.

Hızlı gelişen ve elinde pazarı olmayan bir emperyalist burjuvazinin bundan başka bir taleple ortaya çıkması da beklenemezdi. Bu, kapitalizmin de bir gelişme yasasıdır. İç pazarda kâr olanağı bulamayan bir emperyalist ülke, dışa açılacak, yeni pazar alanları bulma arayışı içerisine yönelecekti. İşte, Alman kapitalizminin geldiği yeni noktanın kendisi de buydu.

Bu yeni arayış, bir dünya politikası, "Weltpolitik"in geliştirilmesi sonucunu verecekti. Alman emperyalist burjuvazisinin dünya politikasının temelini de sömürge toprakları ele geçirmek oluşturuyordu. Dünya politikası ile kastedilen, Alman emperyalizminin dünyanın paylaşımına artan bir hızla katılmasıydı. Bu ise, sömürgelerin yeniden paylaşımını gündemleştirmek demekti. *"1895 yılından sonra ise, Alman dış politikası yepyeni bir görevi yüklenmiş bulunmaktadır artık: Geniş bir sömürge imparatorluğu kurmak ve geri kalmış bölgelerde 'nüfuz alanları' edinmek. Bu iki hedefe ulaşmak Alman kapitalizminin belli başlı ülküsü haline gelmiş bulunmaktadır.*

Ne var ki, o dönemde dünyanın bölüşümü, sona ermek üzereydi. Bu durumda Almanya, henüz 'boş' toprakların fethinden ve henüz bölüşülmemiş geri ülkelerde 'nüfuz alanları' edinmekten çok, öbür kapitalist devletlerin ellerindeki sömürgeleri ve 'nüfuz alanları'nı koparıp almanın yollarını düşünüp bulmak zorunda görüyordu kendini.

Yani, artık burada sözkonusu olan, sadece fetih ve bölüşüm değil, aynı zamanda önceden fethedilmiş toprakların yeni bir bölüşüme uğratılmasıdır."[4]

Almanya bu amacına ulaşmak için sömürge savaşlarına katılmaya başlayacaktır. Bir yandan Rusya'ya, bir yandan Amerika'ya, diğer yandan ise Fransa ve İngiltere gibi büyük sömürgeci devletlere karşı çıkmaya başlayacaktır. Örneğin; Afrika'da İngiltere'nin yeni girişimlerini boşa çıkarmak için Fransa'nın yanında yer alacaktır. Yine, aynı dönemlerde Alman Irkı Birliği **Zukunft**[5] gazetesinde Fransa'nın doğu kısmının ele geçirilmesini savunacaktır.

Alman Irkı Birliği'nin bu yoğun saldırı, sömürge elde etme propagandası kısa sürede imparatorluğun dış politikası haline de gelecektir. Hatta bu dönemde Bismarck'ın yürüttüğü politika ciddi eleştirilere uğrar. Bismarck'ın politikasını fazlası ile Avrupa'ya dönük bir politika olarak niteleyen Alman emperyalizminin yeni temsilcileri, Almanya'nın bunun yerine bir "dünya politikası" (Weltpolitik) geliştirmesini isterler.

Almanya'nın dünya politikasının özünü de yukarıda örneklendirdiğimiz gibi, sömürge savaşları oluşturmaktadır. Almanya'nın sadece Avrupa'da paylaşımı ve pazar kapmayı gündemleştirme değil aynı zamanda dünya çapında bir paylaşıma katılmasını da istemekteydiler. 'Dünya politikası' geliştirmenin anlamı da en somut ifadesini burada bulmaktaydı.

Alman ırkçılığının geliştirdiği geniş toprakları ele geçirme ve yayılma istemi, bu yıllarda imparator olan Wilhelm II'yi en başta etkiledi. İmparatorun yanısıra, Bülow gibi şansölyeler, amiral van Tirpitz ya da Kiderlen-Wechter ve Jagow gibi hükümet üyeleri tarafından da bu ırkçı çağrılar destek buluyordu.

Almanya'nın dış işleri ile görevli Devlet Bakanı Bülow, mecliste yaptığı bir konuşmada, "Almanların ötekiler tarafından pastanın bölüşülmesini seyretmekten bıktığını" söyledikten sonra, "güneşte bir yer" edinmek için mücadeleye katılmak gerektiğini açıklıyordu.

Bu çağrıların ve önünde durulmaz iştahın bir sonucu olarak da Alman emperyalistleri vakit geçirmeden paylaşıma katılacaklardır. Afrika'dan Avrupa'ya, Asya'dan Amerika'ya kadar birçok alanda sömürgeler elde etmek için mücadele edecekler.

İşte, Almanya'nın Wilhelm II döneminde oluşturduğu ve geliştirdiği Weltpolitik'in özü budur. Bu, Almanya'nın dünya çapında bir sömürge savaşını yürütecek bir düzeye gelmesine de denk düşen bir politikaydı.

Alman emperyalistlerinin kapitalist gelişmeye diğer ülkelerden sonra girmiş olmalarına rağmen, gelişmeleri onlardan hızlı olmuştur. Bu hızlı gelişim Bülow'un da konuşmasında belirttiği gibi, pasta paylaşıldıktan sonra olmuştur. Bu durumda, Almanya'nın önünde, pastanın yeniden paylaşımını istemekten başka bir yol kalmıyor. Ama pastayı paylaşanlar, kendi paylarını azaltacak bir başkasını sofraya kabul etmeye pek niyetli de gürünmüyorlardı.

Bu durum Alman emperyalistlerinin önünde durulmaz iştahını arttırmaktan başka bir sonuç da vermedi. Önünde, paylaşılan pastaya uzanamayan Alman emperyalist burjuvazisi hem öfke ile hem de ağzından akan salyalarla masaya yanaşmaya başladı. Kâh kışkırtmalarla, kâh tehditlerle, kâh ittifaklara yönelerek, masada kendisine de bir yer açmaya çalıştı. Müthiş bir saldırganlıkla yöneldiği bu paylaşım savaşında Alman emperyalistleri elde ettikleri ilk sömürgelerin zevki ile yenilerini ele geçirmeye yöneldi. Peşpeşe gelen sömürge savaşların ve bunun I. Dünya Savaşı gibi bir çatışmaya yol açmasının temelinde Almanya'nın bu bitmez iştahı yatmaktadır.

Alman emperyalistlerinin sömürgelerin paylaşım savaşımına katılmasında önemli bir dayanak, Osmanlı İmparatorluğudur. Osmanlı İmparatorluğu Almanya'nın yeniden paylaşımda payına düşen pastanın en iri dilimidir. Almanya bu dilime sahip olmak için emperyalist kurnazlığı ve politik oyunlarını sonuna kadar kullanmıştır.

Bütün bunların yanısıra, Osmanlı İmparatorluğunun topraklarının elde edilmesi Almanya için özel bir öneme haizdir. İşte, bu önem, Almanya'nın Osmanlı İmparatorluğu ile ilişkilerinin temelini de oluşturmaktadır.

Aynı zamanda Osmanlı İmparatorluğunu da Almanya'nın yanına iten nedenler vardır. Bu nedenleri de ortaya koyduğumuzda görülecektir ki, Alman ve Türk egemen sınıflarının sadece çıkar birliği değil, ruh birliği de onları birbirine yakınlaştırmıştır. Irkçılık, her iki egemen sınıfın temel özelliğidir. Yine, kapitalizmin gelişim tarzı da aşağıdan olmayıp, yukarıdan Junker tipidir. Bu ve daha birçok benzerlik ve yakınlık noktaları Alman ve Türk egemenlerini birbirine yakınlaştırmış ve giderek bütünleştirmiştir.

Alman emperyalist burjuvazisinin 19. yüzyıl öncesinde ve hemen başındaki durumunu ortaya koyduk. Şimdi, aynı süreçte Osmanlı İmparatorluğunun durumuna da değinmek istiyoruz.

DEVAM EDECEK

---

(1) Helfferich Karl, Georg Von Siemens, Ein Lebensbild aus Deutschlands Grosser Zeit, sayfa 16
(2)Kochwasser, sayfa 4
(3)Uluslararası İlişkiler Tarihi, Cilt 2, sayfa 228
(4)Age. sayfa 227
(5)Age. sayfa 229

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın yeni yıl mesajı:

"1989, her yıldan daha fazla Partimizin önderliğindeki halkımızın olacaktır"

Baştarafı 1. sayfada

lan Osmanlı imparatorluğu kalıntıları içinde, eğer halkın o zamanki egemenleri, güncel şiarları temelindeki bir öngörüyü olsun geliştirebilselerdi, çok elverişli olan objektif koşulların sınırlı bir bilincine dahi varsalardı ve bunu bir politika haline getirip bu dönemde yeni bir sömürgeci sınıf olarak iktidara yürümek isteyen Türk burjuvazisinın temsilcilerine alet olma ve çıkarlarını onlarda görme yerine, sınırlı da olsa bağımsızlık doğrultusuna girselerdi, ulusal ve toplumsal gelişmelerin yönü çok değişecek; böylesine tarihi bir dönemde gelişmelerin kaderi farklı olacaktı. Bütün ulusal ve sınıfsal gelişmelerin yönü değişik olacak; tarihimiz daha o zamandan olumlu bir yükselme sürecine girecekti. Ancak, bunun yapılmadığını ve sonuçlarının çok olumsuz gelişmelere yol açtığını biliyoruz.

Aynı şekilde, Güney Kürdistan'da daha 1960'larda doğan bir devrimci dönemde, eğer tutarlı bir önderlik olsa ve o zaman gelişen halk isyanını ulusal kurtuluşa dönüştürebilseydi, dar aşiretçi-feodal çıkarlar yerine ulusal çıkarları esas alsaydı; bu temelde bir politikayı ilkeli olarak savunup uygulayabilseydi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi çağdaş içerik ve biçime kavuşarak —giderek— güçlenecek ve hiç de 70'lerin ortasındaki o çok kötü yenilgi ile sonuçlanmayacaktı. Ama o zaman da hanedana has ve hatta kişisel çıkarları aşmayan, güncelliğe batan önderlikler ve arkalarındaki sosyal yapılar, dünya halklarının en geniş uyanma, aydınlanma ve kurtuluş dönemlerine tesadüf eden bu yılları bizim en kötü bir biçimde karşılamamıza yol açıyordu. Ayaklanmalar, halkın ulusal kurtuluş yönündeki isteklerinin daha da boğulmasına ve derin bir umutsuzluğa düşmelerine neden oluyor ve böylece, alacakaranlık içinde yaşama olumsuzluğuna bir kez daha derinden düşülüyordu.

Bu yıllarda Türkiye'de de devrimci gençlik hareketi gelişiyor ve sosyal uyanma dönemi yaşanıyordu. Türk devletinin tüm azgın baskı ve saldırılarına karşın, bu dönem iyi değerlendirilerek, ulusal kurtuluşun teorik ve pratik yönleri ortaya çıkarılıyor; vatana ve halkına olan borcunun gereklerini yerine getirme sorumluluğu ile karşı karşıya geliniyordu. Ve biz, işte yeni yılları bu sorumluluk anlayışıyla karşıladık. Eğer adına yeni yıllar, yeni dönemler diyeceksek; bunun kişi ve ulus için taşıyacağı anlamı iyi bilince çıkarmak, bu temelde tarihin emrettiği kaçınılmaz görevlere sorumluluk ruhuyla sahip çıkmak gerekecekti. İşte bu yıllara bu bilinçle yaklaşıldı. Bilindiği gibi, Hareketimiz, inanılmaz koşullarda; ulusal kimliğin inkarı, sınıfsal çarpıklık ve sosyal geriliğin had safhada olduğu bir dönemde ve yine, kişilerin kendilerini korumayı marifet bildikleri; ondan öteye en ufacık bir toplumsal ve ulusal kurtuluş gereğini hissetmedikleri; bu görevden vebadan kaçar gibi kaçtıkları; soruna köklü ve derin yaklaşma, giderek bunu bir yaşama biçimi olarak ele alıp halka maletme ve bunsuz bir yaşamı kabul etmeme gibi soylu çabalara pek az sahip oldukları; bu yönlü çabalara girildiğinde ise hemen kaçındıkları bir ortam içinde doğdu. Eğer tarihi bir bilinçle ve halkımız adına, o duran ve adeta paslanmış olan dingile bir hız vereceksek, çok zor da olsa, o tekerleği çevirme ve bir ilk hız vererek harekete geçirmenin önemini bütün yönleriyle kavramak ve gerekeni yapmak görevi vardı. Hareketimizin bu yıllara girişi, tamıtamına bu temelde olmuştur. Biz, ulusun ve sınıfın yanımızda güçlü yer alışı şurda kalsın, çok az bir sayı ile ve bizi yolumuzdan alıkoymak için her düzeyden yönelen kendiliğinden engellemelere; yine, düşmanın, "bir adım atarsanız, imha olursunuz" şiarını her gün kulaklarımızı tırmalarcasına atmasına karşın bu yıllara girdik.

Parti tarihimiz birçok yönüyle özetlenmiştir; yeniden girmeyeceğiz, ama ilk yılların anlamı bu iken biz, gençliğin verdiği o çoşku ve heyecanla artık o ortamdan da kapmış olduğumuz bir yığın zayıflığı taşıyarak, fakat dürüstlüğümüzü sonuna kadar kullanarak, halkımız için en iyi ve en soylusu neyse onu yaşamakta, ideoloik ve siyasi olarak bunu hayata geçirmede en uygun araçlar neyse onun yoğun düşüncesini ve pratiğini yaşamakta bir an bile tereddüt etmedik. Bu yılları bu amaçlı yoğun incelemeler ve araştırmalar, propaganda ve çeşitli grup faaliyetleri biçiminde geçirdik. Daha sonraki dönemde artık bir adım daha ilerlemek isteniyorsa, kendini bütün benliği ile buna katma, dayatılan zora karşı gerekirse halkımızın da zorunu ortaya çıkararak karşılık verme aşamasına geldik. Bunun bilincini derinden yaşadık. Çok az bir donanımla bu döneme girdik ve bu dönemin yıllarını böyle karşılamayı esas aldık; atılması gereken belirleyici adımları attık. Daha önceki dönem, halkımızın çıkarlarına uygun öz düşünceyi formüle etmek ve onun propagandasını yapmakla karşılanırken, bu yeni dönemde, düşünceden de öteye, dayatılan zoru ve toplumu toplum olmaktan çıkaran, onu tamamen ruhsuz ve insiyatifsiz kılan halkımız üzerindeki o zorbalığı parçalamak için en az donanımla bu vahşi faşist devlet aygıtına karşı çıkmayı ve böylelikle bütün bu zorluklara göğüs gerip tarihin tekerleklerini biraz daha hızlandırarak yol almayı denedik. Tüm hışmıyla üzerimize gelen devletin saldırıları altında ideolojik ve siyasi olarak geri adım atmamak için var olanı koruyup daha da geliştirmek için en anlamlı adımı atmaya çalıştık. Yurt dışına çıkmayı ve orada da Hareketi beslemeyi gündeme alarak —birçok halk açısından bu tip bir açılmanın çok kötü çürüme ve olumsuzluk yılları olmasına karşılık— bizim düşmanın dayattığı tüm yoketme tasarılarını iliklerimize kadar yaşamamıza rağmen tüm bunları boşa çıkarıp umutlarımızı daha da canlandırma ve salt umut olmaktan da çıkarıp daha da gerçekleşebilir amaçlara ulaşmak için yürüttüğümüz faaliyetler sözkonusudur. Bu faaliyetlerimiz bizi daha üst düzeyde bir savaşım döneminin içine itmiştir. 80'lerin ortalarından itibaren içine girdiğimiz bu savaşım döneminde insan takatini sonuna kadar kullanarak, yaşamak için artık elimizden ne geliyorsa onu sonuna kadar seferber ederek bu yıllara anlam vermeye çalıştık.

1984-85 kışı amansızdır. Toprağına yeniden kök salmak isteyen bir filizin, onu imha etmek, daha kök salmadan ezmek isteyen vahşi ve sert bir dondurucu rüzgar altında ayakta kalma savaşı sözkonusudur. Toprağa düşen her bir savaşçımız kalbimizin bir parçasının kopması anlamına gelmektedir. Her nefes alışverişi, bir günü daha yaşanılır kılmanın büyük endişesi altında geçer. Ve bu günleri lehimize çevirmek için her adımı ve anı endişe, korku ve aynı zamanda da büyük umutlarla geçirmeye zorlar.

Ulusal direnişte ve Parti içinde doğru siyaseti biraz daha geliştirmek ve onu pratik uygulama gücüne kavuşturmak için ne lazımsa onun yapılması; hem de nefes nefese, tüm çabaların ortaya konulması... İşte bu yıllara damgasını vuran gerçeklik budur. Bu yılları halkımızın ve Partimizin gelişmesi lehine çevirmek için ortaya konulan çabaların anlamı gerçekten anılmaya ve tanımlanmaya değer. Partimizin hangi ruhla yaratıldığını ve ulusal direnişin bu vahşi faşist uygulamalar altında boğulmaması için nasıl bir direnişle ayakta kalınmaya çalışıldığını, bugün daha iyi anlaşılabilecek durumda olan zindan direnişçilerine sormak, Kürdistan'ın dondurucu kışları ve karları altındaki direnişçilerin yaşadıklarından çıkarmak gerekir. Yine, yurtdışının muazzam yıpratıcı ve çürütücü etkilerine karşı nasıl ayakta kalındığına bakmak gerekir ki, yaşamın anlamı bilinebilsin. Halkımızdan ve ulusal kurtuluşumuzdan yana olup da bu değerlendirmeyi yapmayan kişi bizi gerçekten anlayamaz; dolayısıyla halkımız da doğru karar veremez ve sağlam bir yürüyüşün sahibi olamaz.

Bu yılların her yıldönümünü biz birçok defa değerlendirdik. Partimizin kuruluş yıldönümleri, Newroz, 15 Ağustos Atılımı yıldönümleri vd. vesilelerle değerlendirmeler yaptık. Tarihimizi çeşitli yönleriyle daha iyi kavramaya çalıştık. Ve halen de daha yüksek bir kavrayışa ulaşmak için tüm gücümüzü ortaya koyuyoruz.

Düşmanın bize dayattığı ve özellikle de 1987-88'lerde yoğunlaştırdığı bir özel savaş vardır. Bu özel savaş, bir yıldır Kürdistan'da uygulanagelen, despotik ve son aşamada halkımızı kendi toprağında ya zorla imha etme, ya da kendisine benzeştirme yoluyla tasfiye etme; bu uğurda her türlü işbirlikçiliği sonuna kadar kullanma tarihidir. Bu tarih genelde baştan başa acımasız ve yaman geçmiştir. Ancak, adına "İkinci Cumhuriyet Devri" de denilen 12 Eylül faşist Türk rejiminin gelişim süreci, uluslararası gericilik ile tarihsel gericiliğin en tehlikeli bir tarzda uygulamaya geçirilmesi dönemi olarak apayrı bir vahşet döneminin ifadesidir. Bu dönemde esas tasfiye edilmek istenen, salt ulusal kurtuluşçu çabalar değil, Kürdistan halkının ta kendisidir. Ermeni halkına uygulanan katliamdan daha ince yöntemlerle Kürdistan halkına muazzam bir yurtdışına göç ettirme politikası uygulanır. Ülkede kalanların üstünde görülmemiş işkenceler hayata geçirilirken gençliği halktan koparmak için türlü yollara başvuruldu. Bir tek devrimcinin üzerine binlerce asker salındı. Yasa tanımayan, ahlak tanımayan her türlü yöntemle birlikte ekonomiyi bir koz olarak kullanan, her türlü vahşi yöntemle ince yöntemi içiçe geçiren, hiçbir insanlık kuralını esas almayan, azami sonuç almak için bildiği her türlü yola başvuran, bunda hiçbir tereddüt göstermeyen bir iktidarla karşı karşıya kaldık. Bu iktidarın, yenilgiyi kabul etmeyen, direnmeyi sürekliieştiren ve geliştiren PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş müçadelesine karşı dayattığı özel savaşı doruk noktasına vardırdığını gördük. 1987-88, düşman açısından özel savaşın en çok yetkinleştirildiği, kurumlaştırıldığı; bizim açımızdan ise zorluklarımızın en çok olduğu yıllardı.

> **"Köleler aslanların ağızlarına tarihin birçok yüzyıllarında yem olarak atıldıklarını bilirler. Bizim halkımızın da yüzyıllardan beri bu tip vahşilerin ağızlarında bir lokma haline getirildiğini biliyoruz. Ama biz iddialıydık; kendimizi kolay bir lokma haline getirmeyecektik. Bizi ağızlarına alsalar bile ağızlarındaki dişleri parçalayacak; midelerine indirseler bile midelerini parçalayacaktık; ancak yine de yaşama gücünü gösterecektik..."**

Zorluklarımız; sadece Parti dışından yöneltilen imha politikası ya da provokasyonun saldırılarından kaynaklanmıyordu; en büyük tehlike, içten dayatılan her türlü sınıf dışı, işbirlikçi, ortaçağdan kalma, Kemalizm yüklü değer yargılarının konuşturulduğu, bu konuda görülmemiş bozgunculuğun ve yıkıcılığın sergilendiği anlayış sahiplerinden gelmekteydi. Aynı şekilde, kökü köleliğin derinliklerinde gizli olan ortayolculuğun esef verici düşkünlüğü ve soysuzluğunu, düşmana başarıya gitme yolunu ardına kadar açan tutum sahiplerinin büyük sorumsuzluklarını alabildiğine sergiledikleri yıllar oldu bu yıllar. Aynı şekilde, bu yıllarda, sahtekarca ulusal kurtuluşçuluğun adını kullanıp onu devrimci özünden boşaltmak isteyen, çağdaş anlamda reformist bile diyemeyeceğimiz, sınıfsal niteliğini bile adlandırmakta zorluk çektiğimiz, her türlü işbirlikçiliğe hazır kesimlerin düşmanla ilkesiz birleşmelerinden tutalım, bağımsızlık, ulusal kurtuluşçuluk, sosyalizm ve demokratlık kavramlarını sahtekarca kullanmaya kadar içine girdikleri çok çeşitli tutumlara tanık olduk. Bütün bunları da özünde Partimizin direnişini tasfiye etmek için ardı ardına ve birleşik olarak geliştirdiler. En kötüsü de, direnişin özünü ve öncüsünü kargaşa içinde tutmak, her türlü netsizliği ve kargaşalığı dayatmak, tam bir provokasyon ortamı yaratıp örgütü içten felç etmek için, bilerek veya bilmeyerek, yaygınca yaşanan muazzam gericilik, kendini zamanında eğitmek şurda kalsın, eğitimini ihmal etme, sorumsuz kişiliği sonuna kadar yaşama ve yenilgili kişiliği bir kadermiş gibi karşımıza çıkarma durumuydu ki, düşman da bunu yasalarıyla, her türlü yönelimiyle körüklüyor; bir yığın sahtekarı üzerimize sürüyordu. İşte, bu yıllarda böylesi koşullarla yüzyüzeydik ve biz bu yılları, özellikle bu son iki yılı kendimiz açısından başarılı kılmak için korkunç yüklenme gereğini duyduk. Halkımız, ulusal direnişimiz ve Partimiz için, kendini netleştirme ve en ilerici sınıfsal konuma getirmenin büyük kavgasının gereğini derinden duyduk, bunu yapmaya çalıştık. Ve eğer kazan-

mazsak çok şeyin yitirileceği bilinciyle hareket ettik. Sadece kendimizin değil, tüm dürüst Parti çalışanlarının bu yıllara tüm güçleriyle yüklenmelerini ve bunun için bütün yeteneklerini konuşturmalarını istedik; çağrı üstüne çağrı yaptık. Böyle yıllar boşa geçirilemezdi. Böyle yıllara anlamlı yaklaşmak, hakkını vermek, emrettiği çabayı sergilemek, emeğin en yücesi olan siyasal faaliyeti ustaca yapmak; enerjimizi donduran, yanlış yollara kanalize eden olumsuzluklardan kaçınmak ve doğru yolda sağlam adımların sahipleri olmak için ne gerekiyorsa onu söyledik ve gerçekten de başka türlü ne kendimizi kurtarmamız, ne tarihe alnı açık girmemiz ve ne de yılı iyi karşılamamız mümkün olabilirdi.

Yine bu yıllarda belli bir sosyal gelişmeyi yaşayan Türkiye emekçi halkı bile doğru dürüst kendi öz çıkarlarına yönelme cesaretini bulamamaktadır. Kürdistan'da işbirlikçilik kraldan daha kralcı bir ihanet içinde derinliğine kulaç atmaktadır. Kürdistan'ın diğer tüm alanlarında ulusal kurtuluşçuluk adına arzı endam edenler en azgın düşmanla Partimiz aleyhtarı sinsi ve hainane çabalar içinde bulunmaktadırlar. Partinin en çok sahip çıkmaya zorladığı, kazanmak için her şeyin yapılmasını emrettiği bir dönemde, gerçekleri çok iyi bilen ve nelerin yapılması gerektiği konusunda bilinçli olanlar da dahil olmak üzere çoğu kişinin adeta o Roma çağındaki aslanların önüne atılan gladyatörlerin dövüşünde görüldüğü gibi, stadyumda olup biteni seyretme ve hatta kendilerinin bile yem olmasını bekleme gafletini yaşamaya benzer durumlar içinde olduklarını gördük. Ama yine de yem olmamak gerekiyordu. Köleler aslanların ağızlarına tarihin birçok yüzyıllarında yem olarak atıldıklarını bilirler. Bizim halkımızın da yüzyıllardan beri bu tip vahşilerin ağızlarında bir lokma haline getirildiğini biliyoruz. Ama biz iddialıydık; kendimizi kolay bir lokma haline getirmeyecektik. Bizi ağızlarına alsalar bile ağızlarındaki dişleri parçalayacak; midelerine indirseler bile midelerini parçalayacaktık; ancak yine de yaşama gücünü gösterecektik. Bu vahşete işte böyle yaklaşıyorduk. Kolay lokma olmamak; büyük yürek ister, büyük çaba ister. Biz de işte bunları sergilemek için elimizden geldiğince yüklendik, gösterilmesi gereken her türlü çabayı gösterdik ve düşmanın özel savaşına karşı kendi halk savaşımızın özgül biçimlerini, ilkel tarzda bile olsa, ortaya koyduk. Bütün bu yılları biz direnişle geçirdik. 1987-88, direnişi bir adım daha boyutlandırmak için büyük çabaların sergilendiği, aynı zamanda da bu çabaların büyük şehitlerinin olduğu yıllardır.

10 yıla yakın bir süredir askeri bir sıkıyönetimi sürdüren düşman, tarihinde ilk defa tanık olduğu böylesi bir direnme karşısında bir taktik değişikliğe yönelme zorunluluğunu duydu. Bu yıllarda karşı karşıya kaldığı durumun, tarihi boyunca ordusunun içine düştüğü en ağır durumlardan birisi olduğunu gördü. İçine düştüğü başarısızlığı ustaca bertaraf etmek için, Kürdistan'daki savaşın ordunun klasik savaşı ile geriletilemeyeceğini görerek taktik değişikliklere yöneldi. Bu tarihi geri adım atışını, devrimci savaşımızı karşılayacak bir özel savaşımla telafi etmek istedi. Üzerimize daha köklü gelme, ulusal kurtuluşumuza ve Partimizin kendini yenileyebilme gücüne, özel savaşını yenileyerek karşı koyma gibi bir tutum içine girdi.

Biliyoruz ki 1986 yılı, Partimizin tarihinde kapsamlı çözümlemelerin yapıldığı ve Parti içi ortamın netleştiği; sınıfdışı anlayışlar ile özellikle feodal-aristokratik ve küçük-burjuva inançsızlıklarının, yozlaşmışlığının, bundan kaynaklanan her türlü dağıtıcılığın, bozgunculuğun önünün alındığı; doğru Parti çizgisi temelinde doğru çalışma tarzının gittikçe dayatıldığı; doğru yolda yürüyenlerin gittikçe Parti yolunda mesafe kaydettikleri, bununla çelişenlerin de bir bir tasfiye edildikleri bir yıl oldu. 1987-88 bu konularda daha da ileri atılımların, netleşmenin, sonuç almanın hızlandığı yıllar oldu.

Kısacası, bu yeni dönemde, ulusal direniş eylemlerimizin hem sayısında, hem niteliğinde ve hem de çapında bir gelişme olurken, hem Parti içinde sağlanan gelişmelerle sıkı sıkıya bağlantılı olduğu gerçeği de ortaya çıktı. Bu, düşmanı özel savaşta yeni bir aşamaya getiren, Kürdistan gerçeğini ve dolayısıyla Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini itiraf ettiren, düşmanın yürüttüğü savaşın bir karşıdevrimci savaş; buna karşı geliştirilen savaşın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı olduğunu kanıtlayan bir gelişmeydi. Bu gelişme, şüphesiz ki, öncünün kendini yenileyebilmesi, en ilerici sınıfın devrimci öncü gücü olması, giderek kendi eylem çizgisi ve taktiğini yetkinleştirmesi, yetkinleşen taktikle daha iyi sonuçların alınabileceğini ortaya koyması bakımından önemli bir gelişmeydi. Kendini daha iyi açığa çıkaran bu durum, düşmanı, 1987'deki sonuçların kendisi açısından yeterli olmadığı, savaşımı kazanmak için biraz daha zamana ihtiyaç duyduğu, ama en çok da bu bakımdan çok anlamlı ve sonuç almak için her şeyini ortaya koyması gereken bir yıl olarak 1988'e yüklenmesi gerektiği düşüncesine götürdü. 88'e dayatılan savaş bu bakımdan tayin edici bir öneme sahipti. Düşman bu yılda, Partimizin ulusal direnişte ve kendi iç yapısında hızlanan gelişmesini durdurmak için çok yönlü planlara başvurdu. Ancak her şeye karşın, ulusal direnişin, Partimizin tek başına da kalsa, onun önderliğinde gelişebileceği kanıtlandı. Yine, Parti içine dayattığı provokasyonun teşhis, teşhir ve tecritinin —ki sahiplerinin çoğu yıllarca umut bağladığı anlayış, tutum ve kişiliklerin sahipleriydi—; yine bunların tasfiyesinin mümkün olduğunu gördü.

Burada hemen belirtelim ki, daha 1920'lerde TKP'ye dayatılan imha ve provokasyon, o gün bugündür soldan kaynaklanan bütün gelişmelerin önemli oranda çarpıtılmasını, özünden boşaltılmasını ve bir polis müdahalesiyle bastırılmasını mümkün kıldı. Türk burjuvazisi bu konuda büyük bir deneyime sahiptir. Aynı deneyimi bize de dayattı ve aynı sonucu almak istedi. İmha ve ardından da provokasyonu dayattı; bunun için çeşitli sahtekarca yönelimler içine girdi; "Ilımlı PKK", "Demokratik PKK" sahtekarlıklarını geliştirerek, tasfiyeyi bize de uygulamak istedi. Ama TC tarihinde ilk defa, PKK şahsında, Türk solunun içine düştüğü durumun yaşatılmaması, Türk burjuvazisinin dayatmış olduğu o köhnemiş, ancak çok yeni ve modern kılıflar altında sunulan politikaların boşa çıkarılması sözkonusudur. Biz bu politikaları, zamanında teşhis ve teşhir etmeyi, alınması gereken tavırları gecikmeden almayı ve böylece boşa çıkarmayı amaçladık; özellikle zindanlarda Mazlum, Kemal ve Hayrilerin büyük çabaları ve her alandaki büyük şehitlerimizin canı pahasına, arkadan hançerlemelere rağmen kararlı direnişlerle ve yine bitmez-tükenmez bir örgüt içi durum değerlendirmesi, doğru örgüt anlayışı ve bunun için sonsuz sabır gösterip çabaları dayatmakla sonuç almaya çalıştık. İşte tam da bu noktada düşman, son bir çabayla 88'i kendi lehine çevirmek için yeni bir planlamaya yöneldi. Şüphesiz bizim de bu yılı sağlam yakalamak için bir planımız vardı. Biz de yetkinleşiyorduk; hem de yakın tarihimizden ders alarak; sadece Partimizin değil, ulusumuzun yakın tarihinden ders alarak bu yılları daha güçlü kılmanın büyük çabası içindeydik. Ama bu konuda daha güçlü olan, içte ve dışta çok sayıda dayanağı bulunan düşman idi. Faşist Türk sömürgeciliği gerçekten bu yılı karşılamaya hazırlanırken, bizi tamamen imha etmeyi, Partinin kalan gücünü de provoke edip özünden boşaltarak —TKP'yi CHP içinde erittiği gibi—, bizi de SHP içinde eriterek sonuç almayı kesin kafasına koymuş bulunuyordu.

“Kazançlar stratejik düzeydedir, çünkü yıllar sonrasını etkileyecektir. Düşmanın dayattığı bütün stratejiyi işlemez duruma getirdiği, ulusal kurtuluşçu saflarımızda diğer sınıfların olumsuzluklarını bertaraf ettiği ve en ilerici sınıfın önderliğini pekiştirdiği için stratejiktir. Taktiksel önderlikte sağlam adımlar atılmıştır. Partinin kadro gücü savaş zeminlerinde, zindanda ve yurtdışında devrim için yaşayabileceğini, devrimi pratikte gerçekleştirebileceğini kanıtlamıştır. Sınırlı da olsa her türlü imhaya, provokasyona dayanabileceğini, boşa çıkarabileceğini gösterebilmiştir. Stratejik-taktik önderlik içiçe bir gelişmeyi en anlamlı bir biçimde bu yıl da yaşamıştır. İşte bunları gözönüne getirdiğimizde, '88 yılı devrim açısından; ulusal direniş, halkımız ve buna önderlik eden Partimiz açısından kazanılmıştır diyorsak, doğru ve yerinde bir değerlendirmeyi yapmış oluyoruz...”

Bu yılı kesinlikle böyle değerlendirmemiz gerekiyor; çünkü, daha sonraki uygulamalar bunu tamamı tamamına kanıtladı. Peki, neler yapıldı, özellikle 88'lerin başlarında? Her şeyden önce, kış mevsimiyle birikte askeri yönden yaygın bir hazırlık yaptı düşman; tatbikatlar geliştirdi, donanım açısından kendini yetkinleştirdi, ileri bir donanıma sahip oldu. En önemlisi de NATO'lu müttefiklerinden sadece askeri donanım sağlamakla kalmadı; onların parlamentolarından, hükümetlerinden de yararlandı; PKK'nin terörist olduğuna dair kendilerini ikna etmeye çalışarak, özellikle Avrupa'da üstümüze saldırtma sonucuna ulaştı. Daha önce CIA, MİT, SÄPO vasıtasıyla Palme cinayeti etrafında geliştirmek istedikleri provokasyonun yeterli olmadığı ve İsveç gericilerinin buna güçlerinin yetmediğini ortaya çıkınca bu sefer de Alman emperyalizminin baş aktörlerinden Federal Başsavcı —ki bu en gerici kesimden biri olarak devrimcileri her türlü yöntemle tasfiye etmenin de uzmanıdır— terörizm adı altında bu işe soyundu. Bu yıllarda direkt emperyalizmin bir saldırısı gelişti. Bu saldırı tek başına ele alınamaz; TC'nin yürüttüğü özel savaşın yurtdışındaki emperyalist müttefiklerinden aldığı bir destek olarak değerlendirilmelidir. Böyle bir kararlılığın oluşturulduğunu görmek gerekiyor. Yine, TC, Yunanistan PASOK hükümeti ile "Davos ruhu" adı altında taktik bir uzlaşmaya yöneldi. İran, Irak ve hatta Suriye ile benzer ikili anlaşmalara yönelerek, Partimizin olası dış nefes borularını kesmeye çalıştı. Sovyetler'le ilişkilerinde bahar döneminden bahsetmeye başladı.

İçerde ise referandumlarla ve diğer seçim oyunlarıyla bir yandan halkın ilgisinin devrime kanalize olmasını engellerken, diğer yandan da burjuva saflarda bir uzlaşma yaratmaya çalıştı. Hatta bu uzlaşma sınırları içine yurtdışından birçok aydını çekme, "gelin sizi cezalandırmayacağız" kabilinden yeşil ışık yakma ve böylelikle uzlaşma zeminini daha da büyütme çabalarına girişti. Düzen içi muhalefete soluk aldırma yoluyla 12 Eylül faşist rejiminin kendisini biraz daha gizli ve biraz da sivillerle maskelenmiş olarak sürdürmesi, özünde Kürdistan'a dayattığı özel savaşı daha tehlikeli ve daha sinsi biçimlerde yürütmesi için yollar açtı. Büyük bir özel savaşı dayatacaktı 88'de; bunun için de dışta diplomatik-siyasi bütün tedbirleri aldı; iç politikada da aynı yönden tedbirler geliştirdi. Karşısına kendine göre sözümona tecrit etmiş olduğu PKK'nin direnişini aldı ve baharla birlikte büyük bir hışımla üzerimize atıldı.

Partimizin birçok kadrosu bu konudaki özel savaşın gelişimini kavramaktan ve kapsamlı bir değerlendirmeye tabi tutmaktan yoksun oldukları gibi, Partinin halihazır taktiğini de doğru hayata geçirmekten çok uzak idiler; hatta bazı bölgelerde bu işi aymazlığa, duyarsızlığa kadar götürenler oldu; ama buna rağmen Parti, özel savaşıma karşı duyarlıydı. Kendini özellikle kırsal alanda ayakta tutmak için tüm gücünü seferber etmiş durumdaydı. Eğer yetkinleşen taktik uygulamada da benzeri yüksek bir duyarlılıkla ve önderlikle sürdürülmüş olsaydı, şüphesiz 88'e daha güçlü karşılık verecektik. Düşman bu alandaki zayıflığı da iyi hesaba katarak, sert darbelerle, imha ile "kopardığını koparma" taktiği güdüyor, geri kalanların muhtemelen direnmeyeceklerini, dağılabileceğini hesaplıyordu. İşte bu dağılan ögeleri, bir iç provokasyonla, —sahte TKP'yi yarattığı gibi— sahte bir PKK adı altında örgütlemeyi planlamıştı. Daha 87'nin ortalarında gizli çabalara girişildiğini bugün daha iyi anlamamıza karşılık, kökleri şüphesiz ki daha da geride olan, kendini tüm yönleriyle ortaya çıkaramamış, her türlü sınıf dışı, feodal, küçük-burjuva ögeler bu yılda TC'nin bu özel savaşına denk gelen bir biçimde kendilerini yoğunlaştırıyor ve 88'e gelirken faaliyetlerini daha da planlı hale getiriyorlardı. Partinin 88'de büyük ölçüde imha olacağına kendilerini inandırmışlardı. Bunu mümkün kılmak için, bir yandan Parti içine çok bağlı (!) ama özünde hain bir suratla kendilerini yaşatmaya çalışıyor; diğer yandan da özellikle SHP içinde, —geçmişte CHP'nin TKP'li kadroları kendi içinde çalıştırması gibi— PKK'nin kullanılabilecek kadrolarını kullanma veya PKK kitlesini SHP içinde eritmeyi; böylelikle iğdiş edilmiş, güçten düşürülmüş, provoke edilmiş, kendilerine göre sözümona sosyaldemokrat yapılmış bir PKK ile amaçlarına ulaşmayı planlıyorlardı. Bunu Avrupa'ya da onaylatmışlar. SHP de bunu onaylamıştır. Ki bunlar devlet düzeyinde kararlar ve anlaşmalardır. Senaryo, planlama tamamen böyle ve uygulamalar da adım adım böyle geliştirildi.

Bildiğimiz gibi, Avrupa'da Partinin önemli sayıda kadrosu, birçok zayıflıkları ve hataları da bahane edilerek içeriye alındı. Kalan birkaç sahtekara meydan boş bırakıldı. Bunlar hızla Avrupa örgütü içinde kendi kişiliklerine bağlı kişilikler oluşturma ve Partinin özellikle bahar-yaz ayları boyunca yiyeceği darbeleri fırsat bilip kalan Partiyi

kendi alçakça ve hainane emelleri doğrultusunda kullanma hesaplarına girdiler. 15 Ağustos'un 4. yıldönümünü bizim için şanlı bir yıldönümü değil, kendileri için PKK'yi ele geçirdikleri bir yıldönümü olarak kutlamak istediler. Bu konuda her ne kadar bazı sahtekarlar açıkça isimlerini ortaya koysalar da; yıllardır Partimizi içinden kemiren, görülmemiş bozgunculuğu, her türlü feodal entrikalıkla ve küçük-burjuva hain-işbirlikçiliğiyle yürüten birçok tavrın sahibi olmuş ama kendilerini sonunda tamamen ele veren bazı hainlerin de çabalarıyla tahribatlarını doruk noktasına vardırmak istediler. Kürt meselesine başlangıçta sahip çıkmaya çalışan SHP, meseleyi daha hızlı gündeme getirme, hatta PKK'ye yanaşmak sahtekarlığını da yine bu dönemde hızlandırdı. 15 Ağustos'a doğru geldiğimizde onların hesaplarına göre, Partinin ülkedeki direnen gücü tasfiye olacak, Avrupa örgütü ele geçirilecek, Parti önderliği de mümkünse Avrupa'ya çekilerek etkisiz hale getirilecek; etkisiz duruma getirilemezse eğer, büyük bir iftirayla, "PKK'ye evet, APO'ya hayır" sloganı altında son hamle yapılacaktı. 15 Ağustos'a geldiğimizde gerçekten Avrupa emperyalizmi TC'nin direktiflerini aynen uyguladı. Yine birkaç hain tam o aya denk gelecek bir biçimde sözümona isyan bayrağını çekti ve önceden planlanmış bir oyunun gereklerini yerine getirdi. SHP içinde sözümona milletvekilleri peşpeşe Avrupa'ya taşırıldılar. Burada sözümona Kürdistanlı kitleye sahip çıkıyorlardı. Onlara da bu rol böyle oynatılmak istendi. Baktılar ki Parti önderliği mevzisinden koparılamıyor; o zaman büyük bir saldırıyla iftira kampanyası açtılar; hem de basın yayının geniş desteğini alarak bunu yaptılar. Bu kampanyayla önderlik etkisizleştirilmek istendi.

Ülkede de zaten özel savaş had safhaya vardırılmıştı. Güney Kürdistan'da daha önceden planlı bir ihanet ayarlanmıştı. TC, ilkel milliyetçilikle yıllardır sürdürdüğü ve ABD emperyalizmiyle birlikte yürüttükleri ilişkiler temelinde onların işbirlikçiliğini iyice açığa çıkardı. Bunların Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi içindeki tükenişini engellemek için kendilerine apaçık sahip çıkmak zorunda kaldılar. Türkiye içinde onları zorla yaşatmanın çarelerini geliştirdiler. Bizzat rejimin başları PKK'ye karşı en iyi cevabın o ilkel milliyetçi önderliğe nefes aldırmak olduğunu söylüyor ve bir de bu cepheden Hareketimizi tecrite almayı amaçlıyorlardı. Zaten TKP'yi uzlaşmaya çekmişlerdi; bir de ilkel milliyetçi KDP'yi aldılar yedeklerine ve solda TKP, "Sol Birlik" ve benzerlerini, sağda ise ilkel milliyetçi KDP vb.'ni dayatarak Partimizi ağustosun sonuna geldiğinde tamamen teşhir ve tecrit etmeyi planladılar. Onlara göre, Partimizin imha edilecek gücü imha edilmiş; Önderlik zaten büyük bir çember içine sıkıştırılmış, sözümona nefes alamaz duruma getirilmiştir. Böylelikle, kalan PKK artıkları da daha demokratik bir PKK biçiminde örgütleneceklerdir. Biz, buna resmen ad verdiklerini de biliyoruz. "PKK-Devrimci Birlik" adı altında sahip çıktıklarını bizzat kendi mektuplarında ortaya koydular. Onlara göre, 88 yılı Partimizin aleyhine sonuçlanacak ve PKK de böylece tarihe karışacaktı.

İşte büyük plan ve bu planın gereklerine göre yürütülen uygulamalar buydu. Ama tarih neyi gösterdi? Doğru devrimci temellerde giderek netleşen ve netleştikçe güçlü bir uygulama gücüne kavuşan Partinin önderlik hattının zaferi; en devrimci sınıf proletaryanın ideolojik, politik, pratik önderliğinin gitikçe yetkinleşmesi; ulusal kurtuluşta giderek —ilkel milliyetçiliğin iflasıyla birlikte— Kürdistan çapında önder bir örgüt durumuna gelmesi; yalnız ideolojik-politik olarak değil, pratikte de önderliğe hakim olması; sol içinde her türlü sosyal-şovenizm ve oportünizmin boşa çıkartılması, dayatılan TKP tasfiyeciliğinin boşa çıkartılıp devrimci sosyalizmin gereklerinin sağlam bir biçimde temsil edilmesi... İşte bütün bunları PKK kendi somut mücadelesinde kanıtladı. Sadece ideolojik, siyasi düzeyle de sınırlı kalınmadı, aynı zamanda görülmemiş bir eylemlilik altında bu yürütüldü. Daha 1988 yılı sona ermeden, güz aylarında günlerce süren askeri çatışmalarda düşmana onlarca, hatta yüzlerce kayıp verdirilirken, Hareketimizin çok az bir kayıpla çok büyük başarılar sağlaması sözkonusuydu. Gerçekten adına eylem de diyemeyeceğimiz, savaş diye adlandırılabilecek boyutlara ulaşan çatışmalara tanık olduk. Düşmanın bizzat verdiği rakamlara göre, onlarca kontrgerillanın, özel savaşçının imhası sözkonusudur. Buna rağmen Partinin sürekli gelişip güçlenen partizanları sözkonusudur.

"Her gün Demoklesin kılıcı gibi, başta Partimizin kahraman direnişçileri olmak üzere, bütün zindan direnişçilerine dayatılan bu hunhar politikayı sert bir biçimde cezalandıracaktır. İdamları ister gündeme soksun, isterse sokmasın bu alçakça tehdit politikası karşılığını bulacaktır... Biz ölümden korkmayız; ölünmesi gereken yerde ölmesini de biliriz. Ama idamdan daha beter olan bu durumun ortadan kaldırılması için özel savaşın bu tehlikeli yönlerine acımasız darbeler indireceğiz. Kendi hukukuna bile bu kadar saygısız olan bu rejim ya en azından burjuva hukuku ölçüleri içinde kalmasını bilecek, ya da eğer ısrarla bu tutumunu sürdürürse hakkettiği ve hiç beklemediği darbeleri peşisıra yiyecektir."

Bu yıl sona ererken işte bu gelişmeleri yaşadık. Düşmanın dayattığı özel savaşa karşı Partimizin dayattığı halk savaşı temelinde, gerillayı geliştirme politikamız önemli oranda hayata geçme gücünü buluyor. Ve ısrarla uygulanmak istendiğinde nasıl önemli başarılar sağlanabileceğini ortaya koyuyor.

Demekki, '88 bu anlamda tarihi bir yıl anlamını taşıyor. Düşman açısından hayati bir yıl olduğu kadar, mücadelemiz açısından da böyle bir yıl niteliğindedir. Şimdi bu yıl sona erdiğinde daha da açık görülmüştür ki kazanan halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesi ve buna önderlik eden Partimiz oldu. Kaybeden ise tüm böbürlenmelerine rağmen, kendisi de yenilgisini itiraf etmekten geri kalmayan düşman, onun özel savaşı ve her türlü dolaylı-direkt yandaşları oldu.

O halde, diyebiliriz ki, '88 Partimizin, halkımızın ve ulusal kurtuluş savaşımızın oldu. Bu yılı geride bırakırken, yeni bir yıla giriyoruz. Bu yeni yıl, düşman için, halkımız için ve Partimiz için neyi ifade edecektir? Yakın geçmişin tarihi dersleri ışığında bunu görmek, değerlendirmek büyük önem taşıyor. Geçmişte içine düşülen yanılgıları, yanlışları atmak için bu bir zorunluluktur.

Bu yeni yılı karşılarken, yakın tarihimizin, özellikle de 88'in derslerini sıkı sıkıya derlemek; kayıplarımız açısından gerçekten kabul edilmemesi gerekeni yaşatmamak ve daha da büyük başarılara ulaşmayı mümkün kılacak uygulamaların sahibi olmak için, durumu iyi değerlendirmek hem mümkündür ve hem de büyük gelişmelerin esası olacaktır.

1988'in özel savaşta düşman açısından stratejik bir anlama sahip olduğu açıktır. Stratejik bir anlama sahip olmasının diğer bir ifadesi de şudur ki, düşman bütün ekonomisini böylesi bir özel savaşın emrine verdi. Bunu hem de yüksek enflasyonu göze alarak; muazzam iç ve dış borçlanmayı göze alarak; kitleleri patlama noktasına getirebilecek tehlikeleri göze alarak yaptı. Bunu yaparken tek hedefi, özel savaşı kazanmaktı. Birçok çevre halen Türkiye'nin ekonomik yapısından ürküyor; mutlaka sosyal patlamalara yol açacağını belirtiyor. Ama şunu gözönüne getirmiyorlar veya özel savaş kendini sansürle yürüttüğü için görmek istemiyorlar: Bütün bunlar özel savaş için yapılıyor; özel savaşın stratejik bir yeri olduğu için ona bu kadar ağırlık veriliyor. Türkiye birçok yazar-çizer tarafından tahlile tabi tutulmasına rağmen, bir türlü bu gerçek kabul edilmek istenmiyor veya çok sınırlı olarak dokunuluyor. Ama herkes Türkiye'nin yaygın bir krizi yaşadığını ve o krizin temelinde de "Doğu problemi", yani Kürt sorununun olduğunu söylüyor. Artık işadamlarından tutalım, çeşitli aydınlarına kadar bunu söylüyor, lakin zorlukla itiraf ediyorlar. Ama daha da üstü deşilirse, gerçekleşen krizin kendini en çok açığa çıkardığı ve derinleştiği sorunun bu olduğu ve bu sorunun Partimiz tarafından hem ortaya çıkarılıp hem de çözüm yoluna gidildiği gerçeği iyi görülüyor.

Devrimci savaşımızın bu açıdan da stratejik bir dönemi yaşadığını kabul etmek gerekiyor. Partimize biçilen imha etme ve kalanları da reformize ederek devrimci özünü bitirme planının boşa çıkarılması anlamında stratejik bir önemi söz konusudur. Eğer düşmanın stratejisi bu yıl içinde başarıya gitseydi, biz stratejik bir yenilgi almış olurduk. Yenilgimizin sonuçları ağır olur; yıllar sonrasını olumsuz yönden etkilerdi. Ama bu yıl da stratejik anlamda bir yenilgi almamamız; bilakis üstün bir stratejik başarıyı yaşamamızın, önümüzdeki dönemi, birçok olumlu gelişmenin yaşanacağı, büyük bir potansiyel güce kavuşturması sözkonusudur. 88'in stratejik anlamı budur. Geniş bir soluk alma, gerillada hem yerleşme ve hem de yetkinleşme, Parti içinde kesin netleşme, doğru bir örgüt anlayışının her düzeyde kendini hakim kılması, dayatılan her türlü pasifikasyon ve provokasyonun boşa çıkarılması, ulusal kurtuluş saflarında ilkel milliyetçiliğin iflasının yaşanması, küçük-burjuva reformizminin ulusal direnişe daha bir adım bile atmaması, yaygın bir sürgünü Güney Kürdistan'ı da aralarına alarak yaşatmaları, ama buna mukabil Partimizin kitlesel bir patlamaya dönüşmesi, kadrosal yönden gelişmesi, yalnız kaybedilenlerin yerlerinin doldurulmakla kalınmaması, katbekat daha fazla kadronun çekilmesi, hem eğitim ve hem de savaş tecrübesiyle yetkinleştirilmesi... İşte tüm bunlar bu yıllarda ileri bir boyuta ulaştırıldı. Bütün bunlar birleştiğinde görülecektir ki, düşmanın özel savaş orduları Kürdistan dağlarında başına bela olduğu gibi, Partimizin de gerilla deneyimi bazı istisnalar dışında esas itibarıyla uygulama gücü buldu. Demek ki Partinin iç örgütsel yönünün netleşmesi, bunun kesinleşmesi; özellikle dayatılan provokasyonun en sonuncusunun da iflas ettirilerek buna ulaşılması, dayatılan imhanın boşa çıkarılması, gerillanın yetkinleştirilmesi, ilkel milliyetçiliğin ulusal kurtuluş saflarına dayattığı teslimiyet ve ihanetin boşa çıkarılması; tüm bunlar stratejik anlamda başarılı olmamızı ifade ediyor. Yaşanılan kayıplar taktik kayıplardır; hatta önlenebilecek kayıplardır. Ama, parti taktiğine hakim olamama, hatta taktiğe içten içe duyulan tepki, onu uygulatmamak için her türlü ortayoluculuğun dayatılması; bir türlü kendini ve örgütü koruyamamanın alışkanlık haline getirilmesi; hatta bazılarının adeta örgütün düşmana yenilgisini bekler gibi beklemesi bu kayıplarımızı daha da fazlalaştırdı. Ama bunlar bırakalım stratejik kayıplar olma, Partiye sundukları dersler açısından ve bu derslerden anında sonuç alma sonucu güce dönüştürüldüler. Ve bütün bunlar 88 yılına sığdırıldı.

Şimdi bu yıl sona ererken görüyoruz ki, Partimiz ulusal kurtuluş saflarında, yalnız Kuzey-Batı Kürdistan'da değil Kürdistan'da ideolojik, politik ve pratik önderdir. Partimizin sadece Kürdistan ulusal kurtuluş saflarında değil, Türkiye'nin devrimci-demokratik ve hatta Ortadoğu'daki halk hareketleri saflarında da saygın, örnek alınan, birçok deneyiminden ders çıkarılan, sağlam bir pratiğin sahibi olması gerçeği vardır. Partimiz şimdi yalnızca öğrenmiyor, artık öğretiyor da. Yine iç bütünlüğü açısından, eskiden varolan ideolojik-politik birlik şimdi en güçlü bir pratik-örgütsel birlikle tamamlanmış bulunuyor. Örgütsel çözümlemeler stratejik ve taktik önderlik düzeyinde en sağlam bir tanıma ve giderek uygulamaya kavuşmuştur. Doğru parti nasıl inşa edilir, örgütlenir ve yönetilir sorusuna en iyi cevaplar bu yıllarda verilmiştir. Sağlam militan kişilik nasıl yaratılır, özellikleri ve uygulama esasları nedir, adım nasıl hazırlanır, işte bütün bunlar pratikte gerçekleştirilmiştir. Bütün bu gelişmelere biz stratejik düzeyde kazanımlardır derken, bir doğruyu dile getirmiş oluyoruz. Kazançlar stratejik düzeydedir, çünkü yıllar sonrasını etkileyecektir. Düşmanın dayattığı bütün stratejiyi işlemez duruma getirdiği, ulusal kurtuluşçu saflarımızda diğer sınıfların olumsuzluklarını bertaraf ettiği ve en ilerici sınıfın önderliğini pekiştirdiği için stratejiktir. Taktiksel önderlikte sağlam adımlar atılmıştır. Partinin kadro gücü savaş zeminlerinde, zindanda ve yurt dışında devrim için yaşayabileceğini, devrimi pratikte gerçekleştirebileceğini kanıtlamıştır. Sınırlı da olsa her türlü imhaya, provokasyona dayanabileceğini, boşa çıkarabileceğini gösterebilmiştir. Stratejik-taktik önderlik içiçe bir gelişmeyi en anlamlı bir biçimde bu yıl da yaşamıştır. İşte bütün bunları gözönüne getirdiğimizde, 88 yılı devrim açısından; ulusal direniş, halkımız ve buna önderlik eden Partimiz açısından kazanılmıştır diyorsak, doğru ve yerinde bir değerlendirmeyi yapmış oluyoruz.

Önümüzdeki yıl ve yıllar şüphesiz ki, bu temelde kazanımların kendini daha çok açığa vurduğu yıl ve yıllar olacak. Düşman şüphesiz kendi özel savaşını 89 ve daha sonrasına da yaymak isteyecektir. Ama asıl stratejik başarısızlığı geçmişte, özellikle de 88'de yaşadığı için 89 ve sonrasında ancak bazı taktik başarıları deneyebilecektir, ki bu da ancak mümkün olabilirse! Yani kendi özel savaşında geliştireceği yeni sistemleri yoktur. Her türlü silahı denedi; sonuçta istediğini elde etmek şurda kalsın; tarihinin her bakımdan kayıpları en çok olan, en çok yıprandığı, ekonomik çöküntüyü en derinliğine yaşadığı, siyasal keşmekeşliği, inançsızlığı iktidar ve muhalefet düzeyinde had safhada yaşadığı Cumhurbaşkanlığından tutalım parlamento ve hükümete kadar, her türlü inançsızlığa, çürümüşlüğe, rüşvete battığı, tüm bu gerçeklerin bizzat burjuva basınında bile artık ayyuka çıktığı bir dönemi yaşıyor. Dışarıda emperyalist müttefiklerine o kör inkar politikasını kabul ettirmekte zorlandığı, en azından sınırlı da olsa burjuva ölçülere uyma gereğini daha da fazla duyduğu, ABD'den bile artık Kürt meselesine daha da gerçekçi yaklaşması gerektiği konusunda azarlar işittiği bir süreçte bulunuyor. Kısacası 88 için dış emperyalist çevrelerden almış olduğu desteği önümüzdeki dönem fazla bulamayacaktır. NATO, ABD, Almanya, her zamankinden daha fazla, Kürt meselesine siyasi çözüm bul diye ona dayatmalarda bulunacaklardır. Yine, bu konuda yeni çözümleri dayatacaklardır; bu TC'nin sağladığı dış desteğin zayıflatılması anlamına gelir. Aralarındaki çelişkinin gelişmesi anlamına gelir. Bunu yaşayacaktır. Burjuva muhalefetle ulusal sorunda sağladığı birlik de bozulacaktır. Daha şimdiden çatırdamış bulunuyor. Kızışan sınıf savaşımı ulusal sorunda olduğu gibi, demokrasinin birçok sorununda da karşı karşıya gelmelerine yol açacak ve kendi klik savaşımlarında kızışmayı getirecektir. Zaten özel savaş aygıtı aşılmıştır; özel tim, korucular işlemez durumdadır. Teritoryal veya mahalli savunma birlikleri adı altında yeni bir sistem geliştirmek istiyor. Bu sistemin de ne olduğunu iyi biliyoruz. Daha önce MHP eliyle örgütlediği sivil-faşist terör örgütlerini geliştirmek istiyor. Özellikle Kürdistan'da gelişen direnişin Türkiye'ye sıçramasını engellemek için ve Türkiye'deki sınıf mücadele-

sine karşı bir ön tedbir alarak özel savaşın bir biçimini, yani teritoryal sistemini geliştirmeyi hedefliyor. Kürdistan'da bu savaş zaten uygulanıyor, ek olarak Türkiye'de gelişecek patlamalara karşı da tedbir alıyor. Bunun için de bu faşist nitelikte yeni bir örgütlemedir diyoruz. MHP'nin yeni koşullarda, özellikle de geliştirdiğimiz savaşıma karşı genelleştirilmesidir, resmileştirilmesidir, kanunlaşmasıdır.

Bu araçla ne kadar sonuç alabilir? Kürdistan'da zaten bu özel savaş yöntemleriyle alabileceğini alıyor. Bu süreci uzatacak; uygulamasını daha da geliştirmek isteyecek ama, bahsedildiği gibi, dışta giderek zayıflaması, yine iç politikada Evren-Özal kliğinin tecritinin gelişmesi, durumunu daha da ağırlaştıracaktır. Bu tecrit bugün %30'lara kadar düşen destekle kalmasına yol açmıştır. Bunu bir ölçü olarak belirtiyoruz. Cumhurbaşkanlığı seçimi üzerinde çekişmeleri daha da artacaktır. Halkın bunlara karşı direnişi daha şimdiden özellikle zindan direnişçilerinin mücadelesine sahip çıkma temelinde daha da hızlı gelişmeye adaydır. Zaten hayat pahalılığı nedeniyle kitlelerin öfkesi had safhalardadır. Yeni yılda bu kendini yer yer daha iyi açığa vuracak ve örgütlemelere yansıyacaktır. Devrimci örgütlemeler gelişecektir. Türkiye'de dayatılan tasfiyeci TKP türü uzlaşma partileri icazet alamadığı gibi, alsalar bile devrimcilerin devrimci örgütlenmesi bundan daha fazla sonuç alabilecektir. Yine ilkel milliyetçiliğe dayanarak Kürdistan'daki ulusal kurtuluş mücadelesini tasfiye etme niyetini sürdürmek istese de, daha şimdiden korucular politikasında olduğu gibi bu yeni politikada da büyük güç kaybedecek; bilakis ulusal kurtuluşun güçlendiği bir kaynağa dönüştürülecektir. Oluşturabileceği yeni politikalar bulmak şurda kalsın, mevcut politikalar her uygulanmak istendiğinde daha fazla güç kaybına yol açacaktır. Üstelik devrimin bu politikaları daha fazla kendi lehine dönüştürme gücü sözkonusudur.

Her şeyden önce önümüzdeki dönemde, 12 Eylül faşizminin giderek daha da tecrit olması, toplumsal dayanaklarının daralması durumu yaşanacaktır. Evren-Özal kliğinin özellikle 12 Eylül'ün ilk yıllarında baskı, sindirme ve pasifikasyonla sağladığı istikrar daha sonraları Özal'ın özel savaş ekonomisini daha fazla devreye sokmasıyla belli bir süre daha sahte bir biçimde de olsa yaşayabilmiş; ancak son yıllarda kendini artık daha fazla muhafaza edemez duruma gelmiştir. Yeni yılda, krizin bütün yönleriyle kendini açığa vurması durumu alabildiğine hızlanacaktır. Emekçiler üzerindeki yoğun sömürünün bütün sosyal ve siyasal sonuçları kendini açığa vuracaktır. Özel savaş ekonomisini topluma daha rahat kabul ettirmek için, her türlü demagojik yöntemle birlikte geliştirilen sosyal-siyasal politikalar gittikçe daha çok teşhir olacak; inanırlığını tamamen yitirecek ve böylelikle düzen içinde yeni alternatifler ileri sürülmeye çalışılacaktır. Uluslararası sermayenin daha şimdiden bu durumu gördüğü, ANAP'ın yerini alacak olası düzen içi alternatifler üretmeye çalıştığı görülmektedir. Evren-Özal kliğiyle alabilecekleri sonuçların artık sınırına gelip dayandığını görüyorlar. Bunlarla görülmemiş baskı ve sömürüyü, "demokrasiyi geliştiriyoruz" maskesi altında geliştirmenin dışında Türkiye'yi daha fazla emperyalizme bağımlılaştırma biçimindeki politikalarının da sonunun geldiğini; daha da ısrarlı davranırlarsa artan toplumsal gerginliğin patlamalara dönüşeceğini, zaten istikrarını daha şimdiden yitirmiş olan ekonominin iyice altüst olacağını, bu biçimiyle zorlamanın gerek sistemin ve gerekse onun iç ve dış dengelerinin çıkarları açısından uygun olmayacağını bugün daha fazla vurgulamaktadırlar.

Alternatif olarak geliştirilmek istenen modelin sosyal-demokrat maskeli olduğu, SHP somutunda buna ulaşmak istedikleri görülmektedir. SHP'nin, özellikle MİT yönlendirmesiyle içindeki dürüst demokratları gittikçe daha zayıflattığı ve etkisizleştirdiği, bunun yerine tepeden inme devletçi, gerek ulusal sorunda ve gerekse demokrasi sorununda geri ve faşizm işbirlikçisi adımları attığı görülmektedir. Ki, bu, sermayeye daha fazla güven vermek için yapılmaktadır. SHP'nin burjuvazi ve uluslararası sermaye için tehlikeli bir aygıt olmadığı, ehlileştirildiği, güvenilebileceği dile getirilerek ve bizzat TÜSİAD'ın düzenlediği toplantılarda, garantiler verilerek, alternatif haline getirilmeye çalışıldığı gözlenmektedir. Eğer Evren-Özal kliği halk nezdinde kendini kabul ettirebilir, özellikle yerel seçimler ve cumhurbaşkanlığı seçimlerinde istediği sonucu alabilir ve çeşitli sahtekarlıklarla, baskılarla ve bir de ekonomiyle oynayarak, en azından hedef olarak aldığı 1992'ye kadar dayanabilirse, kendi ömrünü uzatmaya çalışacaktır. Ama eğer bu mümkün olmazsa ve zorlanırsa, sözümona demokratik mekanizmalarla, darbe dışı ve demokrasiyi sözde daha da geliştiren bir alternatif ortaya atılacaktır. Böylelikle Türkiye'nin AT ile daha iyi bütünleşmesi için demokratikleşmenin sağlandığı iddia edilebilecektir.

Önümüzdeki dönem ve özellikle de 1989 yılı bunun için kilit bir yıl olarak değerlendiriliyor. İçteki ve dıştaki gelişmelerin daha sağlam bir çözüme ulaşması gerektiği vurgulanıyor; bunun adına da demokrasi içinde bütün sorunların halledilmesi deniliyor; Avrupa ile iyi entegre olma deniliyor; bölgenin en istikrarlı ülkesi konumunu sürdürme adı veriliyor.

Açık ki, yaşadıkları ağır bir kriz var ve bütün bu iddialara kendileri de inanmakta zorluk çekiyorlar. Ama yine de düzen içi bütün olanaklarını seferber ederek, burjuvaziyi durmadan güçlendirerek, sermayeyi daha güçlü çıkararak krizden kurtulmak istiyorlar.

Açık ki, böylesi bir bunalım döneminden devrimi de güçlü çıkarmak mümkündür. Daha şimdiden halkta bir hoşnutsuzluk bir tahammülsüzlük gelişmektedir. Bütün emekçi sınıfların, aydınların, gençliğin sistemden aldıkları ekonomik pay yükselen enflasyondan etkilenerek her gün biraz daha artan bir hızla düşerken, sosyal ve siyasal olarak da dayatılan politikalarla sürekli geriletilmeye çalışılmaktadırlar.

İşte bu krizli durum tepkinin daha bilinçli, daha örgütlü bir hale **gelmesinin ve özellikle 89'da daha** da tırmandırılmasının objektif koşullarını yarattığı gibi, bilinç ve örgütlenme düzeyinin geliştirilmesini de mümkün kılmaktadır. Her ne kadar bu durumdan en çok yararlanması gereken devrimci muhalefet eski alışkanlıklarını tam aşmamışsa da, hayatın zorlaması ile 80'ler öncesinin dogmatik, kendini üretemeyen, sağlam bir iktidar adayı haline getiremeyen, çözüm değil çözümsüzlükler içinde kendi kendini tüketen ve böylelikle her türlü yenilgiye açık tutan devrimci sol muhalefet yerine, kendini yenileyebilen, bütün emekçilerin çıkarlarının bilimsel ifadesi olarak siyaset geliştirebilen, bunu uygun örgütlenmelerle hayata geçirebilen ve tutarlı çabalarla sonuç alabilmeyi mümkün kılan oluşumların ortaya çıkması dönemi içine girildiği açıktır. Bu dönemde dayatılması gereken, halkların kurtuluş hareketidir. Türkiye için devrimci-demokratik bir seçenek geliştirmeye gerek vardır. Partimizin, 12 Eylül faşist rejiminin bastırdığı dönemde, yapılması gerekenin bir direniş hareketi geliştirmek olduğu düşüncesiyle buna anlam kazandırmak için, Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi silahını kullanarak tüm gücüyle destek olmaya çalıştığı bilinmektedir. Partimiz, önümüzdeki dönemde bu silahı yenileştirerek, güncel koşullara uyar hale getirerek ve giderek bir iktidar alternatifi haline gelmesi için elinden geleni yaparak, halklarımızın birleşik mücadele cephesini açmak ve giderek birleşik halk cephelerini somut bir olgu haline getirmek için elinden geleni yapacaktır. Bu dönemde, bir yandan da Kürdistan'da ilkel milliyetçilik ile her türlü yenilgiyi, işbirlikçiliği başından kabul etmiş reformist küçük-burjuva milliyetçiliğinin birlikte dayattıkları tasfiyeciliği tamamen boşa çıkarmaya çalışacak, bu doğrultuda atılan adımları sonuca götürmeyi bilecektir. Türkiye devrimci-demokratik mücadele gerçeğine dayatılan klasik sosyal-şoven, oportünist eğilimleri ve günümüzde özellikle Evren-Özal'la anlaşma temelinde geliştirilmek istenen icazetli TBKP ile "Sol Birlik" biçimindeki tasfiyeciliği alabildiğine teşhir ve tecrit edecektir. Türkiye halkının devrimci-demokratik seçeneğinin güçlenmesi için her türlü enternasyonalist dayanışmayı gösterecektir. Önümüzdeki dönem bu alanlarda da önemli gelişmelerin sağlanması ortaya konulacak çabaların niteliğiyle kendini iyice hissettirecektir.

Düşman açısından önümüzdeki dönem böyle geçecekken, Partimizin çizgisinin daha da yetkinleşmesi; hem nitelik ve hem de nicelikçe sağlam bir kadro örgütü haline gelinmesi kaçınılmazdır. Alınan bütün tedbirler, yüzlerce yeni kadronun eğitimini, örgütlendirilmesini ve mevzilendirilmesini mümkün kılmaktadır. Kürdistan devrimini her düzeyde karşılayacak bir kadro sayısı ve sağlam özellikleri sözkonusudur. Sağlam bir taktikle savaşma gücü, doğru örgüt ve mücadele anlayışı denenmiştir; sağlamlılığı kanıtlanmıştır. Kazanılan sağlam mevziler vardır. Yurt içinde, dağlardaki savaşa şehirler de ilave edilmiştir. Şehirlerin de büyük desteği ve örgütlenmesi sözkonusudur. Daha şimdiden içine girilen bu sürecin yeni yılda daha da hızlı gelişmesi, Ulusal Kurtuluş Cephesinin büyük kitle gücünün ortaya çıkması, köylülüğün Partiye duyduğu büyük umut ve güvenin örgütlenmeye dönüştürülmesi, Ulusal Kurtuluş Cephesinin giderek maddi bir güce dönüştürülmesi sözkonusudur. Bir yandan çok sayıda taze güç bu siyasal hareketlilikten ortaya çıkarken, gerillanın da güç alması, sağlam mevzilerini daha da sağlamlaştırması, üslenmeden tutalım lojistiğe kadar giderek yetkinleşmesi, sağlam bir komutaya kavuşması, yeni yeni gerilla üs alanlarına ulaşması ve bunu Türkiye'ye kadar yayması görevi vardır.

Önümüzdeki dönemde, Partimizin, temel mücadele biçimi olarak taktiğine yansıttığı gerilla daha iyi oturtulacaktır. Gerek örgütlenme ve gerekse hedefler düzeyinde giderek daha etkili adımlar atması sözkonusudur. Gerillanın hem nicel ve hem de nitelik olarak gelişmesini sürdürmesi, şimdiye kadar sağlamlaştırdığı mevzilerini daha da güçlendirerek yenilerini ilave etmesi kaçınılmazdır. Daha sağlam bir hedefler programına ve bu programların daha gerçekçi hayata geçirilişine tanık olacağız. Gerilla sadece dağlık kırsal alanda değil, ovalık kırsal alanlarda ve kentlerde de mücadeleyi tırmandıracaktır. Özellikle, özel savaşın o sınır tanımaz ve kendini hiçbir ahlaki kurala bağlı hissetmeyen **özelliğine karşı, devrimci yöntemleri** alabildiğine çeşitlendirerek geliştirecek; yine, özellikle zindanlardaki yoldaşlara dayatılan idam tehditleri ve onları direnişçi militanlıktan **uzaklaştırmak için provokasyonlarla içiçe yürütülen politikalar karşılığını** bulacaktır. Her gün Demoklesin kılıcı gibi, başta Partimizin kahraman direnişçileri olmak üzere, bütün zindan direnişçilerine dayatılan bu hunhar politikayı sert bir biçimde cezalandıracaktır. İdamları ister gündeme soksun, isterse sokmasın bu alçakça tehdit politikası karşılığını bulacaktır. Sömürgecilerin daha şimdiden PKK dosyalarını diğerlerinden ayırdıkları, bazı generallerin idamlardan bazılarının yapılmasını istediği biçiminde bazı tehditleri ileri sürdükleri görülmektedir. Biz ölümden korkmayız; ölünmesi gereken yerde ölmesini de biliriz. Ama idamdan daha beter olan bu durumun ortadan kaldırılması için özel savaşın bu tehlikeli yönlerine acımasız darbeler indireceğiz. Kendi hukukuna bile bu kadar saygısız olan bu rejim ya en azından burjuva hukuku ölçüleri içinde kalmasını bilecek, ya da eğer ısrarla bu tutumunu sürdürürse hakkettiği ve hiç beklemediği darbeleri peşisıra yiyecektir. Önümüzdeki dönem bu yönden de güçlü bir atılımın ortaya çıkarılmasına tanık olacaktır. Hedeflerimiz her düzeyde daha çeşitlendirilecektir. Özellikle, yerli işbirlikçilik ve teritoryal savunma dedikleri milisi daha da güçlendirerek ve resmi bir kılıf giydirerek geliştirmek istedikleri iç savaşı daha da acımasız bir devrimci savaşımla karşılayacak; ve yalnız Kürdistan'da değil, Türkiye'de de diğer özel savaş taktiklerinde olduğu gibi bu taktiğini de daha doğmadan boşa çıkarmak için elimizden geleni yapacağız. Bu temelde, Kürdistan'da geliştirilen bu direnme olanaklarını Türkiye'nin devrimci-demokratik güçlerine destek olarak sunacak; bir yandan ilkeli dayanışma birlikleri geliştirirken, aynı zamanda eylemde de Kürdistan'ın üs olanaklarından Türkiye halkını sonuna kadar yararlandıracak, onun da omuz omuza kutsal bir emek kavgasına girmesine sonuna kadar kendimizi görevli hissedecek; ona karşı görevlerimizde gerekeni yapacağız.

"Bu yeni yılı karşılarken, yakın tarihimizin, özellikle de 1988'in derslerini sıkı sıkıya derlemek; kayıplarımız açısından gerçekten kabul edilmemesi gerekeni yaşatmamak ve daha da büyük başarılara ulaşmayı mümkün kılan uygulamaların sahibi olmak, durumu iyi değerlendirmek hem mümkündür ve hem de büyük gelişmelerin esası olacaktır..."

Halkımız kendi siyasal ordulaşmasını en çok bu dönemde somut bir biçimde yaşayacaktır. Her düzeyde bütün halk kesimlerimiz kendi kurtuluş cephelerinde örgütleneceklerdir. Düzen partilerinin etkilerinin daha da sınırlandırılması, pasifikasyon yöntemlerinin daha da etkisiz kılınması ve özel savaşın özellikle geliştirmek istemediği, sürekli tahrip ettiği örgütlenmesinin daha da hızlandırılması için büyük çabalar harcanacaktır. Halk komiteleri her düzeyde geliştirilmeye çalışılacaktır. Halkımız kendi öz birliklerinde birleşmenin gereğine derinden inanacak ve kendi savunma savaşını tarlada, fabrika, okullarda, mahallelerde, kısacası her yerde geliştirecektir.

Halk savunma birlikleri, düşmanın teritoryal savunma birliklerine karşı daha şimdiden hazırlanarak hayata geçirilmeye çalışılacaktır. Halk savunma birlikleri bir yandan emeği korumak, yani halkın ekonomik olarak daha da sömürülmesine olanak vermemek için bir ekonomik mücadeleyi bu dönemde daha da hızlandırırken, aynı zamanda bunun güçlü bir siyasal mücadeleyle mümkün olacağını da görecek, dolayısıyla ekonomik ve siyasal mücadeleyi örgütlü bir biçimde sürdürme gereğini duyacak ve gereklerini yapacaktır. Yine, kendisine dayatılmak istenen, düzen içi burjuva partilerine bağlama politikalarının ve bu konuda ara bir kayış rolünü oynayan, daha şimdiden tüm hedeflerine icazetli bir sahte Kürt partisi ile komünist parti kurmayı koyanların teşhir ve tecritini yapacak; bunun da hayati bir sorun olduğunu bilecektir. Kendi devrimci seçeneğini her zaman bu iç işbirlikçilere karşı da sağlam bir biçimde hazırlayıp, bundan asla vazgeçmeyecektir. Kürdistan halkı ilk defa kazandığı direnme temelindeki mevzilerini daha iyi savunacak, daha fazla yeni mevzi kazanmaya çalışacak, ideolojik ve siyasal bağımsızlığını hayati bir konu olarak değerlendirip giderek daha güçlü bir halk hareketine ulaşılacaktır. Daha şimdiden bu konuda halkımızın yaşadığı büyük tartışma, kendi gerçeğini değerlendirme ve bunu kurtuluşa götürme konusundaki kararlılığı büyük bir yürütme gücüne, bir halk özgürlük yürüyüşüne dönüştürülecektir. Partimizin kadrolarıyla şimdiye kadar yürüttüğü özgürlük hareketine, halkımız kendi savaşımını ileri bir özgürlük yürüyüşüne dönüştürerek eşlik edecektir. Bu duruma ulaşılmasının her türlü zaferin temeli olduğunu bilecek, öyle değerlendirecek ve öyle yürütecektir.

O halde, bütün bunlar daha şimdiden içine girdiğimiz gelişme yönelimleridir. Ulusal kurtuluşta Kürdistan genelinde Partinin artan itibarı sözkonusudur. Her tarafta yüksek ilgi ve destek gelişmektedir. Yalnız aydınlardan değil, bütün sınıf ve tabakalardan Partiye yönelim ileri düzeydedir. Partinin kitle desteğinde ve savaş gücünde muazzam bir gelişme ve buna önderlik edecek Partinin çekirdek gücünde bir gelişme vardır. Bütün bunlar daha şimdiden ulaştığımız sonuçlardır ve eğer doğru yolda ısrarla dayatılırsa bu gelişmelerin katbekat daha fazla olması işten bile değildir. İşte ulusal kurtuluş saflarında ve öncü örgütün durumunda ortaya çıkan gelişmelere dayanarak diyoruz ki, önümüzdeki dönem gerçekten halk savaşımızın tarihinde giderek yükselmenin sağlandığı bir dönem olacaktır.

Stratejik gelişmeyi bu yakın geçmişte yaşadığımızı belirttik. Bu olumlu etkisini önümüzdeki döneme de yayacaktır, ama bu kendiliğinden olmayacaktır. Buna söy-

Devamı 20. sayfada

M. Can Yüce:

"Güzel ve özgür bir yaşam için ölümle kucaklaşıyoruz"

**Sevgili Partime ,
Yoldaşlar!**

Bu sözcükte çok şey; aslında her şey gizli. Ortak kavga, irade ve eylem birliği, düşün birliği demektir. Yani ortak bir yaşam biçimi, düşünüş ve eylem birliğini dile getiren bir sözcük. Dava arkadaşlığı, mistik bir bağlılık ve sevgi değildir. Bu bağlılık, mayasını ortak düşünceden alır; ortak amaçlarla, ortak yaşamla, ortak kavgayla biçimlenir. Ve aynı örgüt çatısı altında biçimlenir. Yeryüzünde yoldaşlık bağından, yoldaşlık duygusundan, yoldaşlık sevgisinden daha değerli bir şey düşünemiyorum. Böyle soylu, güzel ve kutsal bir bağla size bağlandım. Bu yüce ilişkiyle sizinle aynı dava denizinde kucaklaşacağım için, bilesiniz ne kadar mutlu ve kıvançlıyım! Bu duyguyu ancak yaşayanlar bilecek, anlayacak, etinde kemiğinde hissederek yaşayanlar, sevincine ve coşkusuna varabilirler. Size, yoldaş diye seslendiğimde, tüm hücrelerimi bir sevinç, coşku dalgası kaplar; tüm benliğimi etkisi altına alır. Bu sevinç sonrasında ne mutlu ki PKK'liyim diyesi geliyor insanın. Yaşatan, yaratan, kişilik veren, çağı yakalamasını öğreten, sorumlulukların bilincine vardıran, kavga adamı eden, onurlu ve kişilikli bir yaşam için ÖLMEYİ öğreten O'dur. Çünkü, varoluş nedenidir O. Kölelik ve aşağılanmanın hüküm sürdüğü bir toplumda insani değerler kazandıran, onları yeniden yücelterek layık olduğu yere koyan da O. "PKK"li olma, "yoldaş" sözcüklerinde gizli; her şey var onda: Ne mutlu ki, bizim için çok yüksek ve derin anlamlar yüklü bu sözcüklerle tam anlamıyla bütünleşebilenlere, onu kişiliğinde cisimleştirebilenlere... Doğal olarak buna varmak için kavga etmek yine kavga etmek, her düşüşün nedenleri ve sonuçlarını çözümleyerek ayağa kalkmak ve yaşamı bütün boyutlarıyla devrimcileştirmek gerekir. Yüzyılların anlayış ve alışkanlıklarının hüküm sürdüğü, insani değerlerin çiğnendiği, sömürgeci ve çağdışı değerlerin egemen olduğu bir toplumda filizlenen devrimci değerlerin kısa sürede yeni bir kişilik yaratması elbetteki zor, uzun sürede olabilecek bir iş. Ama olanaksız değildir. Bizim kısa tarihimiz, bunun yüzlerce örneğiyle dolu.

Yoldaşlar, mücadele yaşamının büyük bir bölümünü faşist sömürgeci zindanlarda geçiren, bugün ise aynı güçlerce ölüme mahkum edilmiş bir yoldaşınız olarak, son kez size seslenmek, bazı duygu ve düşüncelerimi ana çizgileriyle de olsa iletmek istiyorum. Bunu, sizden aldığı şevk ve moral gücüyle ölüme giden bir yoldaşınızdan, sevgi, selam ve kavga mesajı olarak algılamalısınız. Bir yargılanma metni değildir yani. Öyle de olsa, vicdanımı rahatsız eden geçmiş yaşamımdaki bir-iki noktayı belirtmeden geçmeyeceğim.

Evet, mücadele yolu, bizim ülkemizde daha bir çetin, daha bir zorlu, daha bir iniş çıkışlı, daha bir özverilidir. Bunun nedenleri bellidir. Ortadoğu çapında deprem yaratacak kadar büyük bir dava olması. Büyük dava, büyük insanların, güçlü insanların omuzları üzerinde yükselir ancak. Büyük bir davayı omuzlamış PKK, bizi bu davanın gereklerine göre eğitti. Yeniden biçim verdi, yeni bir kavga ve yaşam biçimi vermeye çalıştı. Bu PKK kişiliğiydi kısaca. PKK kişiliğini edinmek, tüm eski eğilim, düşünce, davranış ve alışkanlıklarını alt edip devrimci ögeleri kişiliğin tüm alanına egemen kılmak süreç işiydi elbette. Tüm hayat hikayemi anlatmayacağım, bunu gereksiz görüyorum. Bunun yargısını size bırakıyorum. Şu kadarını belirteyim. Partiyi varlık nedenim bildim. Onunla yaşadım, onunla coştum, onunla sevindim, onunla üzüldüm, onunla duygulandım, onunla düşündüm. Onsuz bir yaşam çizgisi düşünmek ne kelime... Düşünemiyorum.

Böyle olmakla birlikte, PKK ideolojisi ve değerleriyle tanışmam, onları benimsemem, özümlemeye, kavga ve yaşam biçimi olarak seçmeye çalışmam, hem PKK kişiliğiyle ete-kemiğe bürünmek anlamına gelmiyordu. Daha işin başındaydım. Yılların kökleşmiş alışkanlıkları, yer etmiş eğilim ve zayıflıkları bir çırpıda istense de atılamıyordu. Köklü bir devrim gerekiyordu. Ve kişilik düzeyindeki çelişki ve çatışma varlığını sürdürecekti. Bu kıyasıya bir devrim kavgasıydı. Dış koşullar devrimci olmayan ögeler, lehimde işlediği dönemlerde bu ögeler yeterince etkisizleştirilmemişse öne fırlıyordu. Bendeki kişilik düzeyindeki bu kavgada etki, olumsuz ögelerin öne fırladığı, davranışlarımı (önemli davranışlarımı) belirlediği anlar olmuştur. Örneğin polis sorgusu.

Diyebilirim ki, mücadele yaşamımın en olumsuz anını oluşturur. Partiye layık bir tavır koyamamıştım."Ser verip sır vermeme" şiarını yaşamıma geçirememiştim. Oysa PKK'lilik, PKK kişiliği sözcüğün tam anlamıyla direnişti, kavgaydı; yüce değerler uğruna, dava uğruna ölmesini bilmekti. Engin bir fedakarlıktı. İşkencenin, celladın, soysuzun üstüne üstüne yürümekti. Tek sözcükle kararlı, inatçı, sabırlı kavgaydı. Evet, ben bunlara uygun davranamamıştım. Partiyi yeterince temsil edememiştim işkence tezgahlarında. Bunun biricik ve esas sorumlusu bendim. Oysa sorumluluklarım vardı. Bu durumu daha da ağırlaştırıyordu. Kişiliğimdeki devrimci olanla devrimci olmayan arasındaki çatışma, bir an için de olsa, olumsuz olanın lehine sonuçlanmıştı. Ama yaşam ve kavga tüm hızı ve şiddetiyle sürüyordu. Buna ayak uydurmak, olumsuz kaynak ve nedenler üstüne cesaret ve kararlılıkla yürümek gerekiyordu. Polisteki tavrımın nedenini şöyle değerlendiriyorum: Demek ki PKK'nin bana verdiği ideoloji ve kültür güçlü bir ideolojiye dönüştürememiştim. Zorluklar altından kalkabilecek, dava uğruna ölmesini bilecek kadar güçlü bir kişilik... Zayıflıklarım inanç eksikliğimden, ideolojimizin eksikliğinden kaynaklanmıyordu kesinlikle. Bilinçte, inançta vardı. Ama eksik olan, bunlarla henüz tam olarak kaynaşmamış-bütünleşmemiş bir kişilik, irade gücüydü. Zayıf yanım buydu. Pratik bunu göstermişti. Benim için görev, kendimi yeniden deyim yerinde ise yaratmaktı. Diğer bir deyişle PKK ideoloji ve değer yargılarıyla kişiliğimi yeniden biçimlendirmek, zayıf eski yanları giderip güçlendirmek, benim için görev buydu. Geçmişteki bir olumsuzluk, bir eksiklik, bir vicdan azabı, hep acı vericidir. Bu doğru ve kesindir. Ama bu bir yaşam biçimine, bir duygu ve ruh haline dönüştürülemezdi. Böyle bir şey olumsuzluk tutsağı olmaktır ki, kavgaya seyirci, kayıtsız kalmayı getirmekten başka bir sonuç vermez. Geçmişteki o olumsuz anı, o kahredici zaafı kavgada, içteki ve dıştaki düşmana karşı, kamçılayıcı olmalıdır. Özellikle bu, içteki düşmana karşı gözönünde tutulması gereken bir deney olmalıdır. Yoksa ben adam olmam gibi yanlış bir kanıyla kendine bir yaklaşım, tükenişin ön adımıdır. Burada sorun, yine bireysel ün, şan vb. sorunu değildir. Devrimin bir neferi olmak kararında olan bir bireyin, sözcüğün gerçek anlamında PKK'lileşmesidir. Yaşamın tüm alanlarını, uzun çizgisiyle yönlendirebilme sorunudur. Bu da kavga içinde olur.

"Bir devrimin en büyük eseri, onun yarattığı devrimcilerdir" sözü boşuna söylenmemiştir. Bizi de Kürdistan devrimi yoğura yoğura yaratacaktı. Birey, topluluk, üye, parti etkileşimi içinde birbirlerine bir şeyler vererek, bir şeyler katarak ikinci ögenin başatlığında yaratılır devrimci.

PKK düşüncesi doğana kadar toplumumuzda egemen kişilik tiplerini biliyoruz. Ortak noktaları yabancılaşma, soysuzlaşma, siliklik, uydulaşma, ve kısırlık olan bu kişilik tiplerinin Kürdistan ulusal gerçekliğine olduğu kadar, çağdaş insan kişiliğine de yabancı ve karşıttır. PKK, bütün bu kültüre ve kültürel değerlerin ürünü olan kişilik tiplerine karşı savaştı. Özgür, çağdaş, onurlu ulusal ve toplumsal değerlerle özümsenmiş bir kişilik koydu önüne. Yeni tipte bir Kürdistanlı yaratmaydı bu. "Her gün kölece bir yaşam altında barış içinde yitip yok olmaktansa, savaş içinde özgür ve demokratik bir ulus yaratma" şiarının birey düzeyindeki kavgasıydı bu. Onun için bizi, beni PKK yarattı. Kürdistan özgürlük kavgasını yarattı. Çok şey verdi. Bunu her dokumda hissediyorum.

Devrimci ögeleri, birey yaşamının her alanına egemen kılmak süreç işiydi dedim. Bugünden yarına olacak bir şey değildi dedim. Polis sorgusundan sonra karşılaştığım ikinci büyük sınav 1980'in sonlarında Diyarbakır zindanlarında dayatılan teslimiyet programıydı, işkenceydi vahşetti bu; tüm devrimci ve insani değerlerin ayaklar altında çiğnenmesiydi. Onlar bizi bize yabancılaştırıp ihanet ettirmek kararındaydılar. Düşüncelerimize, inançlarımıza devrimci ve insanca olan her şeye karşı suç işlettirmek istiyorlardı. Bu zindanlar özgürlük tutsakları şahsında PKK ve önderliğindeki bağımsızlık davasını boğma ve zindanın kasvetli labirentlerinde gömme ezme komplosuydu, planıydı. Tehlike düşünülmeyecek kadar büyüktü. Görevimiz de açık-seçikti. Direnmekti, biz de öyle yaptık. Parti bayrağını zindan burçlarında dalgalandıracak, komplo ve oyunları boşa çıkaracak, yaşam, kavga ve özgür yaşam umudunu haykıracaktık. Bu haykırış, işkencenin yol aldığı çığlıklarla birbirine kavuşacak ve halkımızın, Partimizin yüreğinde, beyninde yankısını bulacaktı.

Evet, dayatılan imha planları ve komplolar karşısında, **"Direnmek yaşamaktır."** Başka bir yolu yoktu. Düşman tüm olanaklarıyla, saldırı silahlarıyla, Türkiye ve Kürdistan'ı da ele geçirdiği siyasal üstünlükte; tüm şiddetiyle saldırıya geçmişti. Tutsakların ise, inançlarından, düşüncelerinden, halk sevgilerinden, güzel ve özgür yaşama olan umutlarından başka silahları yoktu. Ama bu silahların gücü korkunçtu. Öyle korkunçtu ki, bükülmez bir iradeyle dövüşüyordu. O, tepeden tırnağa kadar silahlı olan ve tek güç olduğunu ilan eden cuntayı dize getirecekti.

'80 sonlarında başlayan, 1981 Mayıs'ının sonlarına kadar süren soylu direniş içinde bir nefer olarak yerimi aldım. Sorgu, benim için unutulmaz bir deneydi. Aynı hata tekrarlanmamalıydı artık. Burada esas kaygı, kişisel kanıtlama değildi. Kesinlikle temel kaygım ortak davaya yeteneklerim ve gücüm ölçüsünde katkıda bulunmaktı. Bununla huzura kavuşabilir, bununla yaşayabilirdim. PKK'li kişiliğin bu süreçte gelişip çelikleşeceğine inanıyordum. Her gün, her saat etimde-kemiğimde hissettiğim sorumluluğu böylece yerine getirebilirdim. Bu söylediklerim, tüm devrimciler, her devrimci için geçerlidir. Aslında sorumluluk bilinciyle, parti bayrağını zulmün burçlarına dikmek anlayışıyla direnişi sürdürdüm. Mayıs 1981'in sonlarına doğru artık teslimiyetin genelleştiği bir ortamda ben de teslim oldum. Evet hepimiz teslim olmuştuk. Ama bu, tek tek bireylerin direnişi sürdürmemeleri için bir gerekçe olamaz. Biliyoruz ki direniş, son çözümlemede bireyseldir. Örgütün dağıtıldığı noktada bireysel insiyatif, bireysel irade belirleyici rol oynar. Partiyi temsil eden, bunu ölümü pahasına yapabilirdi. Bu anlamda hiçbir engel yoktu. O halde, kendimle ilgili olan teslimiyetin sorumluluğu bana aitti. Zorluklar karşısında boyun eğmiştim. Ama, inanç ve ideolojik düzeyde bir boyun eğiş değildi bu. Teslimiyeti şiddetle lanetliyorum.

Teslimiyet ortamında, vehşet ve zulüm altında mahkemeler açıldı. Benimkisi daha sonra ek ana davaya eklendi. İlk mahkemedeki tavrım, siyasi savunma temelinde olmakla beraber, biraz tutuk, biraz edilgendi. Oysa konumum, siyasi sorumluluklarım daha etkin bir tavır sergilememi gerektiriyordu. Ama kısa sürede bu tutuk ve edilgen tavrın aşıldığını gönül rahatlığıyla söyleyebilirim.

Bu yazımda, çağdaş KAWA Mazlum yoldaşı anmadan geçemeyeceğim. Mazlum yoldaş, zifiri karanlıkta yüzen, üzerinde kara bulutların dolaştığı cezaevi labirentinde, bir güneş gibi doğdu. Yolumuzu aydınlattı. Teslimiyetten kurtuluş yolunu gösteren bir meşaleydi. Devrimci Kawadan süzülerek gelen 1970'lerde PKK kimliğini kazanan, 1981'de yükselen ama yenilen, tarihsel direniş çizgimizin yeni koşullarda (hem de çok koyu ve umutsuz koşullarda) kıvılcımıydı. Nevroz isyanının yüreklerde, bilinçlerde toplumsal ateşe dönüştüren bir kıvılcım. İhanete, teslimiyete ve zulme en üst düzeyde bir başkaldırıydı O. Mazlum bir isyandı; bilinci, umudu devrimci Kawa'nın örsünde döven, proleter bir biçim verendir O! Hayri yoldaş; "Bizde inanç var, ideoloji var, ama azimde eksiklik var, ölmeyi bilmekte tereddüt var" diyordu. Soylu bir dava uğruna nasıl öleceğimizi bilmiyorduk. Bunu Mazlum yoldaş öğretti bize. Teslimiyet labirentinde elimizden tutup kurtuluş kapısına götüren Mazlum yoldaştı. Mazlum'un bana öğrettiği dersin, bende bir kilometre taşı değerinde olduğunu altını çizerek vurgulamalıyım. Sonraki mücadelemde, direnişlerimde Mazlum'un derin çizgisi vardır. Sonraki yıllar biliniyor.

Yedi yıla yakın bir süre birlikte işkence gördüğüm, birlikte neşelendiğim, birlikte acı duyduğum, birlikte coştuğum, birlikte duygulandığım, birlikte direndiğim ve yaşadığım zindan yoldaşlarım! Siz özgürlük tutsakları!

Yakında, fiziki olarak ayrılacağım sizden. Ama bu fiziki bir ayrılıktır. Gönüllerimiz yine birlikte Kürdistan için çarpacak, yine birlikte seveceğiz, coşacağız, üzüleceğiz. O güzel sözcükte dile gelen ortak kavgada kucaklaşacağız. Önemli olan da bu değil mi? Geçmiş mücadele deneyimiz kızıl yolu değerli kanlarıyla, canlarıyla, yaşamlarıyla çizmişlerdir. Onlar direnişle, özgürlük mücadelesiyle özdeşleştiler, bayraklaştılar. Diyarbakır zindan şehitleri, Mazlumlar, Hayriler, Kemaller, Akifler, Ferhatler ve diğerleri... Biz özgürlük tutsaklarının omuzuna parti bayrağını, onurluca dalgalandırma görevini yüklediler. Bu görev, her saat yüreğimizde, bilincimizde titreşimler yaratıyor. Bizim onlara karşı namus borcumuz var. Onların şerefle dalgalandırdıkları parti bayrağını, gözbebekleri gibi korudukları ve üzerinde özenle titredikleri parti birliğini zindanlarda biz tutsaklara emanet ettiler. Uzun süreli devrim kavgası bir bakıma bir "bayrak yarışıdır." Mazlumlar, Kemaller, Hayriler ve diğerleri yüzlerce yoldaştan bu bayrağı devraldık. Onurluca taşımaya, onlara layık olmaya çalıştık. Yarın, biz de başkasına bırakacağız. Düşen her gerilla, bayrağı saftaki başka birine teslim edecektir. Ve bu sürüp gidecektir.

Özgürlük tutsakları!

Mazlum, Hayri ve Kemal yoldaşlar şehit düştüklerinde bize güveniyorlardı. Parti bayrağının emin ellerde dalgalandığını, o yüce dava uğruna ölmesini iyice bellediğimizi

biliyorlardı. Onların yaktığı direniş ateşinin sönmeyeceğini, daha da gürleşerek tüm ülkeye, tüm bölge ve dünyaya yayılacağını, bozkırın yangını örneği her zaman tutuşturacağını biliyorduk. Öyleyse onların güvenine, inancına layık olmalıyız! Direniş zincirine daha büyük ve soylu halkalar eklemeliyiz.

Onlar, kavgayı salt açık ve görülen düşmana karşı olarak anlamıyorlardı. Parti birliğini ve disiplinini sabote edici eğilim, anlayış ve tutumlara karşı da tetikte olmamız gerektiğini anlıyorlardı. Onlara layık olmak, kavgayı yaşamın her alanına yayıp egemen kılmak demektir.

Zindanlar içinde Diyarbakır'ın özel bir önemi ve anlamı var. Bu onun devrim tarihimiz içinde oynadığı tarihsel rolden ileri geliyor. Direniş çizgimiz, Diyarbakır örsünden geçti, çelikleşti ve kristalize oldu. PKK kimliğini kazandı. Bu doğal olarak birlikte bir ruh, bir direniş ruhu doğurdu. Bu ruhta Hayri'nin ahı ve bilinci var. Mazlum'un cesaret ve engin özverisi var. Kemal'in gülümsemesi ve proleter enternasyonalizmi var. Yoldaşlar! Bu ruhu yaşatmak ve mücadelemizin genel düzeyi ile bütünleştirmeliyiz. Gerillanın namlusundan çıkan kurşun, nasıl ki özgürlük türküleri vadilerimizi, dağlarımızı söylüyorsa, biz de bu ortak kavgaya umut, inanç ve kavga şarkılarıyla katılmalıyız. Direniş ruhu bugün tüm Kürdistan'ı kavramış, gerilla birliğine ad olmuş, tutsaklara yaşam sevinci, kavga adı olmuş, kısacası Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük kavgasının kendisi olmuş!...

Evet, bu bayrak yarışıdır, bayrağı şerefle taşıyanlara bin selam olsun! Şerefle teslim edene dek, buradan ayrılırken, gözüm arkada kalmadan ayrılıyorum. Size inanıyorum ve güveniyorum. Sizinle birlikte onurluca taşıdığımız bayrağı idam sehpasında da onurluca dalgalandıracağıma, devrim şehitlerine, size ve Partiye, halka layık olacağıma söz veriyorum. Yoldaşlar!

Düşman aramıza soğuk duvarlar, özgürlük engelleyici tel örgüler, demir parmaklıklar dikti. Bütün bunlar etkin ve militan mücadeleden alıkoymak içindi. Gerçi tüm enerjimizi, gücümüzü ve emeğimizi devrime akıtmamıza önemli engeller koydular. Ama hepten tutsak edemediler. Yaşam için, güzel ve özgür bir yaşam için ölümle kucaklaşıyoruz. Her gün onar onar, bölük bölük... Bu olay karşısında ikili duyguya kapılmak doğaldır. Bir yandan soylu ve büyük bir davaya genç bedenlerimizi katık yapmak sevinçlerin, onurların, kıvançların en büyüğü... Öte yandan, devrim için daha fazla üretememenin, yapamamanın, katamamanın getirdiği burukluk. Kuşkusuz bu salt bir duygu, belli bir özlem. Ben olabileceklerle, olasılıklarla değil; "olanlarla yaşadığım bu süre içinde kıvanç, sevinç ve mutluluk duyabilecek kadar bir şeyler yapabildim mi?" diye bir soruyla kendimi sorguluyorum. Önemli olan "ömür" denen yaşam serüveninde tüm yeteneklerimi, gücümü, enerjimi, emeğimi; kısacası tüm yanımı bu kavgaya tam kapasiteyle verebildim mi? Sorgulanması gereken budur. Kuşkusuz yaşamak güzeldir. Ama güzel ve mutlu olan kişilikli yaşamdır. Kişiler yapabilecekleri ile değil, yaptıklarıyla, yarattıklarıyla değerlendirilirler. Bir bütün olarak yaşam serüvenine baktığımda çok hatalarım, çok zayıf yanlarım olmasına karşın özgür ve mutlu bir yaşam için çaba harcadığımı, bunun da yaşam nedenim olduğunu söyleyebilirim. Bu bakımdan kendimi celladın karşısında çok mutlu hissediyorum. Biz Kürdistan devriminin ilk kuşağı, tarihsel görevimizi az da olsa yapabildikse, bundan kıvanç duyarız. Ancak kendi payıma çok şey yaptığımı, tüm yeteneklerimi harekete geçirdiğimi, gücümü ve enerjimi tamamıyla kattığımı sanmıyorum. Ama bağımsızlık ve özgürlük kavgasının bir neferi olarak, olanakların izin verdiği ölçüde yürüdüğümü sanıyorum. Ama yine de size, gelecek kuşaklara borçlu olduğuma kuvvetle inanıyorum. Üzüntü nedenim bu olacak sadece.

Yoldaşlar! ARGK'nin savaşçıları!

Eruh ve Şemdinli'de yaktığınız ateş bizi coşturdu; heyecanımıza heyecan kattınız. İnanıyoruz ki herkes şöyle düşünmüştür: Oh! Ölmeden ülkemin dağlarında isyan ateşinin daha gür, daha bilinçli, olarak yıkıldığını görebilidim; böyle bir büyük olaya tanık oldum. Bu duygunun ne olduğunu biz özgürlük tutsakları iyi bilir ve anlarız. Kendi öz halkının silahlı uyanışını ve geleceği için savaştığını görmek ve bu yolda çağdaş yöntemlerle, örgütlerin emin adımlarla yürüdüğünü görmek, eli-kolu bağlı, etkin militan kavgadan alıkonulmuş biz tutsaklar için yaşam gücü, yaşam kaynağı olduğunu belirtmeye gerek yok. Biz yaşamdan direnmeyi, KAVGA'yı anlıyoruz çünkü, Kürdistan'da diğer tür yaşamları, yaşam biçimlerini gerçek bir yaşam kabul etmiyoruz çünkü.

Yoldaşlar!

Bizim davamız büyük bir davadır. Kürdistan özgürlük kavgası salt Kürdistan'ı kurtuluşa götürmekle kalmayacak; aynı zamanda Ortadoğu devriminin anahtar rolünü de oynayacaktır. Ulusal bir olay olarak algılanamaz, bölgesel ve uluslararası etkileri, sarsıntıları çok derin olan bir devrimdir. Mücadele pratiği, bu saptamamızı doğrulamıştır. Eruh ve Şemdin'li eylemlerinden bu yana, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı, Ortadoğu politikasının odağı durumuna geldi. Filistin'i çoktan solladı. Dost ve düşman güçler, bölge politikalarını yeniden gözden geçirmeye, Kürdistan ulusal kurtuluş etmenini hesaba katmaya ve onun yükselen gelişimini büyük bir titizlikle izlemeye başladılar. ABD emperyalizmi sömürgecilere verdiği tüm desteği ile Kürdistan'daki özel imha savaşına katılırken; bazı emperyalist devletler, çevreler (AET ve onun içindeki odaklar) ise kavgamızı kapmak için çeşitli çabalar içine girdiler; bağımsızlığa alternatif hazırlık içindedirler. Bunun için de küçük- burjuva milliyetçi, reformist güçleri kullanmaktadırlar. Dost güçlerin de, Kürdistan Devriminin bölgesel rolünü algıladıklar ölçüde politikalarını netleştirip belirginleştirecekleri kesindir.

Ulusal kurtuluş savaşımız yükseldikçe, gücüne güç kattıkça Kürdistan, dünya devrim ve karşı-devrim güçlerinin kıyasıya çatışacağı bir arena durumuna gelecek. Bu, olası bir tahmin değil, politik gelişmenin mantıki sonucudur. İşte davamızın büyüklüğü buradan geliyor. Sorumluluklarımız, tarihsel ve siyasal sorumluluklarımız da o ölçüde büyüyor. Biz, salt Kürdistan halkına karşı değil, başta bölge halkları olmak üzere dünya halklarına karşı sorumluyuz. Bununla birlikte BÜYÜK DAVA'nın zorlukları, acıları, fedakarlıkları da büyük olacaktır. Tarihsel sorumlulukların bilincinde olunduğunda, bunu etinde-kemiğinde gerçekten hissettiğinde eşi görülmemiş fedakarlıklarda bulunur insan. Kürdistan özgürlük kavgasının bugüne dek Hakî, Hayri, Mazlum, Kemal, Karasungur, Mahsum, Ferhat gibi büyük destanlar yaratmasının bir nedeni, davanın büyüklüğü ve bunun bilince tam anlamıyla çıkarılmasıdır.

Biz, salt TC gibi çağdışı ve zorba bir güçle karşı karşıya değiliz. Tüm dünya gericiliğini karşıya almışız. Görevlerimiz zor, çetin; ama bir o kadar onurlu ve soyludur. Kavgamızın zorluklarına, sorunlarına ruh, bilinç, yürek ve beden olarak hazırlıklı olmalıyız. Kendimizi "büyük davanın" büyük insanları olarak hazırlamalıyız. Ancak bu hazırlıkla Ortadoğu'da yeni bir VİETNAM yaratabiliriz.

Yoldaşlar! Her şeyimiz PKK'dir, partimizdir. Onun büyüklüğü, doğru politik çizgisiyle, çelikten örgüt ve disiplin anlayışıyla Marksizm-Leninizmi somut gerçekliğimize doğru ve yaratıcı tarzda uygulamasıyla, gerçekten bağımsızlığı ilke edinmesiyle Ortadoğu'da komünist hareketi tek başına temsil etme onuruna sahip oluşundan gelir. Dünya komünist hareketinin içinde bulunduğu ideolojik keşmekeş ortadadır. Böyle bir ortamda revizyonizm ve her türden oportünizme karşı aldığı ilkeli ve tutarlı tavırla Leninizm bayrağını dalgalandırması çok önemli bir olgudur. Bu olgudan üzerimize ek sorumluluklar ve görevler kaymaktadır. Marksizm-Leninizmin ideolojik ayrılığını, her türlü sağ ve sol sapmaya karşı korumak; Leninizm bayrağını dalgalandırmak...

Özgül yapımızda Parti birliği en yaşamsal ve değerli varlığımızdır. Parti birliğini gözbebeğimiz gibi korumalıyız. Düşman, birliğimizi baltalamak, komünist kimliğimizi değiştirmek için çok çalıştı, uğraştı. Bundan böyle de çok uğraşacak, açık-gizli, dolaylı-dolaysız, incekaba her türlü yolu deneyecektir. Buna karşı uyanık olmak, Parti bilincini, örgüt ve disiplin anlayışını hep canlı tutmak; bozgunculuğa, bölücülüğe, hizipçiliğe vb. karşı tetikte bulunmak bizim için yaşamsal önemdedir. Gerçi ideolojimize alternatif bir gücün ortaya çıkmasının maddi, toplumsal koşulları yoktur. Ama, özellikle dıştan donanımlı ve bağlantılı sahte oluşumların olmayacağı anlamına gelmez bu. Bugüne kadar birliğimizi sağlam temeller üzerinde koruyup sürdürebildiysek, bunu gerçekten doğru ve sağlam bir ideolojiyle, Apocu bir disiplin anlayışına ve Abdullah yoldaş gibi büyük bir önderin varlığına, diğer yoldaşların kararlı ve uyanık tutumlarına borçluyuz. Öyleyse birliğimiz için, kutsal kavga için saydığımız değerleri gözbebeğimiz gibi koruyunuz!

Yoldaşlar! PKK gibi, komünist hareketin ve Kürdistan özgürlük kavgasının bir neferi olmak, bu uğurda ölmek benim için onurların büyüğüdür. Bu yolda onlarca önder yoldaşım, tarihte birer kilometre taşı diktiler. Şöyle düşünüyorum: Yüzyıllardır kölelik ve en aşağılık uygulamalara maruz bırakılan, bugün topyekün bir imha ile yüzyüze olan bir halkın varlığı ve yokluğu, ölümü ve dirimi karşısında, bir bireyin (ne denli değerli olsa da) ölümü ne anlam ifade edebilir ki? Bir halkın kurtuluşu, özgür ve mutlu yaşam için büyük fedakarlıklar, bireylerin ölümü kaçınılmazdır. Bu bizim yaşamı sevmediğimiz, yaşama boş verdiğimiz anlamına gelmez. Evet, bizler, Kemal yoldaşın dediği gibi **"Yaşamı öyle seviyoruz ki, uğruna ölecek kadar!"** Yaşam için ölüyoruz biz!

Büyük komünist, Kürdistan halkının ve PKK'nin büyük Önderi Başkan APO! Abdullah yoldaş! Seni anlatmayı, yaptıklarını saymayı, mücadelemizdeki rolünü ve yerini anlatmayı gereksiz görüyorum. Şu kadarını vurgulayalım: PKK, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Davası kişiliğinle ete-kemiğe büründü. Halkımız şahsında ve yaratıcı kişiliğinde karanlığın zifirini deldin, bir güneş oldun bize. PKK'nin senin gibi bir öndere, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşının senin gibi büyük bir komutana sahip olması, bizim için tarihsel bir şanstır. Varlığın bizim için, halkımız için başlı başına bir güvencedir. 12 Eylül faşist cuntası iktidara el koyduğu dönemdeki karanlık ortamda, zindanların kasvetli havasında, senin adın, senin varlığın bizim için, hem PKK adına bir güvence, hem de hep bir umut ışığı oldu. "Büyük darbeler alsak da, Abdullah yoldaş her şeyi yeniden, sıfırdan yaratır" diye düşünürdük. Senin gibi bir öğretmenin öğrencisi olmak, yoldaşı olmak ne büyük bir mutluluk, ne büyük bir kıvanç.

Yiğit Kürdistan halkı!

Tarih boyunca, hep yabancı egemenliklerin boyunduruğu altında çağdışı bir yaşama mahkum edildin. Kürt egemen sınıflarının ihanetine uğradın. Boyunduruk altındaki yaşamın (tabii buna yaşam denirse eğer) yüzyılları tutar. Başka halklar çağı yakalarken, ileri toplumsal düzenler kurarken, kendi değerleriyle özgür ve kişilikli bir yaşantı tutturürken; SEN çağdışına itildin, aşağılandın, horlandın. Atomlarına dek parçalanarak imha makinasının acımasızlığına tabi tutuldun. Değerlerine, ulusal ögelerine yabancılaştırılarak kişiliksizleştirme girdabında boğulmak istendin. Aynı süreç günümüzde daha bir katmerli tarzda yaşanıyor. Yine ulusal imha ile yüzyüzesin. Kürt egemen sınıfları, uşaklıkta ve ihanette birbiriyle yarış içinde; çağdaş uluslar, sınıfsız toplumun ilk durağı olan sosyalizmi kurup özgür ve müreffeh bir yaşantıda mutluluk içinde yaşarken; SEN, aşiretçi-feodal parçalanmışlık içinde sömürgecilerin kıyım makinasında ölüme mahkum edilmişsin!

Düşünen her Kürdistanlı "niye köleyiz", "niye çağın dışına itildik", "neden açlık, sefalet, kötülük ve mutsuzluk örülü bir yaşama tutsak edilmişiz" biçiminde sorular kendine sorar. Yoksa biz, halk olarak, başka halklardan daha mı az yetenekliyiz, daha mı az insani niteliklere sahibiz; ya da diğer halklardan daha mı az direndik, yaşam kavgası verdik? Biz, diğer başka halklardan daha az direnmedik. Hiçbir niteliğimiz; diğer halklardan ne azdır ne de çoktur. Yeteneklerimiz, gün ışığına çıkma fırsatı bulsa, diğer halklardan daha az yetenekli olmadığımız da anlaşılacaktır. Tarihin şafağında boğulmak istenen, yok edilmek istenen, ama buna karşı üçyüzyıllık bir varoluş kavgası veren bir halk, Kürt halkı, diğer halklardan daha az direngen, daha az yetenekli bir halk değildir. Bir dizi halk, tarihin karanlık sayfalarına gömülürken, Kürt halkı, geri-ilkel, köle bir yaşantı da olsa varlığını günümüze kadar getirebilmişse bu halk az direndi denilemez.

Öyleyse neydi eksikliklerimiz? Bir kez, örgütsüzlüğü aşamadık, çağa uygun örgütlenmeler yaratamadık. Gerçek sorunlarımıza çözüm getirecek özgün bilinç yaratıp ulusal bilinç haline getiremedik. Dünyadan, gelişmelerden tecrit edildiğimizden bilim ve tekniğin gelişmelerini kullanamadık. Politika ve mücadele sanatını iyice öğrenemedik. İlkel yöntemleri aşamadık. Ve en önemlisi birliği kurmayı, korumayı beceremedik. Öz değerlerimizi bir harç yapıp onun etrafında egemen sınıfların bir turuva atı gibi kullanarak birlik önüne çok büyük handikaplar diktiler. Aşiretleri birbirine kırdırdılar. Aralarına gelenekselleşecek kan davaları soktular. Mezhepçiliği, politik bir araç olarak Kürdün içine bir hançer gibi sapladılar. TC ise, particiliği bu geleneksel parçalanmışlığa ekledi. Geleneksel parçalanmışlığı hem sayısal olarak çoğalttı, hem de derinlemesine işleyerek körük işlevi gördü. Osmanlılar, Abdülhamit döneminde, Hamidiye Alayları kurdurarak, "Kürdü Kürde kırdırtma" politikasını kurumlaştırdı. Kürtleri yönetmek bir çocuk oyuncağı olmuştu artık.

Parçalanmışlığı doruklandırmakla yetinmediler. Düşünen beyinlere pranga vurdular. Daha doğrusu beyinleri, özü için düşünmeyi olanaksızlaştırdılar. Bu da beyin sömürgeciliği idi. Kendimiz için düşünmeyi, kendimiz adına yaşamayı engellediler, son yıllara kadar.

Evet, ne çektiysek, örgütsüzlükten, parçalanmışlıktan, çağdaş bilincin yoksunluğundan çektik. Düşmanımız, bu zaaflarımızdan dolayı bayram ediyor, rahatça bizi boyunduruk altında yönetiyor, istediği politikayı uygulayabiliyordu. Ama 1970'li yılların sonlarında bu Kürtler için karanlık devir diyebileceğimiz dönem kapanmıştır. Tarihimizde yepyeni tarihsel bir sayfa açılmıştır. Komünist ideolojinin önderliğinde, ulusal kurtuluş hareketi çağı...

Yiğit Kürdistan halkı!

Bu varoluş ve ulusal kurtuluş sürecini açan, örgütsüzlük ve parçalanmışlık tarihine son veren, senin en ileri, en sınıf bilinçli, en aydın, en fedakar, en dinamik ve en yiğit evlatlarını bağrında toplayan PKK'dir. Ve sen kendini PKK'nin öncülüğünde yeniden yaratacaksın. Özgür, bağımsız, demokratik ve birleşik bir ulus. PKK, senin kurtuluş kavganın önderlik sorununu çözmüştür. Bu önderlik sorunun çözümü, tarihsel önemde bir olaydır. Ve unutma ki, PKK kişiliğinde cisimleşen proleter önderlik, kurtuluş davanda biricik çözümdür. Bunun böyle olduğunu birlikte göreli̇m.

Bilindiği gibi, Kürt halkının kurtuluş davası adına bir dizi eğilim ve grup ortaya çıktı. Hep yüksek perdeden atıp tuttular. Sefaletinden, çektiğin acılardan, yoksulluğundan, ezilmişliğinden dem vurup durdular. Bunları hepiniz tanıyorsunuz. Önceleri, senin kurtuluşunu "Doğu'ya yol", "Doğu'ya okul, "Ana dilde eğitim" sloganlarında gördüler. Sömürgeci egemenliği hedeflemeyen bu reformist tezlerin ipliği kısa sürede pazara çıktı. Yaşam pratiğinin ezici darbeleri altında tuz buz oldu. Maskelere biraz daha kont rengi çalındı, devrimcilikle süslendi. Ama "sol" ve "Kürdistan" maskesi altında gizlenen dört başı mamur reformistlikti bu.

Halk arasında doğru bir söz vardır: "Dostluk, zor günlerde belli olur." Bu çok doğru bir söz. Gerçekten de zor günler, çetin koşullar, işkence ve zulmün doruklandığı ortamlar, gerçek dostluklar için birer denek taşıdır. Kimin dost, kimin düşman, kimin gerçek dost, kimin sahte dost olduğu bu gibi günlerde belli olur. Diyarbakır zindanları, işte senin adına yola çıktığını iddia eden küçük-burjuva reformistleri için de bir denek taşı oldu. Düşman, senin kurtuluş davanı, yaşam umudunu biz tutsaklar nezdinde zindanların dehlizlerine gömmek kararındaydı. Bu, Türk sömürgeciliğiyle tarihsel düelloydu. Kurtuluş savaşında kaderi

etkilenecek, tarihsel hesaplaşmanın bir muharebesiydi. Bu kavgada, halk sevgisiyle dolup taşanlar, halk sevgisini etinde-kemiğinde duyanlar ve tarihsel sorumluluğun bilincinde olanlardır. Tereddütsüz yerini alacaklardı. Diğerleri ise, bencil ve bireyci tutkularının esiri olacak, alçak, anaforda yitip gideceklerdi.

Sevgili halkım!

Onlar, senin adına yola çıktığını iddia edenler işkence karşısında, insanlık değerlerini ayaklar altına alıcı uygulamalar karşısında seni unuttular. İnsanlıklarını unuttular, senin adını ağızlarına aldıklarına bin bir pişman oldular. Hiç direnmeden teslim oldular. Onlar keyif çatarken, ranzaların üstünde pembe düşler kurarken, PKK savaşçıları sana yaraşır şekilde direndiler. Her çığlığında senin adın vardı, sevgin vardı. Ve bu kavgada Hayriler, Kemaller, Mazlumlar büyüyüp destanlaşırken, onlar cüceleştiler, onursuzluk çukurunda yitip gittiler.

Bugün de senin yiğit evlatların PKK savaşçıları dağların doruklarında seninle omuz omuza sömürgeciliğe karşı döğüşürken; bu baylar Avrupa'larda keyif çatıyorlar. "Salon devrimciliğini" yapıyorlar. Tanı bunları ey halkım!

Yiğit Kürdistan halkı!

PKK ile örgütsüzlük tarihini kapattın. Çağdaş proletarya önderlikli ulusal kurtuluş çağını açtın. PKK, senden aldığı güçle, senin bir parçan olarak en duyarlı ve en bilinçli parçan olarak Kürdistan'ı Ortadoğu politikasının odağına koydu.

Tarihimizde atılan ikinci büyük adım, silahlı kurtuluş güçlerinin, ARGK'nin kuruluşudur. Gerçi, tarihimizin daha önceki aşamalarında da silahlı güçler olmuştu. Ama bunlar, aşiret örgütlenmesini aşamamıştı. Savaş sanatının esaslarına, tekniğine göre örgütlenmemiş ve ulusal kimlik kazanmamıştı. Ancak, ARGK, devrimci bir siyasetin, ulusal kurtuluş siyasetinin yönetiminde, çağdaş savaş sanatının gereklerine göre kurulmuş, şu veya bu aşiretin değil, tüm halkın ulusal silahlı gücüdür. ARGK adında silahlı gücüne kavuştun. Yani, ARGK halktır. Yani sensin! O halde ARGK'ye katıl, güçlendir, o-muz ver ona.

Yurtsever Kürdistan halkı

Evet, tarihimizde ne çektiksek parçalanmışlıktan, bölünmüşlükten, gücümüzü bir araya getirememekten çektik. Birlik yapmış bir halkın, birlik içinde başkaldırmış bir halkın önünde hiçbir engel duramaz. Bunu düşmanlarımız da, Asur'dan bu yana hepsi çok iyi biliyor. O bakımdan "böl-parçala-yönet" politikası tüm egemen güçlerin şaşmaz desturu oldu.

Bugün aşiretçiliğe, mezhepçiliğe, particiliğe, kan davalarına bir halka daha eklendi: "Köy koruculuğu." Köy koruculuğu özünde çağdaş Hamidiye Alaylarıdır. Kürdü Kürde kırdırtma politikasının aracıdır. Gelişen halk savaşımızın önünde, halkla ulusal kurtuluş kuvvetleri arasında oluşturulan tampon bir güçtür. Köy koruculuğu, özünde aşiretçiliği, mezhepçiliği, particiliği ve kan davalarının da körükleyicisi, yaşatıcısı bir olgudur. Ulusal birliğimiz önünde, parçalanması gereken bir handikaptır.

Ulusal birliğimizi dinamitleyen, parçalayan bunca engele karşın Kürdistan halkı, birliğini PKK'nin önderliğindeki ERNK'de adım adım inşa etmeye başladı bile. ERNK, ulusal birliktir. Ulusal birlik örgütüdür. Tüm halk ve ulusal kurtuluş güçlerinin yurtseverlik temelinde dahi, birliğinin somutlaşmış ifadeleridir. ERNK halktır. Sensin ey halkım! Yurtseverlik duygusu, ulusal kurtuluş davası, ulusal birliğimizin kurulmasında muazzam bir çimentodur. O bakımdan temelleri sağlam, harcı sağlam bir binadır o!

Masa başında kurulmadı ERNK; savaş içinde doğdu. Savaş içinde gelişecek, savaş içinde güçlenecek ve tüm halkı kucaklayacak. Yani, ERNK savaş örgütüdür.

İşte birlik sorununa somut çözüm, ERNK! Her yurtseverin, her halk sevgisiyle dolu olanın, her namuslu insanın görevi ERNK saflarında yerini almak, Kürdistan ulusal kurtuluş kavgasıyla kucaklaşmaktır. Kurtuluş için, özgür, kişilikli, bağımsız ve onurlu bir yaşam için baskı ve zulme karşı durmak için ERNK saflarına! Kendini sen bilen, kendini sana adayan, kendinden hiçbir şey esirgemeyen evlatlarına, tutsak evlatlarının sesine kulak ver. Onların sesi sende gür bir çığlık olarak yankılansın

Bu soylu dava uğruna sana yakışır bir tarzda düşeceğiz bu topraklara. Ama biliyoruz ki, analarımız cömerttir. Ozanın dediği gibi "bin doğarız ölümlerden" ve yine bugün, devrimci CHE'nin dediği gibi "Savaş naralarımız kulaktan kulağa yayılacaksa... ölüm hoş geldi sefa geldi." İşte savaş naralarımız PKK'nin siyasetiyle dağıtaşı etkisi altına alıyor. Savaş naralarımıza kulak ver, onunla kucaklaş! Yüzyılların uykusu yetsin artık! Döğüş zamanıdır döğüş! Bu son düellon olacak belki!

Türkiye proletaryasına ve halkına!

Kaderleri, yaşamları, geleceği halkımla ortak çizgiler taşıyan kardeş Türk halkı! Bir özgürlük tutsağı, halkı sevdiği için idama mahkum edilmiş biri olarak sana seslenmek istiyorum. Kürt halkı ve biz devrimciler senin gerçek dostun ve kardeşleriniz. Seni de, bizi de, Türk egemen sınıfları eziyor ve sömürüyor. En azgın saldırılara, zulüm hareketlerine birlikte maruz kaldık. Türk devleti kaçınılmaz sona yaklaştıkça azgınlaştı. Ve senin sesini-soluğunu kesmek için zorba faşist rejimleri kurdu. Bunun Kürdistan'a yansıması daha kanlı oldu. Sana zulmü reva gördüğü gibi, beynini, yüreğini, bilincini, şoven zehiriyle kirletmeye çalıştı. Başta Kürt halkı olmak üzere diğer halkları sana düşman olarak tanıttı. Bununla sömürüsünü gizlemeye çalıştı. Senin mücadeleni zayıflatmaya, yok etmeye çalıştı. Oysa, gerçek düşmanın faşist Türk devletidir.

Kürt halkı ile Türk halkının kaderi, tarihi, birbirini yakından etkilemiştir. 1925'lerde çıkan Takrir-i Sükûn kanunuyla Kürt halkının direnmesi ezildi. Bu zulüm ve zorbalık rejiminin Türk halkı üzerinde de etkileri derinden yaşandı. Takrir-i Sükûn yasasıyla, işçi sınıfının ekonomik-demokratik mücadelesi boğulmaya çalışıldı. 12 Mart faşist darbesi, Türkiye'deki devrimci-gençlik hareketinin boğulması için yapıldı. O dönemde Kürt halkı da bundan yeterince nasibini aldı. Kürdistan komando jandarma dipçiği altında inim inim inletildi. 12 Eylül faşist hareketinin uygulamalarını belirtmeye gerek yok.

Bu sömürücü düzen zamanını doldurmuştur. Ömrünü, faşist rejimle sürdürebiliyor. Bu bir yapay soluklanmadır onun için. Dışardan, çok sağlam ve kale gibi duran devlet koftur. PKK'nin önderliğindeki ulusal kurtuluş kavgasının ölümcül darbeleri altında çözülüyor artık. İsterdik ki Türk halkı da bu kaleye ölümcül darbeler vursundu. Ama bugün, zayıf da olsa Türk halkının faşizme karşı onurlu savaşımda yerini alacağına inanıyoruz. Bu kadar ortak noktaları ve yanları olan iki halkın kavgası ortak bir dalgada bütünleşmelidir. Bu konuda PKK üzerine düşeni pratik mücadelesiyle yapıyor. Aynı sesin Türkiye'den de geleceği kesindir.

Ama bugün yapılması gereken, şovenizme, sosyal-şovenizme karşı etkin mücadeleyi anti-faşist mücadelenin bir parçası olarak boyutlandırmaktır. Bunun bir anlamı ve bütünleyici bir parçası Kürdistan'da yükselen halk savaşına omuz vermeli, Kürt halkının kendi kaderini tayin uğruna verdiği kavgayı savunmalıdır. Ne yazık ki, bu konuda fazla gür bir sese tanık olmadık. Unutulmamalıdır ki, Türkiye halkının kurtuluşu, Kürdistan ulusal kurtuluşuna, doğru bir yaklaşımdan geçer.

Dünya halklarına!

Bugün Kürdistan halkı, PKK önderliğinde insiyatifini ele almış ve çağdışı bir sistem olan sömürgeciliğe karşı kutsal isyan ateşini yakmıştır. Bu, yüzyıllarca köle bir yaşama mahkum edilmiş bir halkın, haklı ve meşru bir sesidir. Bu, diğer halkların bir zamanlar uğruna canlarını verdiği ulusal kurtuluş davasıdır. Bu, insanlığın ortak kurtuluş ve özgürce yaşama davasının ayrılmaz bir parçasıdır. Bu soylu sese, senin de duygu ve düşüncelerini ifade eden bu sese kulak vereceğine inanıyoruz. Vietnam halkına, Cezayir halkına, Filistin halkına omuz veren dünya halkları, Kürdistan davasını da sahiplenecektir.

Kürdistan Devrimi, bölgede ve dünya çapında emperyalizme ve gericiliğe darbe vuracağı kadar, dünya barış davasına da azımsanmayacak katkılarda bulunacaktır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi, barış mücadelesinin tutarlı ve militan bir savaşçısıdır. Kürdistan davası, tüm ilerici insanlığın da davasıdır. Biz, Kürdistanlı kardeşleriniz, sizlerin dost ve kardeş elinizi bekler ve sıkmak isteriz!

Yoldaşlar!

Onlar, çağdışı güçler, bizi fiziki olarak imha edebilirler; öldürebilirler. Ama uğruna savaştığımız ve öldüğümüz inançları, düşünceleri yok edemezler. Daha bugünden Kürdistan'da kızıl şafak sökmeye başladı. Hangi çılgın, dünyayı, akıp giden, ama hep ileri dönen tekerleğini durdurma çılgınlığından zafer kazanabildi ki? Bağımsızlık, demokrasi ve yüce komünizm davası Kürdistan'da zafer kazanacaktır. Bu kaçınılmazdır.

Son kez sizi, tüm yoldaşları, ARGK savaşçılarını, ERNK militanlarını, Abdullah yoldaşın şahsında kavga ve sevgi selamlarıyla KUCAKLARIM!...

—Kahrolsun sömürgecilik ve emperyalizm!
—Yaşasın bağımsızlık ve proleter enternasyonalizmi!
—Yaşasın ulusal kurtuluş savaşımız!
—Yaşasın ERNK ve ARGK!
—Yaşasın büyük önder Başkan APO!
—Yaşasın Kürdistan proletaryasının ve halkının şanlı önderi Partiya Karkerên Kürdistan!

22 Nisan 1987
M. Can YÜCE

"1989, her yıldan daha fazla Partimizin..."

Baştarafı 17. sayfada

lediğimiz biçimde yoğun bir çaba ve doğru yolda bütün yeteneklerin sergilenmesiyle ulaşılacaktır. Bu konuda Partinin yeteri kadar gücü vardır. Mevziler sağlamdır. Karar düzeyi güçlüdür. Düşmanın dıştan her türlü baskı ve imhalarına geçmişte karşıladığımızdan daha fazla başarıyla karşı koyacak ve boşa çıkarabileceğiz. Ulusal kurtuluş saflarında her türlü ilkel milliyetçi, küçük-burjuva dayatmaları geçmişte zaten önemli oranda teşhir ve tecrit etmiş bulunuyoruz. Daha şimdiden bunlar nefes alamaz duruma getirildiklerine göre, önümüzdeki dönemde bunları etkisiz duruma getirebilme, kazanılabilecek olanı varsa kazanıp ulusal kurtuluşa katma, iflah olmazları da silip süpürme yolunda adımlar daha da gelişecektir.

Partimizin saflarını arındırma, netleştirme, çözümlemeler temelinde özellikle son iki yıllık süreçte muazzam arınmaya ulaşma, bunu güçlü önderliksel çözümlemelerle sağlama gerçekleştirilmiştir. Bu konuda daha da yürütülüp geliştirilecek çalışmalar iç Parti politikamızı da, kadro politikamızı da çok güçlü kılacak; sağlam kadrolar ve onların sağlam örgütlendirilmesi hiçbir dönemde tanık olmadığımız bir biçimde gelişecektir. Bu kadro, savaşı yine hiçbir dönemde görmediğimiz biçimde geliştirip yönetebilecektir. İşte tüm bunlar önümüzdeki dönemin yüksek başarılarla dolu geçeceğini göstermektedir.

Bu kısa değerlendirmelerden de iyi göreceğimiz gibi, eğer kazanımlarımızı temel alıp; yine kayıplarımızın nedenlerini asgariye indirirsek; sadece gelişme sağlamakla kalmayacak; nihai başarıya doğru gidişte, düşmanı askeri ve siyasi alanda başarısızlığa uğratmada da büyük mesafeler alacağız. Yine, halkımızı ayağa kaldırmada, onu savaşan bir halk gerçeğine ulaştırmada bir daha geriye döndürülemez, diz çöktürülemez ve boyun eğdirilemez bir konuma getirmede büyük ilerlemeler kaydedeceğiz. Bütün bunlar elimizdedir, öncünün tarihi sorumluluğundadır. Böylesi bir sorumluluğu biz, Parti Önderi olarak, büyük bir şerefle ve hiçbir engelden, zorbalıktan, bozgunculuktan yılmadan bugüne kadar getirdik. Başta şehitlerimiz olmak üzere, zindan direnişlerine bağlılık temelinde, onların davasını her koşul altında tüm gücümüzle başarıya götürmek için ne lazımsa onu yaptık. Yine, halkımızın desteğine layık olmak için ne gerekiyorsa ona kendimizi kattık. Ve görüyoruz ki, halk doğru bir önderliğe kavuşabilir. Doğru bir önderlik halkımızın davasını daha dün hayalimizden bile geçiremediğimiz bir tarihi aşamaya getirebilir. Parti Önderliği olarak biz bu konuda büyük bir hizmetkarlık görevi içindeyiz, en büyük hizmetle önderliğin yürüyebileceğini çok iyi biliyoruz. Önderlik en yüce emekle yapılan hizmetkarlıktan başka bir şey değildir. Bu temelde PKK Önderliği gelişecektir, bu temelde PKK'nin ulusal kurtuluş önderliği gelişecektir. Önümüzdeki dönemi ve yılı da böyle karşılamaya, böyle kazanmak için tüm halkımızı , onun yurtsever kesimlerini , yine geçmişte ulusal kurtuluşa ilişkin rollerini yerine getirememiş, o iddiada olan tüm kişileri, güçleri yeniden durum değerlendirmesi yapmaya, doğrulardan yana tavır almaya çağırıyor, Ulusal Kurtuluş Cephesinde birleşme çağrımızı bir kez daha tekrarlıyoruz.

Halkımızı, Ulusal Kurtuluş Cephesi'nde bütün olanaklarını seferber ederek, tartışma durumundan karar gücü haline gelmeye ve karar gücünden de bir yürütme ve örgütleme gücü düzeyine ulaşmak için daha ileri bir adım atmaya çağırıyoruz. Bunun için de, ülke içinde ve dışında, koşullar ne olursa olsun, sıradan aile içi yurtsever çalışmalardan tutalım; köy, mahalle, okul, fabrika, kahve, kısacası her alanda tartışma, karar gücü olma ve örgütlemeye alabildiğine yönelmeye kadar her türlü göreve sahip çıkmaya, bu konuda önüne çıkan sorunları kararlılıkla aşmaya, kendisine gerek faşist rejim tarafından dayatılan, gerekse onun dolaylı işbirlikçileri tarafından bir kurtuluş yolu olarak, yeni bir yol olarak dayatılmak istenen her şeye kararlılıkla karşı durmaya ve Partimizin ulusal Kurtuluş siyasetine bütün gücüyle katılıp bu yılı kendisini en çok konuşturacağı bir yıl haline getirmek için her şeyini ortaya koymaya çağırıyoruz. Partimizin doğrulanan siyasetine her gün daha da artan desteğini sunmaya çağırıyoruz.

Partimizin içindeki kadroları büyük çabalar pahasına sağlanan netliği esas almaya, Partinin örgüt politikasını her düzeyde temsil etmeye, bu konuda her türlü ikircikliк, kararsızlıktan uzak durmaya; kararlı, yüksek bir sorumlulukla üstün çabaların sahibi olmaya çağırıyoruz.

Önder bir güç olan Partimizin en çok kadrolara dayanarak bu gelişmeyi sürdürebileceği çok açık olduğuna göre, bütün partili militanlarımızı geçmişte bize pahalıya mal olan hatalı, yetersiz ve yanılgılı yaklaşımlardan alabildiğine sıyrılmaya; netleşmiş, çözümlenmiş, zafer için bütün olanakları önümüze seren doğru-devrimci Parti çizgisinde yoğunlaşmaya; çabalarını derinleştirmeye; dönemin emrettiği komutanlık ve halk önderliği rollerini sonuna kadar oynamaya, bu konuda devrimin önlerine koyduğu bütün görevleri gerçekleştirebilecek düzeye ulaşmaları için tüm güçlerini ortaya koymaya ve bunu başarmaya çağırıyoruz.

Parti Önderliği olarak, önümüzdeki yılı ve dönemi kazanmak için; şimdiye kadarki tecrübemize dayanarak, kazandığımız mevzileri esas olarak, halkımızın desteğini, özgücünü bütün gelişmelerimizin özü bilerek daha da geliştirmek, mevzileri daha da sağlamlaştırıp geliştirmek, dostlukları daha da iyi değerlendirip geliştirmek için tüm gücümüzü kullanacağımızı, en sınırlı olanakların en sağlam değerlendirmesini yapmanın yanısıra, karşımıza çıkabilecek her türlü engellemelere de kararlılık ve ustalıkla karşı durup aşacağımızı ve nihai zafer yolunda bu dönemi kazanmak için umut kadar onun gerçekleşmesini de bileceğimizi tüm halkımıza ve bütün partililere söz veriyoruz.

Şimdiye kadar olduğundan daha fazla devrimci kurtuluş siyasetimizin içte ve dışta temsilini yaratıcı bir biçimde ve hiç bir engelden çekinmeyerek, en akıllıca ve ustaca bir şekilde bu çizgiyi nihai zafere daha da yaklaştırmak için büyük çabamızı alabildiğine geliştireceğimizi bir kez daha belirtiyor; tüm halkımızı, dostlarımızı ve Partimizin değerli militanlarını bu çabaya yaratıcı biçimde katılmaya; engel tanımadan, sonuna kadar beyinle, yürekle ve nihai zaferi esas alan bir yaklaşımla destek ve katılımlarını azamileştererek karşılık vermeye çağırıyoruz.

1989 her yıldan daha fazla Partimizin önderliğindeki halkımızın olacaktır.

İLKEL MİLLİYETÇİLİĞİN İFLASI VE TARİHİ İHANETİ ÜZERİNE

Baştarafı 1. sayfada

Kürdistan toplumunun bugün karşı karşıya olduğu sorunlar, yüzyıllardan beri sürekli tekrarlanan, fakat değişik zaman ve koşullara göre farklı biçimlerde sergilenen olumsuzlukların tekrarıdır. Ortaya çıkan durumun kendi içinde hem olumlu ve hem de olumsuz gelişmelerin tohumlarını taşıdığını söylemekte fayda vardır. Tarihsel ve toplumsal gelişmemizin önündeki engelin artık ayakları üzerinde duramayıp kokmuş bir ceset gibi düşmesi yakın gelecekte birçok olumsuzluğun kaynağı olsa da, Kürdistan toplumunun binlerce yıldan beri sırtında bir kambur gibi taşıdığı bu yükün ortadan kaldırılmasıyla devrimimizin daha rahat bir nefes alacağını söylemek de mümkündür. Bu yönüyle sözkonusu durum güncel olmaktan çok tarihsel bir sorunla karşı karşıya olduğumuzu göstermektedir.

Dünya halklarının ulusal bağımsızlık ve sosyalizm yolunda büyük adımlar attığı bir dönemde, Kürdistan halkı da sömürgeciliğe karşı görkemli bir direniş sergilemekte ve tarih içindeki yerini almak için büyük bir çaba sarfetmektedir. Halkımızın PKK önderliğinde yürüttüğü bu görkemli diriliş mücadelesi, kısa bir zaman süresi içinde yüzyıllara sığmayan siyasal gelişmeyi başarmış, birçok iç ve dış çevrenin gerek kimliğini ortaya çıkarmaya ve yaşanan devrim olayı karşısında tutumunu açıkça itiraf etmeye zorlanmıştır. İç ve dış gerici çevrenin can havliyle halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesine saldırması ve dayattığı ihanet ve tasfiye çabası da bu siyasal gelişmeler ve netleşmeler sonunda ortaya çıkmıştır. Yoksa asırlık ulusal ve uluslararası politikaların hemen değişmesi ve alelacele yeni siyasal arayışların içine girilmesi kendiliğinden olmuş değildir. Emperyalizmin ve faşist Türk devletinin daha önce ağızlarına almadıkları Kürdistan sorununu, yaşadıkları ve yine bir çözümsüzlük için gündem oluşturmaları tamamen ulusal kurtuluş savaşımıza dayattığı bir arayıştır.

Halkımızın yaşadığı yeni tarihsel süreç ve bu sürecin dayattığı ölçüler, toplumumuzun büyük bir kesiminin daha önce yaşamadığı yeni bir gelişmedir. Bunun için, toplumumuzun önemli bir kesiminin olayları değerlendirirken bilinçli-bilinçsiz eski ölçüleri kullanmak istemesi binlerce yıldan beri yaşadığımız ve bugün daha da çoğalan olumsuzlukların hesabını vermek istemeyen suç sahiplerinin işine gelmektedir. Kuşkusuz böyle dayanaklar arama boş ve daha şimdiden sonuçsuz kalmaya mahkum bir çabadır. Çokça söylendiği gibi, en büyük ve yanılmaz mahkeme tarih mahkemesidir ve onu aldatmaya çalışmak boşunadır. Günümüzde karşı karşıya kaldığımız sorunların kendi çözüm araç ve olanaklarını beraberinde getirmesi bu gerçeği daha da güçlendirecektir.

Sınıfların varlığı ve yürüttükleri siyasal mücadeleler dar bir çerçeve içinde ele alınamazlar. Her sınıf, tarihe ve topluma, ideolojiden tutalım da ekonomiye varana kadar yaşamın tüm alanlarında kendi damgasını vurur. Bunun için, tarihin belli kesitlerini olduğu gibi, toplumların içinde bulundukları özgül konumlarını ve sınıflardan ve onların eylemlerinden bağımsız ele alamayız. Toplumların tarihsel gelişim yasalarını soyut ve sınıf gerçeklerinden bağımsız ele alıp değerlendirmek kuşkusuz devrimci gelişmelere engel olmak isteyen gerici sınıfların işidir. Bu gerçekler bütün dünya için geçerli olduğu gibi, Kürdistan toplumu için de geçerlidir. Bunun için, ülkemizde de proletaryanın ortaya çıkması ve sınıf mücadelesine daha değişik boyutlar getirmesi Kürdistan tarihi ve toplumunun birçok sorun ve özelliklerinin yeni baştan ele alınmasını ve her türlü kişisel niyetten bağımsız bilimsel ölçülerle değerlendirmeler yapılmasını hem zorunlu ve hem de olanaklı hale getirmiştir. Varlıkları ve sınıf çıkarları hızla gelişmekte olan devrim olayıyla çelişen gerici çevrelerin bütün değerlendirmeleri ve sorunlara yaklaşımda eski ölçü ve anlayışlarda diretmelerine karşılık, Kürdistan proletaryası yaşanan siyasal süreci değerlendirirken, kendi sınıf bakış açısında ısrar etmekten çekinmeyecektir.

Mültecilik! Ne zamana ve nereye kadar?

Kürdistan'da proletaryanın ortaya çıkışı ve PKK önderliğinde ulusal ve sınıfsal kurtuluş koşullarına kavuşması binlerce yıllık tarihimizin bir dönüm noktasını oluşturmaktadır. Yüzyıllar boyunca temel ulusal ve tarihsel değerlerine sahip çıkıp bunları geliştiremeyen Kürdistan toplumu, yaşadığı sömürgecilik koşullarında her geçen gün parça parça yok olmaktaydı. Kürdistan proletaryasının ortaya çıkıp, tarihin ve toplumun kendisine yüklediği görevlere sahip çıkarak toplumumuzun devrimci tarzda dönüşüme uğratılması savaşını başlatması, gerici sınıfların şahsında ölüme terkedilen Kürdistan halkının yeniden diriliş yoluna girmesi anlamına gelmektedir. Bu bakımdan, birçok ulusal, toplumsal ve tarihsel sorunun çağa uygun çözülmesi gibi büyük görevleri üstlenen Kürdistan proletaryasının varlığı ve mücadelesi dünyadaki birçok ülkede olduğundan daha fazla öneme sahiptir.

Kürdistan proletaryası bugün kendisini tarih ve toplum karşısında da nasıl sorumlu ve görevli hissedip bunun gereklerini yerine getirmek için her çabaya başvuruyorsa, geçmiş tarihi döneme damgasını vuran ve günümüzde yaşanan kölelik sisteminin sorumluları durumunda olan toplumun hakim sınıflarını da aynı şekilde geçmişteki ve bugünkü pratiklerinden sorumlu tutup yargılamak durumundadır. Çünkü her toplumsal sınıf, içinde yaşadığı dönemde toplumun çözüm bekleyen sorunlarına cevap vermekle yükümlüdür. Aksi halde tarih ve toplum karşısında yargılanmaktan kurtulamaz.

Tarihten silinmekle karşı karşıya gelmiş sınıfların kendi sonlarını biraz daha uzatmak için, içine girdikleri sonuçsuz çırpınışları ve sarıldıkları işlemez silahlar genel olarak bilinmektedir. Yine, eski toplum kalıntıları ve karanlıktan aldıkları gücün bu sınıflar için bazı "avantajlar" sağlamasına rağmen, bunların girdikleri bataklıkta çırpındıkça daha batacakları kuşkusuzdur. Bu durum, yaşadığımız süre içinde Kürdistan'da ilkel milliyetçiliğin de yaşadığı bir olaydır. Geleneksel tarzda varlığını sürdürmesinin bütün olanakları birer birer ortadan kalkınca bu kurumun içine düştüğü durum, tarih sahnesinden silinirken nasıl hırçınlaştığını ve insanlıktan uzaklaştığını ibretle göstermektedir. Bunlar olaylara hep safça bakanların kolay kolay anlayıp içlerine kolayca sindirebilecekleri tarzda olmasa da, gerçekler tamamen böyledir. Çünkü her zaman hayal kırıklığına uğrayanlar, olayları olduğu gibi değil de, hayal ettikleri gibi görmek isteyenlerdir. Fakat toplumumuzun içinde bulunduğu politik gelişme düzeyiyle sınıf mücadelesinin amansız niteliği artık daha fazla saflığa ve hayal kurmaya olanak bırakmamaktadır. Bunun için de yaşadığımız gerçeklerin herkes tarafından bilinip buna göre tavır alınmaması için bir sebep yoktur.

Feodalizmin tarihte oynadığı rol bilinmektedir. Gelişen kapitalizm karşısında gerici ve kendisini üretemez bir duruma düşen bu çağdışı kurum, dünyanın birçok alanlarında yüzlerce yıl önce tasfiye edildiği halde, birçok nedenden dolayı Kürdistan koşullarında günümüze kadar varlığını sürdürüp daha gericileşme olanaklarını bulmuştur. Hangi kılığa bürünürse bürünsün bu kurumun günümüz koşullarında yükleneceği görev, dünya gericiliğine ajanlık ve işbirlikçilik yapmaktan başka bir rol olamaz. Ekonomik ve sosyal alanlardaki farklılaşmanın proletaryanın ulusal ve sınıfsal sorunlarının günümüzde olduğu gibi acil çözüme ihtiyaç duyulmadığı koşullarda kendi ölçüleri içinde varlığını koruma şansı olan bu kuruma günümüzde tarihin attıracağı tek adım ajanlaşma yönünde olacaktır. Nitekim, bu bilinen gerçekler günümüzde Kürdistan'da ilkel milliyetçiliğin şahsında bir kez daha doğrulanmıştır.

Kürdistan'ı sömürgeleştiren ülkelerin mevcut ekonomik ve toplumsal özelliklerinin bir sonucu olarak feodalizmin ülkemiz koşullarında günümüze kadar birçok alanda çözülmemiş olması, yine Kürdistan ve Kürtlüğün kolay kolay fethedilemez niteliği, ortaçağa özgü birçok kurum ve yapının direnen Kürdistan ve Kürtlüğe tutunarak varlığını değişik biçimlerde sürdürmesini olanaklı hale getirmiştir. Kapitalizmin ve hakim ulus özelliklerinin kolay kolay nüfuz edemediği bu bölgelerimizden biri de Güney Kürdistan'dır. Irak'ın son dönemlere kadar yaşadığı bağımlılık statüsü ve daha sonra içine girdiği siyasal krizler dönemi, Kürdistan'ın diğer yörelerinde çözülmüş ve yarım asır önce sömürgecilikle tamamen birleşip yekvücut olmuş aşiretçi-feodal kurumların Güney Kürdistan'da bu sürece biraz daha geç girmesini olanaklı hale getirmiştir. Bu süreç içinde gittikçe kokuşan, gericileşen ve günümüzde emperyalizmin zirveye çıkardığı "modern" gericilikle ortaçağ düzenbazlığının içiçe geçtiği bu yapının kapalı bir kutu olmaktan çıkarken, birçok olumsuzlukta diretmesi insanın aklına Marx'ın şu sözünü getirmektedir: *"Sadece dirilerden değil, ölülerden de çekiyoruz."*

Her şeyden önce, ilkel milliyetçiliğin geçmişte ve günümüzde içinde bulunduğu durumla birlikte, bu kurumun gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi içindeki (daha doğrusu karşısındaki) tutumunu iyi bilmek gerekmektedir. Kürdistan koşullarında ilkel milliyetçilik sadece günümüzde değil, geçmişte de toplumumuza gelişme yönünde bir adım attırmamıştır. Bugün içinde yaşadığımız ağır sömürgecilik koşullarının en büyük sorumlularından biri de bu kurumdur. Çoğu toplumlarda feodal döneme tekabül eden koşullarda milli özelliklerin yaşatılıp geliştirilmesi ve merkezi devletlerin kurulması için kendi olanakları içinde bir çaba gösteren feodal sınıflar, Kürdistan'da bu rolü oynamadıkları gibi, böylesi bir gelişme önünde sürekli engel durumunda olmuşlardır. Yabancı istilacı güçlerin bütün baskılarına rağmen, eğer Kürt feodal sınıfları bütünleşme yönünde sağlıklı bir adım atmış olsalardı, tarihimizin gelişmesi daha farklı olacaktı. Kürt hakim sınıfları sahip oldukları güç ve olanaklarını halkımızın düşmana karşı birliğinin yaratılması için değil, istilacı güçlerin kendi iç özerkliklerini ve yerel otonomilerini tanımaları için kullanarak yaşam şansı bulmaya çalışmışlardır. Halkımızın gücünün bitip tükenmesi için sürekli sıcak tutulan iç kavgalar bu güçler tarafından adeta varlıklarını sürdürme ve kendilerini düşmana kabul ettirme aracı olmuştur.

İlkel milliyetçiliğin ve bunun varlık koşullarının temelleri olan feodal sınıf çıkarlarının yaşatılması Kürdistan tarihinin çeşitli dönemlerinde farklı biçimlerde ortaya çıksa da düşmanla aralarındaki yakın ilişkiler ve halka düşman olma karakteri hiçbir zaman değişmemiştir. Kürt hakim sınıflarının işbirlikçi karakteri sadece kapitalizm koşullarında ortaya çıkmamıştır. Konu incelendiğinde, işbirlikçi sınıfların kendi varlıklarını sürdürme koşulları yaratmak için başvurdukları değişmez tutum, kendi içlerinde sürekli savaş ve bu yolla düşman güçlerine yaranma olmuştur.

Osmanlılar ile Safeviler arasında Kürdistan'ın bölüşülmesi üzerinde hakimiyet kurmak için sürdürülen çatışmalarda birçok Kürt feodal beyi oyunlara alet olmaktaydı. Siyasi ve askeri dengenin kendi lehlerinde değişmesini isteyen bu iki istilacı güç, kendi lehlerine tavır geliştiren Kürt beylerinin güçlü birer otorite olabilmeleri için çaba göstermişlerdir. Aşiretler ve mezhepler arasındaki çelişkilerin oldukça keskin olup sürekli savaşlar halinde günümüze kadar sürdürülmesi bu yüzdendir. Sömürgecilik statüsünün sürdürülmesinde bu kurumun rolü yabancı güçlerden daha az değildir. Sömürgecilik statüsünün yüzlerce yıl devam etmesinin bütün suçunu yabancı düşmana yüklemek bu hainleri temize çıkarmak anlamına gelmektedir.

Kürdistan'ı aralarında paylaşan Osmanlılar ile Safevilerin ülkemizi tek başına denetim altında tutabilecek durumda olamamaları, Kürt feodal beylerinin yerel otoritelerinin kolayca kabul edilmesinin gerekçelerinden biridir. Kendi iç özerkliklerini koruyabilmek için düşman güçler arasındaki çelişkilerden yararlanan feodal beyler, bu durumu daha da ileri götürerek varlıklarının devamı için vazgeçilmez bir politika haline getirmişlerdir. Bu durum merkezi bir feodal devlet kurma yönünde bir çaba içine girmelerini büyük ölçüde olumsuz yönden etkilemiştir. Günümüzde bu pratiğin ilkel milliyetçilik tarafından halen devam ettiriliyor olması, bu bakımdan hiç de şaşırtıcı değildir.

Kürt feodallerinin işbirlikçi karakterlerinin birçok nedeni vardır. Bu nedenler geçmişte ve günümüzde bazı ekonomik gerekçelere dayanır. Osmanlıların sömürgecilik sistemi, bu bakımdan işbirlikçiliğe ve devlet gücüne dayanmayı daha da teşvik edici bir karaktere sahiptir. Temel üretim aracı durumundaki toprağın mülk edinilmesi ve işletilmesi biçimiyle uzun bir tarih boyunca devletin bu alandaki müdahalesi, Kürt feodallerin de siyasi varlıklarını koruyabilmek için devlete yamanmalarını teşvik etmiştir. "Yurtluk" ve "Ocaklık" adı altında Kürt beyliklerine tanınan statü, özünde Osmanlıların yaygın "Tımar" sisteminin diğer bir biçimidir. Feodal sınıfın gücünü ortaya sermek için halkımızın talebi olan özgürlük ve bu amaçla geliştirilen isyanlara yamanmak, daha çok sömürgecilerin kendilerine biçeceği pahayı arttırmak içindir. Günümüzde ilkel milliyetçiliğin sıkıştıkça ulusal taleplerden söz etmesi ve kendi çıkarlarını korumak için halkımızın soylu amaçları arkasında gizlenmeye çalışması tesadüf değildir. Günümüzde ilkel milliyetçiliğin tutumu ile geçmişte feodal hakim sınıfların tutumları arasındaki benzerlik kolayca görülebilmektedir.

Sömürgeci kapitalizmin ülkemizin sosyo-ekonomik yapısını —günümüzde olduğu gibi— farklılaşmaya uğratmadığı dönemde, feodal sınıf, gerek tarım ve toprağa dayalı üretim ve gerekse aşiretsel ve

dinsel temelde sömürü yapmaktaydı. Bugün bu sistem eskiden olduğu gibi esas sömürü biçimi şeklinde devam etmemektedir. Feodal koşullarda kendi ölçüleri içinde yapılan sömürü bugün yerini yoğun bir işbirlikçiliğe bırakmıştır ve bu temelde sömürgecilikle açıktan girilen ekonomik ve siyasal ilişkiler vardır. Bu durum ilkel milliyetçiliğin ikiyüzlü davranmasını beraberinde getirmektedir. Bir elleriyle Kürdistan ve Kürtlüğe, diğer elleriyle sömürgeciliğe tutunan bu çevreler halk ve ulusallıkla olan ilişkilerini sürekli bir şantaj olarak kullanmaktadırlar.

Sömürgeci kapitalizmin ülkemizin ekonomik ve sosyal yapısına gerici bir tarzda müdahale etmesi, katı feodal sömürü ve ekonomik ilişkileri ikinci plana itmiştir. Kapalı ve kendi kendine yeterli üretim ve tüketim sömürgeci-kapitalist ekonomiye bağlı ve onsuz edemeyecek bir duruma gelmektedir. Bu durum feodal unsurların yerel otoritelerinin tamamen kırılmasına ve varlığını sürdürebilmek için mutlaka sömürgeciliğe bağlı bir konuma gelmesine yol açmaktadır. Yine, bunun sonucu olarak halk güçlerinin sömürgeciliğe karşı geliştirdiği mücadele karşısında feodal sınıf sömürgecilikten yana tavır almak zorundadır.

Diğer yandan sömürgecilik sisteminin ayakta kalabilmesi için, sosyal taban olarak bunların dışında dayanabileceği bir güç yoktur. Sömürgecilik bu sınıfı uşağı durumuna getirmek için birçok çareye başvurur. Kürdistan'da her türden feodal gericiliği temsil edenlerin milli bir gelişme yoluna girmeleri mevcut ekonomik yapılarıyla mümkün değildir. Hatta işbirlikçilikte bile sağlıklı bir adım atamamaktadırlar. Dikkat edilirse, sömürgecilik sisteminin ekonomik alanlarda bunlara sağladığı imkanlar oldukça sınırlıdır. Bunların işbirlikçilikte de güçlü bir ekonomik ve siyasi bir zemine dayanmaları sözkonusu değildir. Türk sömürgeciliği kaçakçılık ve benzeri olanakları bile, bunları devrime karşı silahlandırma ve ajanlık yapmaları karşılığında vermektedir.

Yaklaşık kırk yıldan beri Güney Kürdistan'da aşiretçi-feodal yapısını sürdüren Barzani, aile ve aşiret çevrelerinden oluşturduğu silahlı güçleriyle Kürdistan ve bölge dengesinin emperyalizmin çıkarlarına göre şekillenmesi için çok amaçlı olarak kullanılan bir faktördür. Günümüze kadar geçen süre içinde çeşitli vesilelerle ulusal kılıklar içine sokulan ve bazen "ilerici", ama daha çok da gerici çevreler tarafından ve her amaç için kullanılabilecek ihtiyat bir güç haline getirildi. Güney Kürdistan'daki halkımızın yurtseverlik özlerini korumaları ve özgürlük talepleri yanında, Barzani'nin etkinlik kurduğu alanın birçok nedenden dolayı sömürgeci kapitalizmin denetiminden uzak kalması, Barzani hareketinin kolayca halkımızın özgürlük özlem ve umutlarının odaklaştığı bir güç şeklinde gösterilmesine olanak sağladı.

Halbuki objektif durum tamamen bundan farklı idi. Barzani'nin çıkışı, halkımızın ulusal ve siyasal gelişimi doğrultusunda değildi. Bu hareketin örgütsel yapısı başta olmak üzere, her yönüyle tamamen ortaçağ özelliklerine benzer durumda olmasına rağmen ulusal talep peşindeymiş gibi gösterilmeye çalışılması oldukça gülünçtür. Bu hareketin aşiretçi-feodal konumuna uygun düşen amaç, kapitalist burjuvazi gibi kendi pazarına sahip çıkma istemi değil, bulunduğu alanda eskiden beri var olan feodal otoritesinin gününün koşullarına göre tescil edilip devamlılık kazanmasıdır. Barzani'nin ve daha çok da emperyalizmin ve sömürgeci güçlerin bütün abartmalarına ve farklı gösterme çabalarına rağmen, Barzani'nin siyasal hedefi, başından günümüze kadar sınırlı bir otonomi olmuştur. Bir bütün olarak Kürdistan devriminden kopuk ve hatta Kürdistan'ın diğer parçalarındaki gelişmelerin feda edilmesi pahasına, sadece Barzani aile ve aşiret çevresinin döneme uygun çıkarlarına hizmet eden bu amaç, KDP'nin değişmeyen amacıdır. Barzani kırk yıldan beri bu amaç peşinde koşmakta ve halkımızı da koşturmaya çalışmaktadır. Kuşkusuz bu siyasal amaç günümüzde yeni tip bir ağalıktan başka bir şey değildir. Ayrıca burada otonomi ve otonominin Kürdistan sorunu içindeki yeri üzerinde durmayacağız. Ancak böyle bir hedef ve buna uygun düşen bir örgütlenme ve mücadele anlayışının emperyalizm ve sömürgeciliğin Kürdistan'daki çıkarlarına ne kadar uygun düştüğü ve yine Kürdistan devriminin doğru bir çizgide gelişmesi karşısında oynadığı tasfiyeci rol üzerinde durmak gerekmektedir.

Kürdistan ve Ortadoğu üzerinde çağımızın en gerici hesap ve planları peşinde olan emperyalizm, Barzani'nin peşinden koştuğu bu amaç ve hedefi bir serap gibi zaman zaman gösterip tekrar geri çekerek, Barzani hareketini de yaşamla ölüm arasında bir seviyede ayakta tutmuştur. Burada güdülen amaç, Kürdistan'da özgürlük ve bağımsızlığı amaçlayan radikal çıkışları önlemek, bitmeyen oyalama taktikleri içinde Kürdistan'ın bütün direniş güçleri ve potansiyeliyle adım adım ölüme terkedilmesini gerçekleştirmek, bu vesileyle ilkesiz, gözükara bir paralı asker gücünü sürekli el altında hazır bulundurmaktadır. Bu iki temel amaç yaklaşık yarım asırdan beri Barzani hareketinin yaşatılmasının nedenlerini oluşturmaktadır. Kürdistan halkının özgürlük ve bağımsızlığı doğrultusunda yapacağı çıkışlar ancak böylesi bir örgütlenme ve mücadele anlayışına mahkum edilmekle sonuçsuz bırakılabilir. Emperyalizm ve sömürgecilik bu gerçeği çoktan farketmiş, Barzani hareketini bütün işlikları içinde boğan kör bir kuyu gibi muhafaza etmiştir. Yarım asırdan beri Amerika ile sürdürülen dostluk tamamen bunun sonucudur.

Barzani önderliğindeki aşiretçi-feodal güçlerin adlarından sözettirmeye başladıkları dönem, II. Paylaşım Savaşının sona erdiği yıllardır. Çeşitli iç ve dış koşullar sonucunda ortaya çıkan uygun ortamda Mahabat Kürt Cumhuriyeti kurulurken, Barzani Doğu Kürdistan'a gider. Bu sıra aktif bir görev almasa da bu olayı kendi çıkışı için bir başlangıç olarak değerlendirmeye çalışmıştır. Aşiret güçlerinin kendi içlerinde birlik halinde olması, Barzani için bir avantajdı. Barzani örgütlü bir siyasi güç değildi, ne var ki sağlayabileceği bazı dış destek ve yardımlar sayesinde bölgede hesaba katılan bir faktör durumuna gelmeyi amaçlamaktaydı. Başlangıcından bugüne kadar halk kitlelerini devrimci bir siyasi çizgide örgütleyip bu güce dayanarak mücadele etme yerine, sürekli sömürgeciler arasındaki çelişkilerin yaratacağı uygun ortam ve ne amaçla olursa olsun, kendisine verilebilecek yardımları temel dayanak olarak seçmesi bu hareketin kendisine parola yaptığı bir ilkedir.

Mahabat Kürt Cumhuriyeti'nin yıkılmasından sonra Barzani alanda tutunamamıştır. Kendisine bağlı yakın adamları ve aşiret ileri gelenleriyle birlikte Sovyetler Birliği'ne gitti. Ve burada yaklaşık 12 yıl kaldı. Ne var ki burada kaldığı süre içinde, dünya halklarının içine girmiş oldukları devrimci gelişmeye uygun bir atılım yapmak ve yine çağın koşullarına ve gereklerine uygun bir politika saptamak için bir çabası sözkonusu olmamıştır. Barzani'nin ortaya çıktığı dönemden beri amaç ve hedefi bellidir. Bunun için Sovyetler Birliği'nde kaldığı süre içinde öğrendikleriyle köylü kurnazlığını birleştirmiştir. Mültecilik yılları boyunca uygun iç ve dış koşulların oluşmasını beklemiştir.

O tarihsel dönemde dünyanın birçok alanında sömürge ve ezilen halkların geliştirdiği modern örgütlenme ve mücadele biçimiyle Barzani'nin durumunu karşılaştırmak istemek yersiz olacaktır. Bu hareketin dünya devrim güçlerinden kopuk bir durumu yaşaması bununla yakından ilişkilidir. Ağır feodal ekonomik koşulların varlığını koruduğu Güney Kürdistan'da Barzani'yi bekleyen tek şey, aşiretinin başına geçerek dayanabileceği bir dış destek sayesinde bölgede hesaba katılabilir bir güç durumuna gelmektir. Nitekim 1958'de Irak'ta yaşanan siyasal gelişmeler ve bunun ardından Şattülarap yüzünden İran-Irak arasında çıkan çelişki Barzani'nin dört gözle beklediği koşulları yaratmıştır. Barzani, Sovyetler Birliği'nden dönerek o dönemde kurulan KDP'nin başına geçer.

II. Paylaşım Savaşının bittiği yıllarda Güney Kürdistan hariç diğer alanlardaki feodal önderlikli ayaklanmalar kanla bastırılmış ve bütün geleneksel direnme odakları sömürgeciler tarafından dağıtılmıştır. Kürdistan'da proletaryanın öncülük ettiği bir ulusal kurtuluş hareketi de henüz doğmamıştır. Bu gecikme proletaryanın çıkış koşullarını hazırlayacak olan sömürgeci-kapitalist ilişkilerin gecikmesi yüzündendir. Bu durum da sömürgeci devletin birçok yönleriyle emperyalizme bağımlı bir durumda olmasından kaynaklanmaktadır.

Bu dönemde başta Sovyetler Birliği olmak üzere diğer sosyalist halk demokrasisi ülkelerinin Kürdistan sorununa bakış açıları üzerinde kısaca durmakta yarar vardır. Yakın komşularıyla aralarındaki "geleneksel dostluk" ilişkilerini kolay kolay bozmak istemeyen Sovyetler Birliği, itinayla Kürdistan sorununu görmezlikten gelmiştir. Barzani önderliğindeki hareketin de zaten durumu idare eden bir sıradan ilgiden fazla isteyeceği bir şey yoktur. Bu durum sosyalizmi temsil ettiklerini iddia eden ülke ve çevreler açısından son derece sorumsuz bir davranış örneğidir. Kürdistan halkı ve ülkesi sömürgeciliğin sistemli baskı ve sömürü politikasıyla adım adım ulusal yok oluş sürecini yaşarken, Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkeler bekle-gör politikası izlemektedirler.

Fakat emperyalizm cephesinde durum daha farklıdır. Amerikan emperyalizmi, Kürdistan'daki muhtemel gelişmeleri hesaba katarak uzun vadeli planlarını yapmaya başlar. İleride gelişmeleri denetim altında tutmak için daha 1946'larda Barzani ailesine yakın ilgi ve alaka göstermeye başlar.

Hiçbir zaman Kürt halkının ulusal ve sınıfsal kurtuluş koşullarına kavuşmasını istemeyen Barzani, içte ve dışta izlediği politikayla düşman çıkarlarına hizmet etmiştir. KDP içinde olsun, Kürdistan'daki diğer alanlarda olsun, kendi önderliğini aşmaya aday bütün çıkışları, bir halkın umut ve geleceğini hiç düşünmeden, amansızca tasfiyeye yöneldi. Güney Kürdistan'daki hareketin dünya devrim güçleriyle olası ilişki kurma fırsatlarının bizzat KDP yönetcileri tarafından engellendiği, yine bu güçler tarafından dolaylı-dolaysız biçimlerde dile getirilmiştir. Belli bir gelişmeden sonra doğru bir çizgiye giremeyen hareketin kendi içinde yozlaşması, yöneticilerinin bilinen amaçlarıyla bütünleşince, geriye paralı askerlik yapmak ve düşmanın emrine girmekten başka hiçbir şansın kalmadığı daha sonraları ibretle görülmüştür. Dikkat edilirse, Barzani'nin savaşının en çok yükseldiği dönemler İran ile Irak arasındaki çelişkilerin en yoğun olduğu dönemlerdir. 1975-80 arası dönemde Barzani hareketinin bir sessizliği yaşadığı ve 1980'de savaşın başlamasıyla birlikte İran'ın paralı askerleri şeklinde Irak'a karşı savaştığı görülmektedir. Bu dönem içinde Doğu Kürdistan'da Kürt halkı üzerinde yapılan katliamlar, Barzani'nin İran ile içine girdiği ittifakı hiçbir zaman bozmamıştır. Paralı askerlik olayı Barzani'nin kaderi gibidir. En temiz yurtseverlik duyguları ve özgürlük tutkularıyla silahlanıp düşmana karşı savaşan Kürdistan halkı, gerici bir oyunun aracı durumuna geldikten sonra her iki yenilgi olayının ardından silahsızlandırılıp düşman saflarına sürülmüş ve ağır mültecilik koşullarıyla başbaşa bırakılmıştır.

Güney Kürdistan'da Barzani'nin etkinlik alanı içinde olan aşiret ve aile çevrelerinin bir tür paralı askerliği meslek haline getirmelerinin koşulları her zaman için mevcut olmuştur. Bu koşulları yaratan faktörler tamamen sömürgeci güçlerin kendi aralarındaki çelişkileri ve emperyalizm ile diğer büyük devletlerin alanda oynamak istediği oyunlardır. Bölgede daha fazla nüfuza sahip olmak isteyen devletler bu gücü bazen birine, bazen de diğerine karşı kullanma yoluna gitmişlerdir. Mevcut sosyo-ekonomik yapı ve örgütlenme tarzıyla daha farklı bir gelişme yoluna giremeyen aşiret ve aile reisleri halkı böyle bir örgütlülük içinde tutarak savaş ağalığı yapmayı vazgeçilmez bir geçim kaynağı haline getirmişlerdir. Elde edilen para örgütün ve aşiretin ileri gelenleri tarafından aslan payı alındıktan sonra savaşçılara ve ailelerine dağıtılmıştır. Süreç içinde halk tümden böyle bir yaşama ve bu vesileyle dıştan gelen paraya tabi kalmıştır. Aşiret ve ailelerin, dolayısıyla KDP'nin ileri gelenlerinin kendi çıkarlarını halkın yurtseverlik özleri ve özgürlük amaçlarıyla ustaca birleştirmişlerdir.

KDP içinde daha farklı amaçlara sahip olanlar ise, hiçbir zaman etkin bir güç durumuna gelip özgürlük ve bağımsızlık yolunda bir adım atabilme konumuna girememişlerdir. 1975 yenilgisi ve teslimiyet olayı sırasında Barzani'nin en yakın adamlarından olan Esad Xoşvi'nin peşmerge ailelerine dağıtılmak üzere verilen paraları çuvallara doldurup eşeğe yükleyerek kaçmak istediği ve bu konuda Molla M. Barzani ile arasında çıkan tartışmalar bilinmektedir. Bugün peşmerge komutanlarının, en cazibeli iş kapısı olarak birçok sorunla karşı karşıya olan TC'yi görmeleri ve buna yanaşmaları başka bir gerekçeye açıklanamaz.

Başlangıçtaki dar ve sınırlı çıkışa rağmen yüzyıllardan beri kölelik koşullarında yaşayan Kürdistan halkının bitmek bilmeyen özgürlük özlemleri ve bu amaçla silahlanması, Güney Kürdistan'daki hareketin —yoğun katılımla— demokratik bir nitelik kazanmasını beraberinde getirmiştir. Bütün bu gelişmeler Barzani'nin engelleme çabalarına rağmen olmuştur. Hareketin bir halk hareketi niteliğini kazanma ve kendi içinde devrimci gelişmelere ön koşullar yaratması, KDP'nin önderliğini elinde bulunduran gericiliği tedirgin eder. Amerika da bu durumun farkındadır. Ve bu durum karşısında Amerika gerici rolünü daha da fazla oynar. Hareketin kendi içinde tutarlı bir çizgiye kavuşmaması ve dünya devrim hareketiyle bir ilişki içerisine girmemesi için bütün hünerini ortaya koyar. Burada İran'a yüklenerek onun vasıtasıyla Kürt hareketini tamamen kontrol altına almaya çalışır. İran yardımının savaşın sürdürülmesinde belirleyici bir durumda olması ve Barzani'nin bütün hesaplarını buna göre yapması, Amerikan planlarının daha da işlerlik kazanmasını olanaklı hale getirir. Barzani bu durumu bilmez değildir. O Kürdistan'da gelişecek radikal bir çıkışı ve KDP'nin demokratik bir raya girmesini kendisi için çok tehlikeli bulur. *"Bugün Irak bizimle savaşıyor ama on yıl sonra İran bizimle savaşacaktır"* diyen kendisi olduğu halde, uzun sürecek bir savaş için ileriye yönelik plan ve hazırlıklar yapmaz. Bunun yerine iç ve dış gerici çevrelerle uzlaşarak Kürdistan sorunun Irak'a bağlı bir otonomiden öteye gitmemesi için elinden geleni yapar.

Bu gerici anlayış ve kişisel çıkar hırsı Barzani'yi başta Türk sömürgeciliği olmak üzere, Kürdistan üzerinde ulusal yok etme planları yapan her güçle uzlaşmasını ve Kürdistan'ın diğer parçalarındaki mücadelelerde yer alanlara karşı sömürgecilerle aynı tavır içine girmesini beraberinde getirir. Barzani'nin İran'a dayanarak Irak rejimine karşı savaşmasını iki düşman güç arasındaki çelişkilerden yararlanma politikası şeklinde değerlendirmek son derece yanlıştır. Çünkü, Barzani her zaman Kürdistan halkının devrimci gücüne güvenip ona dayanarak değil, İran'dan gelen maddi desteğin ve yardımların hesabını yaparak savaşa girmiştir. Bu durumu olduğundan daha farklı göstermek bazı güçlerin bilinçli olarak başvurduğu abartma olmuştur. Sözkonusu olan, Kürdistan halkının ayaklanmaya varan savaşı ise, bu durum zaten halkımızın yüzyıllardan beri sürekli olarak yaşadığı bir durumdur. Kürdistan'ın her köşesinde birbirinden kopuk olsa da yüzelli yıldan beri yaşayan bir savaş hali vardır.

İran Şahının amacı ve savaşı götüreceği aşama bellidir. O dönemde İran'ın daha sonra olduğu gibi geniş çaplı bir savaşa başvurması için hiçbir nedeni yoktur. İran'ın tek istediği, başta Kürt halkının yükselttiği savaş olmak üzere, kendi içindeki sosyal muhalefet yüzünden siyasal bir bunalımı yaşayan ve İran'la bir savaşı göze alamadığı için baskıya boyun eğmek zorunda kalacak olan Irak rejimine amaçlarını dikte ettirmektir. Bunun için de Barzani gücünden sonuna kadar yararlanmak istemektedir. Kendi amaçlarına ulaştıktan sonra Barzani'yi yüzüstü bırakmak hiç de zor olmayacaktır. Bu yolla Barzani'yi de artık İran'sız edemeyecek bir konuma getirmek, İran'ın uzun vadeli çıkarları için vazgeçilmezdir. Barzani bu konuma geldikten sonra onu bir kenera itmek, Şah için bir taşla iki kuş vurmak gibi olacaktır. Bu durum Amerika ve Türk sömürgeciliğinin de istediği bir sonuçtur. Nitekim, sonuç böyle oldu. Kürdistan sorununun Güney'de bir otonominin kurulması şeklindeki çözümüne razı olmayan ve savaşın ulaştığı boyutları kendileri için artık tehlikeli bulan İran-Irak ve sömürgeci Türk devletleri, Amerika'nın akıl hocalığı sayesinde yeni bir gündem açtılar.

Irak hükümeti sınırlı otonomiyi kabul ettiğini söyleyerek, Bar-

zani'ye oyalama taktiğiyle nihai darbeyi vurmak için güç toplamaya koyulurken, savaşı sürdürmenin bütün koşulları mevcuttu. Fakat Barzani bütün bunlara rağmen siyasal hedefi olan otonomiden bir adım öteye gitmek istemediği gibi, savaşın mutlaka İran ve Amerika'nın tayin ettiği rotadan çıkmamasına da bağlı kaldı. Burada ilkel milliyetçi önderliğin ta başından beri Kürdistan'daki devrimci gelişmeleri durdurarak, hem kendisinin ve hem de emperyalist güçlerin çıkarlarını güvence altına almak için sergilediği tutum üzerinde ayrıca durmak gerekir.

Güney Kürdistan'da Irak rejimine karşı Kürt halkının yürüttüğü savaş, Kuzey Kürdistan'da da büyük ilgi ve sempati toplar. Barzani bütün bu gelişmeleri kendi aşiretçi önderliği altında toplamak için birçok çarelere başvurur. Bütün Kürdistan'ın kendi otonomi amaçlarına hizmet etmesi için Güney'deki savaşın cephe gerisi durumuna gelmesine çalışır. Bu dönemde T-KDP şeklinde ve yine KDP'ye bağlı olarak gelişen örgütlenme içindeki devrimci ve yurtsever unsurlar Barzani'yi tedirgin eder. Barzani'nin Kuzey'deki gelişmelere yüklediği misyon bellidir. Ayrıca böylesi bir gelişme Türk sömürgeciliğinin de kabul edemeyeceği bir durumdur. Faşist Türk devletinin dayatma ve istemleri sonucunda T-KDP, Türk MİT'inin bir kolu haline getirilir. Bu hareket içindeki yurtsever ve devrimci ögeler, çeşitli komplo ve cinayetlerle katledilirler. Bunların içinde Faik Bucak, Sait Elçi ve Sait Kırmızıtoprak'ın durumu Barzani'nin bu hırs için ne kadar gözükara olduğunu göstermektedir. Bu cinayetlerin işlenmesi, hem Barzani ve hem de Türk sömürgeciliği için vazgeçilmez bir öneme sahiptir. Barzani bu süre içinde Türk devlet yetkilileriyle sürekli ilişki halindedir. Eğer kendi çıkar ve politikasına göz yumulursa, Türk devletinin çıkarlarını tehlikeye sokacak bir çaba içerisine girmeyeceği gibi, Türk devletine düşman faaliyetler karşısında da tavır alacağını belirtmektedir. *"Kürt halkının Türkiye'deki Türk kardeşleriyle demokratik bir ortamda sorunsuz yaşadığını ve bu durumun Osmanlı devrinde de böyle olduğunu"* Cevdet Sunay, Süleyman Demirel ve Bülent Ecevit gibi Türk devlet adamlarına yazdığı mektuplarda dile getirir. Bu yüzkarası durumlar daha sonra Türk basını tarafından çeşitli defalar açıklandı.

Türk devleti, Barzani'nin bu politikası karşılığında silah ve diğer malzemelerin Türkiye üzerinden rahat geçmesine kolaylıklar sağlar. Aralarındaki ittifak giderek gelişir. KDP ve onun türevleri çeşitli isimler altında bu ihanet geleneğini sürdürürler. Ne faşist Türk sömürgeciliğine ve ne de diğer düşman güçlerine bir tek kurşun sıkmayan bu örgütler, Kürdistan'daki devrimci gelişmeleri, Türk devletinin polisinden daha çabuk keşfedip buna karşı tavır geliştirmede adeta uzman bir duruma gelirler. Türk sömürgeciliğinin özel savaş politikasının yürütülmesinde bunlardan daha elverişli bir araç yoktur.

Geçmişte olduğu gibi bugün de ilkel milliyetçiliğin Türk sömürgeciliğiyle arasındaki ilişkilerin sınırları durumdan duruma değişmektedir. Burada değişmeyen bir tek şey varsa, bu anlayışın sürekli olarak Kürdistan'da ileriye doğru atılan her adımın önüne engel olarak dikilmesi gerçeğidir. Türk devletinin özel savaş uzmanları bu durumu iyi bilmekte ve hesaplarını yaparlarken bu faktörü her zaman dikkate almaktadırlar. PKK hareketinin Güney Kürdistan'dan tecrit edilmesi için KDP'ye yüklenen görev ne ise, başta Hakkari olmak üzere birçok alanda KDP ile ilişki içinde olan çevrelerin yürüttüğü görev de odur. Bugün Kürdistan'da köy koruculuğu sistemi KDP ve KUK gibi örgütlere bağlı olarak gelişmektedir. Bu güçlerin varlığının sözkonusu olduğu dönemlerde Türk ordusunun daha rahat görev yaptığı, bizzat generaller ve özel vali tarafından söylenmektedir. Birçok köyde çeteler KUK örgütüne bağlı olarak gelişirken, daha değişik yerlerde de çetelerle bu unsurları birbirlerinden ayırtetmek pek mümkün olmamaktadır. Kendilerine tanınan bazı imkanlar bunların devletle çalışmalarının zemini olmaktadır. PKK savaşçı ve taraftarlarına karşı düzenlenen komplo ve pusularda bunların oynadığı roller bilinmektedir.

Yarım asırlık tarihi geçmişimize baktığımızda çarpıcı bir biçimde ortaya çıkan gerçek, yüzyıllardan beri sömürgecilik koşullarını yaşayan bir halkın en kutsal hak ve taleplerinin "dost" ve düşman tarafından yapılan müdahalelerin son tahlilde aynı sonuçta birleştiği gerçeğidir. Bugün hiçbir yaklaşım tarzı ve anlayış bunun tersini savunma durumunda olamaz. Soruna dikkatle bakıldığında, sosyalizmi temsil ettiklerini söyleyenlerle emperyalist ve sömürgeci güçlerin tutumları ve Kürdistan sorununun ilkel milliyetçilikte odaklaştırmak istemeleri Kürdistan halkının özgürlük ve bağımsızlık talepleri üzerinde aynı yıkıcı etkiyi yapmaktadır. Emperyalizmin ve sömürgeci güçlerin tutumları belli iken, "dünya sosyalist hareketinin" kalesi de Kürdistan sorununu ortaçağ gericilerinde odaklaştırıp, bölge dengesini kendi lehine çevirmek için bu kuklaları bir o yana, bir bu yana oynatmıştır. Bunun sosyalistlerin başvuracağı bir politika biçimi olmaması gereği bir yana, bu politikayla sonuçta zarar edenin yine kendileri olması işin bir diğer yönüdür. Bütün kurnaz ve fırsatçı yaklaşımlarına rağmen bölgede bir avuç yerde bile kalıcı bir mevzi elde edememişlerdir. Geçmişte uğruna büyük çaba harcadıkları ve dünya devriminden tavizler verdikleri ülkeler bugün emperyalizmin en sağlam kaleleri durumundadır.

İlkel milliyetçiliği içinde bulunduğu batakta daha da zor duruma koymada, "dostlarımız" düşmanlarımızdan hiç de aşağı kalmamaktadırlar. Örneğin, Sovyetler Birliği'nin kendi yapımı MİG uçaklarının Güney Kürdistan'da bombardımanla insanlarımızı öldürdüğü sırada bile, Moskova Radyosu'nda, *"Sosyalist Irak hükümetinin Kürdistan bölgesinde ekonomik ve kültürel reformlar yaptığı"*ından söz etmesi düşündürücüdür. Yine, bir dönemin başbakanı Kosigin'in bir yanına Barzani, bir yanına da Saddam'ı oturtması soruna ne kadar basit ve sorumsuzca yaklaşıldığının bir ifadesidir. Dar kafalı aşiret reisinin bütün olan bitenden habersiz olması ya da bütün bunları içine sindirmesi insana bu kadar sorumsuz ve gayri ciddi olma hakkını vermez. Bu durum bugün artık devrimci özünden çok şey yitirmiş Sovyet sınıf mücadelesi anlayışına bile ters düşen bir tutumdur. Proletaryanın yaşamın her alanına damgasını vurduğu bir çağda ve üstelik II. Paylaşım Savaşı sonrası gibi dünya devrimci güçlerinin hemen hemen tüm dünyada büyük bir atılım içinde bulunduğu şartlarda bile, ortaçağ karanlığından medet ummak ve buna politika diye sarılmak ne anlama gelmektedir? Bunun yaratacağı olumsuzlukları görmemek hiçbir şekilde açıklanamaz. Kuşkusuz burada sosyalizm ya da dünya devriminin çıkarları diye bir şey sözkonusu değildir.

Sovyetler Birliği'nin "kapitalist olmayan kalkınma yolu" biçimindeki —çarpıtılarak uygulanan— politikası gereği, Irak rejimine stratejik dostluk ve ittifak rolü yüklemesi ve Kürdistan sorununa Irak'la olan dostluğunu bozmama temelinde yaklaşması, Amerika'nın İran Şahlığı vasıtasıyla Barzani üzerinde denetim kurmasını kolaylaştırır. Bu durum Barzani'nin içine girdiği mevcut sıkıntılarda geçici bir çözüm getirmeye elverişli olduğundan kolayca hayata geçme şansı bulur. Bir yanda İran'a dayanarak Irak üzerine baskı yapma ve diğer yanda Sovyetler Birliği'nin Kürdistan sorununa Irak'tan koparılacak sınırlı tavizler çerçevesinde bir "çözüm" arama politikası, Barzani'nin amaçlarıyla çelişmez. O bütün düşüncesini kendisine verilecek otonomide odaklaştırmıştır. Kürdistan ve Ortadoğu üzerinde oynanan santraç oyununda basit bir piyon olduğunu bilememektedir.

Barzani, tamamen gerici güçlerin tutsağı durumuna geldikten sonra, artık istese de yapacak bir şeyi yoktu. Bunun için tutsağı durumuna geldiği bu çevre içinde kendisine yaşama koşulları aradı. O dönemin ABD Başkanı Carter'den tutalım da, İsrail Başbakanı Begin'e varana kadar birçok gerici çevreden yardım ve destek istedi. Kürdistan halkının soylu davasını istismar ederek bu güçlerin önünde diz çöktü. Amerika Cumhurbaşkanına yazdığı mektupta, *"Kürdistan, Irak hakimiyetinden kurtulsun, ben Kürdistan'ın, Amerikan'ın 51. eyaleti olmasına razıyım"* diyordu. Aynı Barzani'nin bu sorununu dünyadaki ilerici ve sosyalist hiçbir güce bu denli götürmediği gibi, bundan ısrarla kaçındığı da bilinmektedir. Çünkü sorun Kürdistan halkının sorunu değil, Barzani'nin sorunudur. Barzani hiçbir zaman Kürdistan halkının devrimci güç ve potansiyeline dayanarak halkın mücadelesini bir adım ileri götürme amacını gütmedi. Kürdistan halkının yurtsever özünden ve düşmana karşı olan kininden yararlanan Barzani, bu değerler üzerinde oturarak dar aile ve aşiret çıkarları uğruna kullanma yolunu seçti.

1975 yenilgisini hazırlayan nedenlerin en büyüğü sanıldığı gibi Cezayir anlaşması değildir; burada halkın siyasal gelişme ve örgütlenmesini önleme ve İran başta olmak üzere kayıtsız-şartsız emperyalizmin ve sömürgecilerin çıkarlarına tabi kılma olayı vardır. Ateşkes ve teslimiyet kararı Kürdistan'daki devrimci ve yurtseverlere karşı girişilen büyük tasfiyelerden sonra gerçekleşir. Savaşı sürdürme ve devrimci gelişme yoluna girmenin bütün şartları ve olanakları bizzat Barzani ve KDP içindeki aşiret ve aile reislerinden oluşan gerici önderlik tarafından ortadan kaldırılır. Eldeki çok miktarda silah, para ve savaşçı gücüne rağmen teslimiyet yaşanır. KDP'nin içindeki birçok kişinin gerilla savaşının sürdürülmesi doğrultusundaki talepleri, Barzani'nin, *"Bugün kim savaşın sürdürülmesini istiyorsa o Irak ajanıdır"* sözleriyle karşılık bulur. Barzani'nin daha önceden İran'ın verdiği askeri yardım ve destekten başka hiçbir faktöre güvenmediği ve tüm umutlarını buna bağladığı belliydi. 1975'te bütün uygun koşullara rağmen, İran daha fazla savaş istemediği için teslimiyet ve ihanet yaşanmıştır. Onbinlerce savaşçı yenilginin ardından İran'a sığınır ve İran-Irak savaşının başladığı 1980 yılına kadar mülteci kamplarında bekletilir.

1975'te Barzani, savaşına ömür biçen Amerika'daydı. Amerika'nın iki dost ve müttefiği olan İran ve Irak anlaşmaya karar verdiklerinde, Amerika'nın daha önce Barzani'ye verdiği taahhüt tabii ki geçersiz kaldı. Daha sonra ele geçen CIA belgelerinde görüldüğü gibi, bölgedeki ajanlar, *"İran-Irak arasındaki sorunun bir tarafın üstünlüğüyle değil, pata olarak bitmesi uygundur. Çünkü dostlarımız bunu istiyor"* şeklinde değerlendirmeler yapmaktaydılar. Bu durumda Barzani'nin de şimdilik köşesine çekilmesinin uygun olacağına karar verilmekte ve daha sonra görüldüğü gibi, durum tamamen bu doğrultuda gelişti. Bu durum, Sovyetler Birliği'nin de yürüttüğü politikanın bir iflasıydı. Amerika hem İran ve hem de Irak'ı bu süreçte yürüttüğü politikayla kendi tarafına çekebildi. 1988 teslimiyet ve ihanet olayı, 1975'in basit bir tekrarı değildir. 1975'te Barzani hareketinin şahsında Kürdistan halkının özgürlük ve bağımsızlık umutlarını yok etmek isteyenler, 1988'de tamamen paralı asker durumuna gelen ilkel milliyetçiliğe daha farklı bir misyon yüklemek istediler. Burada hazırlanan komplonun içinde sadece Amerika ve Barzani değil, aynı zamanda Türk sömürgecileri de açıktan rol almaktadırlar. Ve her zamankinden farklı olarak, taraflar artık gizli değil, açık bir politika yürütmektedirler. Bu durumda, emperyalist güçlerden tutalım da ilkel milliyetçiliğe kadar bütün iç ve dış gerici çevreler, içiçe geçen ve bir bütünlük arzeden kaderleri etrafında kenetlenmişlerdir. Ve planlarını hiç gizlemeden hayata geçirmek istemektedirler. Oyunu açık oynamalarının nedeni, gelişen ulusal kurtuluş mücadelemizin yarattığı net ortamda eski kurnazlıkların hayat hakkı bulamamasından kaynaklanmaktadır. Ulusal kurtuluş mücadelemizi tasfiye etme planları çoktan çizilmiş ve adım adım uygulamaya konulmaktaydı.

Tarihimize ve bu tarih içinde halkımızın mücadelesine baktığımızda, her dönemde ihanetle direnişin yanyana yaşadığını, ihanetle teslimiyetin bu denli ölçüsüz olmasının en önemli sebebinin insanımızın milli değerlerimize ve ulusal varlığımıza yönelik saldırılar karşısında duyarsız kalması ve zamanında tavır geliştirememesi olduğunu görmekteyiz. Tabii bu duyarsızlık son tahlilde düşmanın şekillendirdiği kişiliğin davranış biçimidir. Zamanla sömürgecilik ve diğer dış düşmanlar kurdukları mekanizma ile Kürdistan toplumunu, yine bu toplumun içinden çıkardıkları güç ve olanaklarla imha etmeyi büyük ölçüde başarmışlardır. Bugün Türk sömürgeciliğinin ilericilik ve devrimcilik özelliklerine sahip her olgunun gölgesinden bile korkup çekindiği halde, ilkel milliyetçiliğe karşı hiçbir önyargı olmadan büyük güven duyması boşuna değildir. Çünkü, ilkel milliyetçilik geçmiş pratiğiyle bu güveni layıkıyla vermiştir. Bu hain elebaşıların hangi durumda olurlarsa olsunlar eninde sonunda halkımızın gelişmesi önüne dikileceklerini düşmanlarımız çok iyi kavramış durumdadırlar. Bu tutumlarının sadece günümüzde değil, devrimden sonra da devam edeceğini söylemekte yarar vardır. Angola'da UNITA ve FNLA devrimden on yıllar sonra bile nasıl emperyalizmin saldırgan birer gücü olma konumlarını sürdürüyorlarsa, yine Nikaragua'da Kontralar nasıl hala emperyalizme paralı askerlik yapmaktan vazgeçmiyorlarsa, ilkel milliyetçi elebaşıları da Kürdistan devrimine karşı olan tutumlarından öylece vazgeçmeyeceklerdir. Bunların zamanla halk saflarında yer alabileceklerine veya yurtsever devrimci olmasalar bile en azından halkımızın özgürlük ve bağımsızlık savaşı karşısında tarafsız bir konuma girebileceklerine inanmak çok büyük bir saflık ve gerçekten sınıf mücadelesine yabancı olma anlamına gelir. Emperyalizm ve sömürgecilik Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında zor durumlar yaşadıkça bu çevrelere daha fazla paha biçecektir. Bunların teslimiyet ve ihaneti kendilerine bayrak yapmalarının en önemli sebeplerinden biri de karşılıklı olarak bu gerçeğin farkında olmalarından ileri gelmektedir.

İlkel milliyetçiliğin ihanet ve tasfiye çabalarının Kürdistan'da gelişen sınıf mücadelesinden bağımsız ve kendi başına ele alınamayacağı ortadadır. Parti Önderliğimizin halkımıza gerçek özgürlük ve bağımsızlık yol ve olanaklarını işaret ettiği günden beri her devrimci atılımımız yeni bir provokasyon ve tasfiye girişimi ile karşı karşıya gelmektedir. Daha önceleri çok değişik kılıf ve bahaneler altında sürdürülen en karşı-devrimci çabalar, halkımızın PKK önderliğinde 15 Ağustos 1984 atılımıyla tarihe görkemli girişi karşısında, bu güçlerin faşist cuntadan daha fazla tedirgin olduklarını ve alelacele yeni arayışlar içine girdiklerini biliyoruz. Kokmuş mültecilik koşullarını yaşayan bütün sarhoşlar hemen nara atarak uyandılar. Faşist cunta insanlık tarihinin şahit olduğu en vahşi uygulamaları Kürdistan halkı ve Türkiye devrimci demokratik güçleri üzerinde gerçekleştirirken sessiz kalan ve cuntanın vicdanına sığınıp medet uman bu zavallılar, sadece halkımızın bu şanlı atılımını karalamakla kalmayıp, ona en çirkin ağızlarla hakaret etmeye kalkıştılar. İlkel milliyetçilik ve onun türevleri derhal çeşitli koalisyonlar kurup mücadelemizin uyandırdığı siyasal etkileri boşa çıkarma çabasına sarıldılar. KDP Güney Kürdistan'da komplo ve provokasyonlara hız verirken, onun Kuzey Kürdistan'daki çömezleri de bir yandan cuntanın oyuncağı durumuna gelmiş eski ihanetçiler ve tasfiyecilerle "birlik"ler kurup kendi akıllarınca devrimi kokmuş mültecilik koşullarına çekmek istiyor, diğer yanda da Avrupa sahasında PKK militanlarına karşı en alçakça komplolara girişiyorlardı. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini, siyasal alanda kazandığı dünya ilerici ve devrimci kamuoyunun desteğinden koparmak için Türk MİT'i ve emperyalizmin haberalama servisleriyle elele çalıştılar. Olof Palme olayında PKK militan ve taraftarlarına karşı başlatılan ihbar kampanyalarında Türk cuntasının yüzünü yeterince ağarttılar.

15 Ağustos atılımıyla Kürdistan ve Türkiye halklarının üzerindeki ölü toprağı temizlenirken, bu hainler sömürgeciliğin uygulamalarına evet, ama PKK'nin geliştirdiği gerilla savaşına hayır diyerek faşist cuntaya yaranma yolunu seçtiler. Türk devletinin büyük tasfiye çabaları için bu güçlere önem vermesi bu tarihte büyük bir hız kazandı.

1988'de halkımızın bağımsızlık mücadelesine dayatılmak istenen tasfiye olayının ayrıntılarına geçmeden önce, ilkel milliyetçi önderliğin faşist Türk sömürgecileriyle elele vererek yaptıkları komplolardan örnekler vermekte yarar vardır. Bilindiği gibi, Botan eyaleti ve özellikle de Hakkari'nin ulusal kurtuluş savaşımızın gelişmesi açısından taşıdığı stratejik konum çok önemlidir. Türk devleti ta başından beri ilkel milliyetçiliğin bu ilimizde her türlü faaliyetini serbest bırakmıştı. Fakat karşılığında istediği de belliydi: PKK'nin bu alana girmesi ve devrimci faaliyet yürütmesi KDP peşmergeleri tarafından engellenecek. Bunun için oluşturulan

tedbirlerin arasında adı herkesçe bilinen Salman Sindi adındaki peşmerge komutanının TC için yaptığı görevleri saymak gerekir. Örneğin, Uludere-Ortabağ'da faaliyet yürüten çeteler, bu çalışmalarını Salman Sindi ile ilişki içinde sürdürmektedirler. Ne var ki ilişkiler sadece çetelerle ve onların faaliyetleriyle sınırlı değildir. Zaxo'da görevli peşmerge komutanlarından Salman Sindi, Abdullah Bişar ve Yusuf Xıdır'ın 1987 sonbaharında yine Ortabağ taburunda TC subaylarıyla görüşme yaptıkları; ve hatta Bılê karakolunda yattıkları da bilinmektedir. PKK militanlarına ve taraftarlarına karşı TC ordu güçleriyle ortak operasyon geliştirme kararı da burada alınmıştır. Salman Sindi daha sonra sığınma amacıyla geldiğinde, geçmişte yaptıklarından övgüyle sözetmekte ve bunun KDP'nin devamlı sürdürdüğü bir politika olduğunu Türk basın mensuplarına çekinmeden açıklamaktadır.

Paralı askerler bu yaptıklarının karşılığında tabii ki ödüllerini almaktadırlar. Gürcan yoldaşın yaralanıp TC güçlerine teslim edilmesi karşılığında aldıkları ödül ise 12.000 dinar ve bir 14'lü tabancadır. Yine Şoreş arkadaşın şehit edilmesi ve diğer üç arkadaşımızın da yaralanması paralı askerlerin Şemdinli'de gerçekleştirdikleri bir eylemleridir. Sadun ve Zeki yoldaşları katleden ve Hamit Avcı yoldaşı yaralayıp teslim eden Cemil isimli çete Zetê köyündeki bir KDP'lidir.

Daha 1988 baharında bazı peşmergelerin Türkiye'ye gelecekleri ve hatta Muş'a yerleşecekleri, kendi yaptıkları propagandalar ve konuşmalardan anlaşılıyordu. Habur'da sorumlu KDP'li olan Seyit Burhan daha o zamanda PKK'ye karşı TC ile ortak operasyonlara girmekteydi. Bu durumun bizzat Mesut Barzani'nin direktifleri doğrultusunda olduğunu da peşmergeler hiç çekinmeden açık açık söylemekteydiler.

Barzani güçleriyle TC'nin ortak hareketleri adım adım çok önceden, yani daha sığınma olayı gerçekleşmeden başlamıştı. TC, Hakkari'de zor duruma düşünce ilk iş olarak karakolları ve yol yapımında kullanılan dozerleri beklemе ve koruma işini bunlara verdi. Şemdinli'deki Derik karakolu uzun süre peşmergeler tarafından korunmuştur. Yine sınır koruma müfrezeleri de bunlardan teşkil edilmiştir.

Faşist TC, özellikle Botan alanında PKK'ye bağlı devrimci gelişmeleri engellemek için, *"Eğer devrimcilik yapacaksanız KDP içine gidin"* diyerek halkı açıktan teşvik etmekteydi. Bu durum yöredeki gerçeklerden habersiz yaşayanlara garip gelebilir. Ne var ki, bu uzun zamandan beri izlenen bir politika idi. Bu durum TC ile Barzani'nin dostluklarının ne kadar eski olduğunu da göstermektedir. Daha sonra gelen peşmergeler arasında PKK'lilerin didik didik aranması, bu konuda anlayanlar için bir fikir vermektedir. Gelenlerin silahlarının PKK'nin eline geçmemesi için daha sınırı geçmeden silahtan tecrit edilmeleri, Mesut Barzani'nin verdiği talimat olduğu daha sonra Türk basınından anlaşıldı.

Çukurcalı Macit Ağa ise bugüne kadar PKK'ye karşı içine girdiği bütün komplo ve düşmanlıkların Mesut ve İdris Barzani'nin haberleri dahilinde olduğunu alandaki arkadaşlara gönderdiği mektuplarında anlatmaktadır.

Peki devrimci yurtseverlerin adından bahsedilmesine bile tahammül edemeyen faşist TC'nin askerlerine peşmerge elbisesi giydirerek onların arasına salması neyi amaçlamaktadır? KDP kimin örgütüdür ve TC ile dostluk bağları neden kaynaklanmaktadır? En önemlisi de Mesut Barzani böyle bir yönelim içine girerken hangi amaçla hareket etmektedir? PKK ye karşı duyulan bu kin ve sürdürülen düşmanlık nedendir?

Görülen odur ki, ilkel milliyetçilik kendi varlığı ve sınıf çıkarları için en tehlikeli yönelim olarak proletarya önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini ve her şeyden önce onun önderliğini, yapan PKK'yi görmektedir. Tabii ki bu korkusunda haksız da değildir. Zaten başta da belirttiğimiz gibi, bu konuda ilkel milliyetçilik son derece duyarlıdır ve aynı zamanda TC bunların durumunu iyi bilmektedir.

Ulusal kurtuluş düşüncelerinin Partimiz önderliğinde ilk ortaya atıldığı dönemlerde sömürgeciler, bu unsurları Partimize karşı kullanma yoluna gittiler. Ulusal kurtuluş düşüncemize alternatif olarak "KUK" adı altında bir güruh ortaya saldılar. Bu güruh, sömürgeciliğe karşı mücadele adı altında ortaya çıkmasına rağmen, esas görevi I-KDP'nin çıkarlarını Kuzey Kürdistan'da temsil etmekti. Bunların ipleri daha M. Mustafa Barzani'nin sağlığında —T-KDP ajanlaştırılırken— Türk sömürgecilerinin eline geçmişti. Bunlar önceleri suya sabuna dokunmadan "devrimcilik" yaparken, sömürgecilikle oldukça iyi geçimekteydiler. Daha sonra ulusal kurtuluş düşüncesi Kürdistan'a dalga dalga yayılınca sömürgeciler bu unsurlara misyonunu yüklediler. Faşist TC güçlerine bir tek fiske dahi vurmuş durumda olmadıkları halde, silahlanarak devrimcileri katletme yoluna gittiler. Özellikle Mardin ve civarında 40'a yakın devrimciyi alçakça katlettiler. Çünkü yüzyıllardan beri halkımızın kanını emen ve köleliğe mahkum eden hain feodallerin çıkarları tehlikeye girmişti. Sömürgecilik önceleri bütün bunları "aşiret çatışması" biçiminde göstermeye çaba gösterdi. Bu piyon güçleri, Kürdistan Devrimine karşı kullandığını gizleme çabaları ise daha sonra fiyaskoyla sonuçlandı. O dönemdeki TC basını açık açık, *"KUK'çuları Apocular karşı-kullanmanın pek de iyi seçilmiş bir yöntem olmadığını"* en tepedeki devlet adamlarının ağzından duyuruyordu. Çünkü yöntem tutturulamamıştı. Karşılarındaki güç sıradan bir güç değildi, Kürdistan halkının binlerce yıldan beri çektiği zulüm ve insanlık dışı uygulamaların biriktirdiği kin ve öfkeyle ayağa kalkan bir halk vardı; ve Partimizin halkımıza verdiği mesaj halkımızın nezdinde derhal karşılık bulmaktaydı.

Dönemin İçişleri Bakanı H. Fehmi Güneş ise TC'nin içinde bulunduğu tehlikeyi sezmiş ve kolay devrimcilik yolunu göstermekteydi. Siverek'te bir grup reformist ile konuşurken, *"Sizin kötü niyetli olduğunuzu söyleyemem. Çünkü siz Türkiye'nin birliğinden yanasınız. Sorunlarınızı bu çerçeve içinde ele almaktasınız. Fakat diğerleri Türkiye'yi bölmek istiyorlar"* diyordu.

Bugün ilkel milliyetçiliğin çeşitli adlar altındaki örgütlenmeleri ile TC'nin gerek köy koruculuğu ve gerekse en azgın karşı devrimci örgüt ve kurumları arasındaki tek fark kullandıkları isimlerdir. Bu unsurların, sömürgeciliğin başta 12 Eylül sonrası dönem olmak üzere halkımızın üzerinde en amansız terörü uyguladıkları diğer zamanlarda bile okların sivri uçlarını PKK'ye yöneltmeleri tesadüf değildir. Zindanlardan dağlara, ülkeden Avrupa'ya kadar, her yerde bütün siyasal çalışmalarını PKK'yi sözümona teşhir ve tecrit etmeye ayırmaları hangi amaçla olursa olsun düşmanın politikasıdır.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin içinde bulunduğu gelişme düzeyi ve bu devrimci gelişmenin yakın gelecekte Ortadoğu'da ve dünyada doğuracağı siyasal ortam emperyalizmin ve sömürgeciliğin yerli hain güçlerle el ele vererek ihanet planlarını uygulamalarını zorunlu kılmıştır. Durum ister emperyalizm, ister TC ve isterse Barzani açısından değerlendirilsin, olayların bu siyasal sonucu doğuracağı belliydi. Artık, mızrak çuvala sığmamaktadır. TC'nin ve Barzani'nin zor günlerinde kucaklaşması ve karşılıklı yardımlaşmaları sonucunda asırlık politikaların açıktan değiştiğini görmek, bazı kişi ve çevreler için garip ve anlaşılmaz gibi gelebilir. Ne var ki sınıf mücadeleleri tarihini ve işbirlikçiliğin ikiyüzlülüğünü bilenler bunda bir gariplik görmezler. Ulaştığımız siyasal gelişme ortamında Barzani'nin ve TC'nin ulusal kurtuluş hareketine karşı ortak hareket etmekten başka bir yol seçmesi de pek olanak dahilinde görülmemektedir.

Bugün PKK Hareketi Kürdistan'daki her olumlu gelişmeyi kendisinde odaklaştırarak, sömürgeciliğe karşı bir direniş ögesi durumuna getirmektedir. Sömürgecilik sistemini ayakta tutan ve bu sistemin işlemesine çeşitli biçimlerde alet olan yapı ve çevreler birer birer çökmektedir. Sömürgeci güçler bu durum karşısında korkulu düşler görmekte ve en umutsuz dallara bile bir kurtuluş çaresi olarak el atmaktadırlar. Uzun bir zamandan beri sömürgeciliğin en önemli sosyal dayanağı durumunda olan ilkel milliyetçiliğin iflası ve bu gücü besleyen kaynağın kuruması, feodal önderliğin denetimindeki potansiyelin yeni arayışlar içine girmesini gündeme getirmiştir. Kuşkusuz, sömürgeci güçler bu duruma seyirci kalamazlar. Bu fırsatı değerlendirmek onlar için hayati önеme sahiptir. Bu durumda zor anlar yaşayan her iki gücün de birbirlerine ihtiyaçları vardır ve karşılıklı olarak birbirlerini kurtarmak istemektedirler. Ayrıca yeni bir arayışla karşı karşıya kalan Kürdistan'daki bu potansiyeli sömürgecilikten ve feodal önderlikten alacakları hiçbir şey kalmamıştır. Bunların içinde durumları ulusal kurtuluş saflarına katılmaya müsait olanların PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş güçleriyle bütünleşmesi kaçınılmazdır. Bunu engellemek için en başta ilkel milliyetçi önderlik olmak üzere, ihanet ve teslimiyete açık unsurlar TC ile el ele vererek bu potansiyeli kontralaştırmak istemektedirler. Bu durum Kürdistan'da askeri ve siyasi alanlarda bir yenilgiyi yaşayan TC için muazzam bir kazanç olacaktır.

Amerikan ve Avrupa emperyalistlerinin soruna bakış açıları ve amaçlarının ne olduğunu kendi pratiklerinden ve ortaya attıkları siyasal çözüm yollarından anlamak mümkündür. Bu güçler mücadelemizin ulaştığı aşamada, TC'nin yaptığı gibi Kürdistan ülkesinin ve halkının inkar edilmesi ile bir yere varılamayacağını anlamışlardır. Ne var ki, PKK'nin geliştirdiği çizgi ile mücadelemizin emperyalizme vuracağı darbenin bilançosunu da iyi hesaplamaktadırlar. Bundan hareketle, Amerika ve diğer emperyalist güçler ilkel milliyetçiliğin çöküşüyle, tamamen kontrollerinden çıkacak olan gelişmelerin iplerini ellerinde tutmak için bir yandan ilkel milliyetçiliği koltuk değneğiyle ayakta tutmaya çalışırlarken, diğer taraftan da ayakları üzerinde duramayan bazı reformist ve uzlaşmacı güçleri devşirme ve bunları Kürdistan halkının temsilcileri gibi göstermeye çaba sarfetmektedirler. Emperyalizmin bu döneme uygun planları budur. Ve bunu son dönemlerde daha yüksek sesle konuşmaktadırlar.

Dünya halklarının baş düşmanı ABD emperyalizmi daha 1988'in başlarında, *"Biz Kürtlerin ulusal hak ve taleplerine karşı değil, yürütülen gerilla savaşına karşıyız. Şu anda Türk devletini Kürtlerin Helsinki Sözleşmesi'nden doğan haklarını tanıması için cesur olmaya davet ediyoruz"* demesi, halkımızın ulusal kurtuluşu için vazgeçilmez öneme sahip olan gerilla savaşını tasfiye etmek için "barışçıl ve insancıl" maske altında hazırlanan komployu ele vermekteydi. Kuşkusuz aynı oyun kırk yıldan beri devam etmekle birlikte, gizli yürütülmekteydi. PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin askeri ve siyasi alanda kaydettiği gelişmeler sonucunda Türk sömürgeciliğinin geleneksel imha ve yok etme planlarıyla birlikte her türden özel savaş çabaları sonuçsuz kalmış, gelişen sınıf mücadelesi herkesi açık oynamaya zorunlu kılmıştır. İran-Irak arasındaki savaşın ateşkesle sonuçlanması, Barzani hareketinin üzerindeki perdeyi kaldırmış, onun yıllarca gizlemeye çalıştığı yüzünü net bir şekilde ortaya koymuştur. Burada ilkel milliyetçiliğin şahsında iflas eden, sadece yerli gericilik değildir; ister emperyalist, isterse "sosyalist" çevrelerden dayatılan çabaların da Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında iflas ettiği görülmektedir.

PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin tasfiyesi ve her emre itaat edecek işbirlikçi uşak takımının Kürdistan halkının temsilcisi durumuna getirilmesi, bu oyalama taktikleri süresince Kürdistan davasının her gün yeni bir çıkmazla karşı karşıya gelmesi bütün gerici güçlerin ortak amacıdır. Her yönüyle uşaklık yapmaya müsait ve ne Kürdistan halkına, ne de insanlığa verecek hiçbir şeyleri olmayan dökümü takımının varlığı, emperyalizm için her zaman bir umut kaynağı olmuştur. Faşist Türk ordusunun yıl boyunca sürekli bir savunma durumunda kalması, bu arada Türk devletinin ekonomik ve siyasal alanda içinde bulunduğu krizden kurtarılması için karşı-devrim cephesinin geniş bir alanda yaptığı saldırılar bilinmektedir. Bir ucu emperyalizme ve diğer ucu yerli işbirlikçiliğe dayanan bu koro, "PKK'ye evet, APO'ya hayır" kampanyasından tutalım da, "demokratik PKK", "Sol Birlik" ve her gün bir yenisi kurulup yıkılan ne idüğü belli olmayan cepheler kampanyasına kadar çeşitli sinsi oyunlarla Avrupa'daki Kürt yurtsever ve devrimcilerine karşı yürüttükleri tutuklamalara bir özel savaşı yürütmektedirler. Barzani faktörünün kullanılması, başarıya gitmeyen tasfiye ve komploların sonucunda başvurulan yeni bir oyundur. Kuşkusuz bu da sonuçsuz kalmaya mahkumdur.

Mevcut olayların sonuçlarından çıkan gerçekler, TC'nin ve Barzani'nin iradesi dışında bir gelişmenin olmadığını göstermektedir. Daha mülteci kafilesinin ilki sınırı geçiyorken, en yetkili TC ağızları Mesut Barzani'nin sığınma isteğini memnunlukla karşılayacaklarını açıkladılar. Barzani biraz daha gizlenmek istediyse de, TC'nin yaptığı bu jeste karşı niyetini açıkça ortaya koymak zorunda kaldı. Aceleyle gelen bu durum, son derece gülünç bir durumu ortaya çıkarmaktadır. Barzani, daha önce, *"Peşmergelerin yapacağı en iyi şey, kısa zamanda cepheye dönmek olacaktır"* demesinin hemen ardından, alenen yayınladığı mesajda peşmergelere seslenirken, *"Türk devleti ile iyi geçinin, sakın PKK ile ilişkiye girmeyin, yakında kamp koşulları daha da iyileşecektir"* diyerek Türk devletinin kendisine yüklediği misyonu açığa vurdu. Sayıları yüzbine ulaşan Kürt insanını kendisine en yakın komutanları öncülüğünde çok kısa bir zaman içinde TC'ye teslim eden ve onları silahsızlandıran bir kişinin durumdan habersiz olması düşünülemez. Daha önce belirttiğimiz gibi, peşmergelerin Türkiye'ye geleceği daha Halepçe katliamı yapılmadan önce belliydi. Yine, bu olayın halkın içine girdiği panik ortamından ileri geldiğine inanmak, çok büyük bir saflık örneği olacaktır.

TC'nin hiç tereddütte yer vermeden bu yüzbinlik kitleyi kabul etmesi, yıllarca silah elde düşmana karşı savaşmış bu insanlardan en ufak bir ürküntü duymaması nasıl açıklanabilir? Bu insanların faşist TC rejimine karşı siyasi ve askeri bir mücadele içine girmeyeceğine dair güvenceyi kim vermiştir? TC bu konuda hiç tartışmasız nasıl ikna olmuştur? Faşist Türk generalleri ve politikacıları ellerini oğuşturarak mültecilere kalıcı yerleşim yerleri temin ederken, ileriye dönük olarak neyin planları ve hesapları içindedirler? Bu durum bir oldu bittiyle açıklanabilir mi?

Faşist Türk devleti eğer iyi kullanabilirse, tam da askeri ve siyasi bir çıkmaz içinde iken, tarihinin en iyi fırsatlarından birini yakalamıştır. Tarihte sıkça başvurduğu Kürdü Kürde kırdırtma politikasını yeni baştan hayata geçirmek için bütün olanaklara sahiptir. Çokça değinildiği gibi, kırk yıldan beri kendisine yaşam ortamı hazırlayan koşullardan birini kaybedip, yeni birine kavuşan Barzani'nin köy koruculuğunun komutanı olmaya yapacağı iş hazırdır. Şu ana kadar İran'dan aldığı paralarla geçinen ve bunu meslek haline getiren Barzani, bu uğurda Doğu Kürdistan'da Kürt halkının ellerindeki mevzileri İran Pastarlarıyla birlikte alıp İran'ın denetimine vermemiş midir? Bu güruh bundan böyle PKK hareketine karşı da bu işlevini yerine getirmeyecek midir? Peşmerge komutanları daha sınırı geçer geçmez, Atatürk'lü ve K. Evren'li fotoğraflarla poz vermeye başladılar. Gazetelerin yaptığı röportajlara cevap veren peşmerge komutanları, dar aile ve feodal çıkarları tehlikeye girenlerin kendi halkının mücadelesine karşı ne kadar alçakça durumlara girebileceklerini ortaya koyuyorlardı. Örneğin, Abdülaziz Çetani, 9 Eylül tarihli Tercüman gazetesine, *"Barzani, yalnız PKK'li değil, Türkiye aleyhine çalışan tüm kitlenin öldürülmesi emrini vermişti. Bu yüzden pekçok PKK'liyi öldürmüşümdür"* diyebilmektedir. Yine, aynı gazetede bu ihaneti şu şekilde övülerek anlatılmaktadır. *"Peşmerge liderlerinden Hasan Salih, Fettah, Abdülraif Cemil, Mirhan, M. Abdülaziz ve diğerleri, 'Peki Irak'ta PKK ile karşılaştınız mı, PKK hakkında ne biliyor, ne düşünüyorsunuz' sorusuna, 'M. Barzani liderliğindeki KDP mensupları olarak bizler Türkiye ile anlaşmıştık. PKK'yi gördüğümüz yerde ya vururduk, ya da teslim ederdik, başımızda reisimiz var, reis emir vermiştir, PKK'yi gördüğünüz yerde vurun diye. Molla M. Barzani'nin ölümünden sonra da biz Türkiye aleyhine hiç çalışmadık, Türkiye'yi her zaman dost bildik. PKK hakkında iyi düşüncelerimiz yoktur. Gördüğümüz yerde vururuz' diye cevap verdiler."*

Bu gerici ailenin Kürdistan halkının düşmanı faşist Türk devletiyle dostluğunu ilan etmesi, Partimiz ve onun öncülüğündeki Kürdistan ulusal kurtuluş güçlerine karşı açık saldırılar içine girmesi ve bu kararın

basın ve yayın yoluyla hiç çekinilmeden dünyaya ilan edilmesi, köhnemiş ve insanlık değerlerinin dışına çıkmış bir gücün iğrenç tablosunu çizmektedir. Tarih sahnesinden silinmekle karşı karşıya gelen her gerici yapının içine düştüğü çaresizlik ortamındaki halini bu gerici hanedanın şahsında görmek de mümkündür. Kırk yıldan beri düşmana duydukları öfke ve kinle savaşan bir halkı TC'ye teslim ederek yeni Hamidiye Alaylarını kurdurtmak, hangi şartlarda gerçekleşirse gerçekleşsin, halkımızın affedeceği bir suç değildir. Bugün gözü dönmüş faşist Türk devleti, hem çirkin amaçlarına kavuşup savaşı yerlileştirme, hem de mücadelemiz sonucunda rezil bir konuma düşüp dünya insanlığından tecrit olmuş görüntüsünden kurtulma şansına kavuşmuştur.

TC'nin Milli Eğitim Bakanı H. Celal Güzel, *"Sığınanlara yoğunca Türkçe eğitim verilecektir"* diye uzun vadeli planlarını anlatmaktadır. Yine, aynı bakan şöyle devam etmektedir: *"Açılacak kurslarda yoğun eğitim yapılacak ve eğitim üç safhalı olacaktır. Bundan büyük başarı sağlayacağımızı düşünüyoruz. İkinci kademede Türk alfabesi ile okuma-yazma eğitimi verilecektir."*

Yüzyıllardan beri Kürdistan'ın en ulaşılmaz arazisinde binlerce yıllık dilini-kültürünü koruma savaşını vermiş bir halk, yirmi gün içinde birer küçük Atatürk olmayla karşı karşıya gelmiştir. TC'nin programında geçici iskan yoktur. Planları uzun vadelidir. Asimilasyon kurumları, bu insanlarımızı kendi çarkında şekillendirip, birer mehmetçik durumuna getirmeye hazırdır. Sığınanların Türkiye aleyhinde bir faaliyet içine girmeyeceklerine dair bir güvence en başta Başbakan Özal'a verilmiştir. Özal, Tercüman gazetesinde çıkan demecinde, *"Irak'tan sığınanlar Türk Kürtlerinin çıkarları için mücadele etmiş olsalardı, bu mültecileri kabul etmezdik"* demekteydi. Peki Özal'a bu güvenceyi kim vermiştir? Cengi Gazi isimli peşmerge ise, duygularını şu şekilde dile getirmektedir: *"Eğer Türk hükümeti bizi kabul ederse, Türk vatandaşlığına geçip askerlik yaparız, bu arada PKK meselesi var. Bize silah versinler, PKK'nin yerini göstersinler, biz onlarla savaşmaya hazırız."*

İşte aşiretçi-feodal reisliğin halk kitlelerini getireceği son durak burasıdır. Sömürgecilerin binlerce yıldan beri başaramadığını Barzani —çirkin yaşamını biraz daha uzatmak için— onlar adına başarabilmektedir. Halk arasında çok kullanılan bir söz vardır: "Sen eşek olduktan sonra sırtına semer vuran çok olur" Bu durumda paralı askerliği meslek edinen bu güruhun avare dolaşması sözkonusu değildir.

Peki sığınan kitlenin başta ekonomik sorunları olmak üzere, yaşamlarını sürdürebilmek için faşist TC'nin dayatacağı koşullar nelerdir? Her türlü imkandan soyutlanmış, çıplak canlarıyla düşmana teslim edilmiş bir kitle neyi kabul etmez ki? Hele TC gibi bu konuda uzman, insanları kendi özünden boşaltıp robot durumuna getirmede binlerce yıllık deney sahibi bir güç, bu uygun şartlarda neler yapmaz? Birçok eğitim, iş ve diğer yaşam olanaklarına sahip insanları bile istediği kalıba sokan TC, her konuda durumları elverişli olan ve bağlı bulundukları aşiret reisinin de yardımıyla bu insanları birer kontra durumuna getirmez mi? Diğer ülkelerden gelen mültecileri serbest bırakan ve bunlara ev, iş gibi imkanlar veren TC, öğretmen, doktor ve MİT kadrosuyla kamplara hapsettiği bu insanlar üzerindeki çalışmalarına hemen başlamıştır. M. Barzani, günü gününe telefonla talimat vererek, her emre uymalarını vaaz etmektedir. TC'nin iktidarıyla ve muhalefetiyle bu konuda görüşbirliği içinde olduğu meydandadır. Kuşkusuz böylesine hayati konularda iktidar ve muhalefet güçleri kısa süre içinde görüş birliğine varmaları sözkonusu olamaz. Halbuki en şoven çevreler bile bu işten memnuniyet duydukları belli etmektedirler. Çünkü bu olay, TC için ulusal sorun durumundadır. Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketinin en büyük düşmanlarından tasfiyeci Ecevit, kendi köşesinden şöyle akıl vermektedir: *"Eğer Türkiye'ye yerleşeceklerse, sığınma isteyeceklerse askeri birlikler düzeninden çıkmaları, sınırlarımız dışındaki komuta merkezleriyle tüm ilişkilerini kesmeleri, ve Irak'taki sorunlarını Türkiye'ye aktarmayacaklarına dair söz vermeleri istenmelidir. Bunları kabul ederlerse Türkiye'ye yerleşme veya vatandaşlık isteklerini kabul etmekte, bize göre, hiçbir sakınca yoktur."*

Kendi polisini ve memurunu dahi doyurmaktan aciz TC'nin, yüzbinlik bir kitleyi bütün sorunlarıyla birlikte kabule hazır olması, eğer çok büyük beklentileri olmasa bu mümkün olabilir miydi? Geçmişte ve günümüzde bir tek kişiye silah verip korucu yapmak için bile her yönteme başvuran TC'nin, her emre hazır bir eğitilmiş savaşçı güç karşısında nasıl ağzının suyu akmasın? Peki kırk yıllık mücadeleden bahseden ve halen Kürdistan halkının sorunlarını çözmek için çaba gösteriyormuş gibi görünen Barzani'den bu durumun açıklanması istenmeyecek mi? Bugüne kadar çevirdiği gerici planları iyi-kötü kamufle eden bu unsur, artık suçüstü yakalanmıştır.

Daha olayın üzerinden kısa bir zaman süresi geçmeden TC ile Barzani arasındaki gizli anlaşmalar basına yansıdı bile. Sansür altında Türk basının buna rağmen sızdırdığı haberler açık ve nettir. Bu konuda Tercüman gazetesinin yazdığı haber şöyledir: *"M. Barzani'nin tutumuyla ilgili olarak çeşitli kaynaklardan alınan bilgilere göre, Bağdat rejiminin bir numaralı hedefi olan Barzani, Türkiye'ye bir mesaj yolladı. Irak'ta zor durumda kaldığı takdirde sığınma ve geçiş talep edeceğini ve bunun nasıl karşılancağını sordu. Türk yetkililerden konuyu inceleyenler, girişlerin silahlı olmaması sağlanacaktır, silahları ile gelmemeleri sağlanamadığı takdirde, sınırda silahtan tecrit edilirler cevabını verdiler."*

Bu durumda halkın göç etmesinden çok önceleri her iki tarafın da görüş birliği içinde oldukları ve Barzani'nin o meşhur, *"Can pazarıdır, herkes kendi canını kurtarmaya çalışmıştır, ben kimseye Türkiye'ye gidin demedim"* şeklindeki yalanı da ortaya çıkıyor. Dolaylı görüşme diye bir şey sözkonusu değildir. Barzani ile TC arasında doğrudan telefon görüşmesi vardır. Molla Mustafa Barzani'nin Cevdet Sunay'la, Demirel'le, Ecevit'le içine girdiği ilişkileri M. Barzani daha ileri boyutlarda çoktan sürdürmektedir. Yıllardan beri PKK'ye karşı girişilen komplo ve saldırıların kimlerin talimatlarıyla gerçekleştiği şimdi daha iyi ortaya çıkmaktadır. Bu komplo ve saldırılar yalnızca bir yerde değil, her alanda olmaktadır. Bugüne kadar birçok PKK mensubu bu güçler tarafından ya katledilmiş ya da yakalanıp düşmana teslim edilmiştir. Yukarıda verdiğimiz örnekler bunların en açık kanıtlarıdır. Aynı şekilde bunun en son örnekleri İran'da da görülmüştür. Bu konuda TC ile Barzani arasındaki uzun süreden beri devam eden işbirliği bir KDP yetkilisi tarafından şöyle dile getirilmektedir: *"Çok defalar vurgulayarak ifade ettik, bizim Türkiye ile bir işimiz yok. Türkiye'nin zararına hiçbir hareket yapmadık. Türkiye devleti de bunu biliyor."*

Kuşkusuz ilkel milliyetçiliğin halkımızın özgürlük ve bağımsızlık mücadelesine karşı içine girdiği komplo ve provokasyonlar saymakla bitmiyor. Yine bütün bu çabaların önümüzdeki dönem içinde de devam edeceğini söylemeye bile gerek yoktur. İçine girdikleri bu tutumları sınıf karakterlerinin onlara yüklediği görev ile emperyalizm ve sömürgeciliğin bulunduğumuz dönemde karşı karşıya olduğu sorunların çözüm aracı olmaları tam bir uygunluk içindedir. Gelişen sınıf mücadelesinin bunları daha da azgın karşı-devrimciler durumuna getirmesi kaçınılmazdır. Dünyanın birçok ülkesindeki devrim dönemlerinde benzerleri ortaya çıkmış olmakla birlikte, Kürdistan'da halkın çıkarlarına yabancılığın ve ihanetin daha da katmerli olması tarihsel ve toplumsal gerçekliğin bir ürünüdür. Sömürgeciliğin ulusal ve tarihsel değerlerimiz üzerinde oynama derecesi ve halkımızın kendi gerçekliğinden uzaklaştırılması, ihanet ve ihanete karşı duyarsızlığın da bir ölçütüdür. İhanetin hiçbir ölçü tanımadan bu denli cüretkar olması boşuna değildir.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin sağlıklı gelişimi için ilkel milliyetçiliğin önümüzdeki dönemde içine gireceği kaçınılmaz tasfiye ve açık ihanetlerine karşı son derece duyarlı olmanın gereği, tüm halkımız için daha da önem taşımaktadır. Her şeyden önce bugün şu ya da bu kişinin veya çevrenin içine girdiği özel durumu pek önemli değildir. Soruna emperyalizmin günümüzde ulusal kurtuluş mücadelelerine dayattığı özel savaş olgusu çerçevesinde bakmak gerekir. İlkel milliyetçiliğin geçmişteki durumu ve bugün ileri sürdüğü bahaneler ne olursa olsun, günümüzde, objektif olarak bu savaşın en çok aranan bir aracı durumundadır ve bu görevi üstlenmek için kararsızlık bile geçireceğini sanmak, son derece saf olmakla mümkündür.

Görünen ve şimdiye kadar olan gelişmelerin ortaya çıkardığı şudur ki, daha önce tamamen ilkel milliyetçi önderliğin emir ve komutası altında piyasaya sürülen bu güçler, ilkel milliyetçi önderliğin iflası ve bunların teşhir ve tecritinin gerçekleşmesi, sonunda adım adım TC'nin resmi güçleri durumuna gelmeleri için her türlü plan ve program yapılmaktadır. Sömürgeciliğin ilkel milliyetçi anlayış ve pratiği daha da geliştirip keskinleştirmesi, bu sonucu doğurduğu gibi; bütün Türk kurumlarının bilinen gerici ve Kürt düşmanı tutumlarına rağmen "sosyal demokrat" kanattan yaptıkları çıkışlar, bunlara siyasi bir statü altında kalıcı bir görev yükleyeceklerine dair önemli belirtiler de vardır.

Türk devleti bunları bütün yönleriyle kendisine bağlamak ve artık TC'siz yaşayamayacak bir konuma getirmek için elinden geleni yapmaktadır. Eskiden var olan kısmi halk desteğini ve güvenini tamamen yitiren ilkel milliyetçi önderlik için, varlığını ve özellikle maddi sorunlarını çözmek için başka seçenek bırakılmamıştır. Burada komplo ve tasfiye planının Irak ve TC sınırlarını aştığını da görmekteyiz. Kürt sorununu çözmek için Amerika'nın gönlünde yatan plana Türk devletinin temkinli yaklaşması, ilkel milliyetçiliğin son pratiğiyle verdiği güven sonucunda yerini, her üç gücün de ortak bir zeminde ajanlaşmasına bırakmıştır. Amerika'nın eskiden beri var olan sorunu İran'a bağlı çözme, Şahın devrilmesi sonucunda pek gerçekleştirme şansı bulamamıştı. Ama bugün Amerika Türkiye'ye bu rolü oynatmak zorundadır. Türk politikasında en üstte gerçekleşen değişiklik ve bazı tabuların yavaş yavaş yıkılması bunun ifadesidir. Öte yandan bugüne kadar yürüttüğü yanlış politikanın içinde boğulma durumuna gelmiş olan Sovyetler Birliği için, bu duruma seyirci kalmak, tam da —"barış ve yumuşama" aldatmacasına— uygun düşmekte ve bu durum hiç kuşkusuz emperyalizmin ve gericiliğin çıkarlarına kendiliğinden çanak tutmaktadır. Sovyetler Birliği'nin, faşist Saddam rejimine verdiği destek ve sürdürülen "iyi ilişkiler" çağımızın tanık olduğu en barbar katliamlar karşısında bile kendisini sessiz kalmaya zorlamaktadır. Bu durum sosyalizm adına içine düşülecek en utanç verici bir tutumdur ve bunun sorumluluğunu ne başkasına ve ne de irade dışı bir gelişmeye bağlamak, kabul edilebilir bir gerçek değildir.

Kuşkusuz tarih sözünü söyleyecektir. Bugün PKK önderliğindeki Kürdistan ulusal kurtuluş güçleri, Kürdistan halkının özgür geleceğinin teminatı durumundadır. Tarihte çokça denenen halkımızın ulusal varlığına son verme çabaları, yine halkımızın soylu direniş ve fedakarlığıyla boşa çıkarılmıştır. Bugün gelinen aşamada yaşadığımız olaylar, Kürdistan halkının tarihi düşmanlarıyla son hesaplaşmasının örneklerinden biridir. Bu durum kendi içinde birtakım olumlu gelişmenin kaynağı da olmaktadır. Yüzyıllardan beri halkımızın sırtına kene gibi yapışan ve her ileri atılımda gelişmesinin önünde engel olan bu güçler, Kürdistan bünyesindeki urlardır. Bunların er veya geç gerçek yüzleriyle açığa çıkıp artık şüpheye mahal vermeyecek bir biçimde tanınmaları kaçınılmazdı.

Bütün bu gelişmeler karşısında başta halkımızın öncü gücü PKK olmak üzere, özgürlük ve bağımsızlığa ekmek ve sudan daha çok muhtaç durumda olan halkımızın içine gireceği tutum kendiliğinden belli olmaktadır. Geçmiş dönemde İdris-i Bitlisilerin ve Diyap Ağaların sergiledikleri ihanetler nasıl lanetlenmiş ve halkımızın nezdinde hiçbir zaman mazur görülmemişse, bu ihanet ve tasfiye olayı da aynı akıbete uğramaktan kurtulamayacaktır. Halkımızın devrimci uyanıklığı bu ihaneti kolayca, tüm yönleriyle kavrayıp gereken karşılığı verecektir.

Tarih boyunca bütün düşmanlarımızın değişmeyen taktiği onu önderlikten yoksun bırakmak ve önderlik konumunda olanlara işbirlikçilik yaptırmak olmuştur. Çağımızda proletaryanın çıkarlarını esas almayan bütün önderliklerin sonu da bu şerefsiz görevi üstlenmek olacaktır. Proletarya önderliğinin dışında kalan önderlikler ortaya çıkış amaçları ne olursa olsun eninde sonunda Barzani'nin yaptığı gibi halkın en kutsal değerlerini hiç gözünü kırpmadan satmaktan çekinmezler. Çünkü emperyalizmin ve dünya gericiliğinin ağına düşmekten kurtulmak bu sınıfların kârı değildir. Tarihinde ihanet ve teslimiyete sık sık tanık olan Kürdistan halkının, bu gerçeği her halktan daha kolay kavramaması için hiçbir neden yoktur.

Halkımızın tarihi boyunca yoksunluğunu duyduğu en önemli kurum hiç kuşkusuz halk önderliğidir. Yine tarihinin büyük bir bölümünü siyasal bir devlet kuramadan örgütsüz bir biçimde yaşamasının en büyük sebebi de bu kurumdan yoksunluktur. Kürdistan halkının PKK önderliğine kavuşması ve ulusal kurtuluş yolunda artık geri dönülmez mevzilere kavuşmasıyla birlikte, iç ve dış düşmanlarımızın hemen her fırsatta Partimize ve onun Önderliğine saldırıp yıpratmaya çalışması bu bakımdan anlaşılmayacak bir durum değildir. Kürdistan halkı, çağdaş var olma yoluna PKK Önderliğinin ortaya çıkıp yücelmesiyle girmiştir ve bundan sonra da halkımızın bu önderlik altında daha kenetlenerek özgür geleceğini yaratacaktır. Bugün PKK Önderliği bütün Kürdistan halkının özgür geleceğini, PKK mücadele çizgisinde ortaya koymuş; ve bu çizgi, defalarca denenerek doğruluğunu ve zaferin teminatı olduğunu kanıtlamıştır. Halkımızın bu gerçeğe olan güçlü inancı ise her geçen gün daha da pekişmektedir. Halkımızın bunun verdiği bilinç ve sorumlulukla hareket etmesi ve ulusal kurtuluş için ihanet ve teslimiyete karşı olan soylu çabasının daha da büyük önem taşıdığının bilincinde hareket edeceği kuşkusuzdur. Faşist Türk devletinin uzattığı ele yapışmak ve binlerce yıllık görevin sorumluluğunu üstlenmiş olan ilkel milliyetçiliğin seslerine kulak vermek, ulusal yok oluş ve kölelikten başka bir şey değildir.

22.12.1988

"Devrimci eğitim görevlerimizi başarmada ölçü; Parti gerçekliğimizi her düzeyde kavramak ve önündeki görevleri yerine getirmektir"

Baştarafı 28. sayfada

Bunları belirtmenin nedeni, büyük riskleri göze alarak, maddi-manevi yönden birçok zorlukları karşılayarak, olanakları sonuna kadar zorlayarak, neredeyse bir eğitim adayı için Partimizin hayatını ortaya bile koyarak gösterdiğimiz büyük fedakarlığı, halen bazılarının anlamak şurda kalsın, sanki çok sıradan bir yaşam içine gelmiş gibi, davranması kabul edilmemelidir. Bırakalım Kürdistan halkına sıradan bir bağlılığı, insanlıkla bile sıradan bir bağı varsa ve bunca fedakarlıklarla yoldaşlık ortamımıza gelmişse, bunun Parti içine kutsallık derecesinde adım atması, ona çok büyük saygı göstermesi ve bunu özlü bir eğitimle ifade etmesi kadar doğal bir gelişme beklenemez. Unutmayalım ki, her bir şehidi bir insanlık abidesi olan PKK gibi bir hareketi, gerçeklerine göre yaşamamak, şehitlerimizin anısının gereklerine sıradan bile bağlı olmamak her türlü insanlık dışı duruma düşmek anlamına gelir. Gerçekten, Partimizin bütün düzeylerde katettiği diğer gelişmeleri de gözardı etmek, sanki olmamış, sanki herhangi bir dönemde, herhangi bir yerde yaşamıyormuşuz gibi davranmak, içine girilecek en küstahça durumlardan birisidir. Sersence, soysuzca gerçekten kendini yitirmiş, düşüncesiz hiçbir ciddi pratik adımın sahibi olmamış tip olsa olsa düşmanın ya direkt ya da dolaylı bir dayatması olmaktan öteye gidemez. Biz, çok açık olarak, bırakalım bazı olumlu değerlerden yola çıkmayı, hatta sıfırdan başlayarak, ondan da öteye, amansız zor koşullarda, kendimizi ifade etmenin bile büyük cesaret, fedakarlık istediği bir ortamdan bugünkü ortama gelirken gösterdiğimiz büyük coşkuyu, azmi, kararlılığı, bugün bu kadar büyük bir gelişmeye dönüştürürken, halen bazılarının bu kadar gelişmeyi özümsemeye cesaret bile etmemesi, hatta daha da kötüsü, buna karşı tutuculuk sergilemesi; bu temelde kendini eğitip yeniden düzenlemesi yerine, buna karşı kendini dayatması, onu görmemezlikten gelmesi ve hatta ukalalık edip sanki çok basit şeylermiş gibi davranması, içine girilecek en onursuzca davranışlardan birisidir. Büyük şehitlerimiz var. Onların büyük direnişlerinin kutsallık derecesinde anıları vardır. Bu temelden kaynaklanan büyük acılarımız vardır. Halen günlük olarak büyük direnişlerimiz yaşanmaktadır. İnsanlık tarihinin ender rastladığı direnişlerle hayatını ortaya koyan değerlerimiz ve her yerde amansız bir yaşantımız vardır. Kendisine sıradan bir saygınlığı olanın bile bunlara yüksek değer biçmemesi için hiçbir nedenin ileri sürülemeyeceği gibi, ancak böylelikle halkımızı çağa insanlığa kazandırma olanağımız vardır. Bütün bunlar birçok yönüyle ortadayken, halen kendini kör-topal, serseri, adeta zift bağlamış bir yürek gibi dayatmanın hiç kimse tarafından dayatılacak bir tutum, hele hele bir hak, hele hele Parti adına ileri sürülecek bir husus olamayacağını belirtmeliyiz.

Bütün bunları belirtmenin nedeni, Parti gerçeğimize beklenen girişi bunca olanağa ve bunca gelişmeye rağmen, halen, yapmamakta direnen bazılarının mevcut olması ve hatta kendisini aldatması yetmezmiş gibi, bizi de aldatmaya kalkışmasıdır. Ve işin bir ucunda bu en olumsuzlar yer alırken -ki, bu en olumsuzların ne kadar devrimci, ne kadar düşman olduklarını tespit etmek, başlı başına bir sorundur; bunu objektif anlamda belirtiyorum; ortaçağ karanlığının ne denli bir yarasasıdır, ne kadar Partidendir, bunları anlamak çok zor. Ancak, eleştiri-özeleştirilerle ortaya çıkarabiliyoruz. Evet, işin bir kutbunda bunlar var.

Diğer yandan da bütün iyiniyetine rağmen, Partimizin gerçeklerini temsil etmek şurda kalsın, her düzeyde başarılı savunmak şurda kalsın, gelişmeyi bir tarafa bırakalım, düşmana bile teslim edebilecek bir saflığı yaşayanların az olmadığı; bırakalım bunların PKK'yi temsil etme, bu tutumlarıyla kendilerini bile koruyamayacakları, kişisel onurlarını bile koruyamayacakları bir gerçek iken, bu durumun bile farkında olmayan, kendisinin iyi PKK'li olduğunu sanan, aslında iyi yaşadığını hisseden, bunu kendine bir hakmış gibi, bir faziletmiş gibi yakıştıranların da az olmadığını, bir kutbu da bunların teşkil ettiğini çok açık ortaya koyduk. Yani, herhangi bir Partiyi temsil değil, herhangi subjektif niyetlerimizle, nasıl PKK'li olduğumuz, ne kadar çaba harcadığımız, fedakarlık yaptığımız değil, düşmanı her gün hangi mevzilerde nasıl gerilettiğimizi ve yine mücadele mevzilerini, olanakların nasıl kazandırdığımızdır önemli olan. Bunu ortaya koymadan, bunun ispatını yapmadan sağlam bir PKK'li olunamayacağını bilmek gereği çok açıktır. Günümüzün sağlam Partili ölçütü, mevzilerde -ki, bunlar kazanılmış mevzilerdir, bunlar ideolojik-politik-pratik sahadaki kazanımlarımızdır- bunları savunmak; eğer geliştirme ve yeni mevziler kazanma imkanı varsa kazanmak, hiç olmazsa kaybettirmemektir. Bazılarımızın durumuna baktığımızda, bırakalım mevzisini sağlam savunmayı, hele hele yeni mevziler kazanmayı, kendisini bile savunamayacak duruma geldiğini görürüz. Partinin onu kurtarması bile başlıca bir sorun haline geliyor. Bunun sağlam bir militan ölçüyle bağdaşamayacağı çok açıktır. Ve bu uç kutup arasında sallanıp duran bir yığın yetmez devrimci de mevcuttur. İşte Parti Önderliği olarak biz, eğitim devrelerimizi başlatırken, bütün bu hususların, ne kadar yanılgılı ve yetmez olduğunuzu ortaya koyduğunu belirledik. Parti tarihinden bol bol örnek vererek bunların nasıl acı kayıplara yol açtığını ve halkımızın kaderini tekrar, hem de bu sefer yoklukla sonuçlanacak bir kördüğüme çevirdiğini iyice ortaya koyduk. Ve sıradan sorumluluk varsa, üstlenmek istenilmiyorsa, bütün bu yönlü eksikliklerimizi, yanılgılarımızı cesur bir biçimde ifade etmek, ortaya koymak, kendimizi bu temelde yenilemeyi başarmak görevimizdir dedik. Ve bu sadece ve sadece kişiyi güçlendirir, özgürleştirir; bu da pratiğimizde ve çeşitli örneklerinde iyi kanıtlanmış bir husustur.

İşte, eğitim devremizin başarıyla sonuçlanması halinde bu konulardaolumsuzlukları ortaya iyi koyduğumuz gibi, olumlulukları da ortaya iyi koyduğumuz anlamı çıkar ve olumsuzluklardan tamamen sıyrılmayı başarmakta olduğu gibi, olumlulukları kendimize mal etmede ve en azından günümüzün devrimci görevleri üzerine yürümede bizi başarılı kılacak kadar gelişmemiz de mümkündür. Mezuniyet bu başarının sağlam ölçülerinin bizde edinilmesi anlamına gelir. Hiç şüphesiz bu, pratik tecrübeyle daha da pekişecektir. Ama, Partiye giriş özünde budur.

Birçok eğitim adayımız, bize yolladığı raporlarında önemli gelişmeler kaydettiğini belirtmektedir. Bu mümkündür. Yine, bu işlerden en çok sorumlu tutulması gerekenler de, yanılgılarından hızla sıyrılarak yetkin duruma geldiklerini, bu konuda iddialı olduklarını, kesin başarı sağlayacaklarını belirtmektedirler. Hiç şüphesiz bizim de inancımız budur ve biz, sadece inanç getirmekle kalmadık, her türlü yoldaşça yaklaşımları ardı ardına sergileyerek, bu çabalarının yüksek başarıyla sonuçlanmasına imkan hazırladık. Büyük bir sabırla ve önlerine gelişebilecekleri araç-gereç ve yöntemlerini koyarak ilerlemelerine çalıştık, çalışıyoruz da. Bütün bunların anlamı şüphesiz iyi biliniyordur. Bizim yalnız kişisel görevlerimizi yapmak ve eğitim adaylarımızın da bu konuda yine sıradan bir gelişmelerini sağlamaları için değil, içinden geçtiğimiz koşulların bize ne kadar tarihi görevleri yüklediğini bilerek, günü kurtarmak için değil, tarihi kurtarmak amacıyla bunu yaptığımız çok açıktır. Yani, dönemin sorunlarına yüksek bir tarihsel perspektifle bakıyoruz. Yoldaşlığı bu kadar derinlikte ele alıyor ve sadece güncel görevlerin başarılmasında değil, uzun vadeli devrimimizin derinleşmesi için ne lazımsa onu yapıyoruz.

Eğer, bütün raporlardaki değerlendirmelerde ifadesini bulduğu gibi, yoldaşlar gerçekten PKK'li olmayı başarma durumundaysalar, biz bundan sadece sevinç duyarız. Ama halen birçok yönden baktığımızda, birçok kabul edilemez noksanlığın varlığını da görmek -kimisinde şu kadar, kimisinde bu kadar- ve buna karşı hoşnutsuzluğu geliştirmek gereği vardır. Bu konuda geçmişin acı tecrübelerini bir kez daha yaşamamak için tekrar da olsa, eğer değiniyorsak, en az yanılgılı bir şekilde pratiğe yönelmenin temel şartlarından birisi de bu olduğu içindir.

Şu da bir gerçek ki, halen çeşitli özeleştirisel konumları yaşayanlardan tutalım diğer objektif olarak -belki de bazıları bilinçli olarak- Partiye karşı dikilenlerin olduğunu da görüyoruz. Gelen son raporlarda bunu görmemek mümkün değildir. Bazıları özeleştirisel bir konumu samimice yaşıyorlar. Şüphesiz bunlar gelişeceklerdir Gelişmeleri için sağlam yaşamaları, konuya derinliğine yaklaşmaları, bu konuda sadece mevcut durumlarını kurtarmak için değil, önlerindeki bütün devrimci görevleri başarmak için yaklaşmaları, onların gelişim derecelerini de belirleyecektir. Biz bunu normal bir Partili tavrı olarak görüyoruz.

Yine, çeşitli yanılgıları olabilen ama, eğitimle gün gittikçe onu aşabilenlerin durumunu da anlayışla karşılıyoruz. Faşist sömürgeciliğin amansız baskı ve sömürü ortamından gelmiş, daha doğru-dürüst düşünce gücüne ulaşmamış, iradesi keskinleşmemiş, dağıtılmış, sistemsiz hale getirilmiş, özellikle zindanlarda birçok uygulamaya tabi tutulmuş, daha yeni yeni kendine gelen, Parti düşüncesine ve pratiğine yeni yeni kavuşan yoldaşlara ancak biz hizmet eder, onların yoğunlaşması için ne lazımsa onu yaparız. Şüphesiz onlar da Partimizin bu yönlü gelişmelerini özümsemek, ona kavuşmak için bunu büyük bir mutlulukla kabul eder ve gereklerini yerine getirirler. Bunlara sözümüz ancak bu temelde olabilir. Kısaca, eğitimle gelişebilecek, düzelebilecek adaylarımız için biz, her şeyimizi ortaya koyarız. Hiçbir hareketin yapmadığını, -örneklerimizde görüldüğü gibi- yapmışızdır. Her türlü fedakarlığı yapıyoruz, gerçekten eşine ender rastlanan örnek bir çabayla hizmet ediyoruz. Bu niçindir? Bu, eğitime düzeltilmesi gerekenleri düzeltmek içindir, eğitimle yüceltilmesi gereken kişilikleri yüceltmek içindir. Ve biz nefes nefese bütün çözümlemeleri bunun için yaptık. Ve yine, her türlü maddi ihtiyaçlardan tutalım, dinlenme, sağlık ihtiyaçlarına kadar hepsini bunun için yaptık. Bunlar hiçbir hareketin günümüzde yapamadığını, hele hele bunları Partimiz gibi amansız bir savaşı yürüten bir hareketin içinde gerçekleştirdiğimizi düşünürsek, değerinin ne kadar yüksek olduğu, yine her türlü tartışmanın üzerindedir.

Ama bütün bu gerçeklerimizi bir türlü gözönüne getirmeyen, gözardı eden ve bununla da yetinmeyip, kendini Partiye dayatmayı bir politika haline getiren, yüce yoldaşlık ilişkilerini ve yaşamını kendisinin halen ne idüğü belirsiz tutumlarına kurban eden, bunu bir marifetmiş gibi dayattıkça dayatan ve bunda da üstelik giderek cesaret kazanan, kendini hak sahibi durumunda gören tutumlara girme ne anlama gelecektir? Sınırlı da olsa, bazı ögelerin durumunda bunu görüyoruz. Ve yalnız kamp ortamında değil, Partimizin çeşitli alanlarında da bu tip tutum sahiplerini görüyoruz. Şimdi bunlara şunu sormak gerekir: PKK'yi nasıl bir örgüt olarak tanımlıyorsunuz, doğuşundan günümüze kadar, ideolojisinden pratik yaşam alanlarına kadar nasıl bir örgüt olarak tanımlıyorsunuz? Bu hareket nasıl bir harekettir? Şehitleriyle, zindan ve dağ direnişleriyle, dış yaşamıyla, Önderliğiyle, sıradan savaşçısıyla nasıl bir örgüttür? Bir defa bunlar bu sorulara doğru cevabı vermelidirler. Ve daha sonra da kendilerini tanımlamalıdırlar, kimdirler, nerden gelmişlerdir, nasıl PKK'li olmuşlardır, PKK'yi nasıl kavramışlardır, ne sanmışlardır, PKK'li olduktan sonra nasıl yaşamışlardır, hangi pratiğin, hangi gelişmenin sahibidirler, katkıları nedir? Eğer bu konuda söyleyecekleri bir şey yoksa, yaşantılarıyla Parti içinde hangi olumsuzlukları sergilemişlerdir, hangi bozgunculuğu, hangi ölü kişiliği sergilemişlerdir. İşi-gücü dayatmada bulunmak, kişileri kaçırtmak, rahatsızlığı geliştirmek olan bunlar bu konuda ne kadar mesafe almışlardır, ne yapmışlardır, bunları ortaya koymaları gerekir.

Yine, Parti içinde kim güçlüyse, hep ondan yana tavır alanlar, Parti içinde görülmemiş bir uzlaşmacılık çabası içinde olup "yeterki günü kurtarayım" diyerek hoş görünmek için ne lazımsa onu yapanlar, bunun için gerekirse en iflah olmazlarla bile uzlaşabilen kişiler kimdir? Bunu niçin yapmışlardır? Bunun sınıf temeli nedir? Bunca yıldır Partinin bu muazzam tecrübesinden, eğitiminden nasıl ders almıyorlar? Üstelik fırsat bulurlarsa hala kendilerini bu biçimde örtbas ederek yaşatmaya çalışıyorlar.

Yine, Partiye bir şey kazandırmadığı halde, kendini PKK'ye tam bir öndermiş ve hem de doğal bir öndermiş gibi dayatanlar, bunu ne hakla yapıyorlar? Bize ne katmışlardır da, bu kadar dayatmada bulunuyorlar? Şimdi, biz bunlara şöyle artniyetliler veya şöyle iflah olmazlar demiyeceğiz ama, en azından bu sorularımıza karşı cevaplarını vermeleri gerekir. Biz onları bunca hizmet karşılığında besliyor, kişiliklerini koruyor, onore ediyor, en ufacık sert bir sözcük bile söylemiyoruz. Ailelerinde göremeyecekleri, hele hele toplumda hiçbir zaman onore edilemeyecekleri kadar onlara değer biçmişiz, bu çok açıktır. Peki onlar bunun karşılığında Partimize ne katıyor, Partimizin önderlik gerçeğine ne veriyorlar? Kendilerini böyle onursuzca dayatmaktan başka neyin sahibidirler, bunu açıklamaları gerekir.

Biz, bu konuları açtık. Eğer düşman adına -ki, bu tip özeliklerde ısrar etmek, ister dolaylı ister direkt düşman adına hareket etmek demektir- hareket ediyorlarsa bu ortaçağ gericiliği olur, TC olur. Zaten, bunlar birbirini koşullandırmıştır. Bu tip tutumlarda ısrarın böylesine bir düşman dayatması olduğu ve bizim de bunun üzerine kendi yöntemlerimizle gideceğimizi söyledim. Parti gerçeğimize katılma, onu her yönüyle yaşama, bu konuda özlü, dürüst davranma; üstelik kendini zır-zop dayat, her türlü kural dışılığı, disiplinsizliği, otoritesizliği, bütün yönleriyle gerçeklerimizin dışında ve ona karşıt olan kendini iflah olmaz bir biçimde dayat! Bu, adamı düşmanca bir dayatmaya kadar götürür. Üzerine gidildiğinde de sızlamak, ağlamak ve yanlış anlaşıldığını ileri sürüp bu konuda düzmece özeleştirilerle durumu kurtarmaya çalışmak, dürüstçe bir yaklaşım değildir.

Böyleleri saflarımızdan çıkıp gidebilirler; onları yine yaşatırız, bir köşede karınlarını doyuruyoruz, ama, önderlik adı altında PKK'den bir şeyler kapma düşüncesiyle kapımızda böyle durmayı şiddetle lanetler ve yüzgeri ederiz.

Acılarımız büyüktür! Biz, halkımıza, şehitlerimize bağlıyız. Doğru temellerde bağlıyız. Biz, soylu bir yaşamın sahipleriyiz, bunu lekeleyemeyiz, severiz-sayarız, birimiz hepimiz için, hepimiz birimiz içindir. Bunun da bizde sayısız örnekleri vardır ama, bunu istismar edip kendi kirli, kördüğüm, karanlık ne olduğu belirsiz, sevimsiz, saygısız, düşüncesiz, saydamlıktan uzak, lekeli, karmaşık, yapısını ikidebir net, saydam, arı, işleyen, yüksek bir yüceliği ifade eden ortamımıza habire böylesine dayatmayı tehlikeli buluruz. Mesele tedavi ise tedavi edelim; mesele eğitimle halledilecekse, eğitelim; pratikle halledilecekse pratikle halledelim; ama ne o, ne o; ne şöyle ne böyle, illahi zır-zop, yani kör gözüne deyip kendini dayatma tehlikelidir. Bunlar kendilerini uzun süreden bu yana böyle getirdiler. Bazıları daha da böyle yaşamaya çalışıyor. Başta her alandaki Partinin sorumluları olmak üzere, bu konuda kendini birinci derecede sorumlu hissedenler ve Partimizin merkezi eğitim sahasında yönetim düzeyinde bu tip yaklaşımların en başta ayırt edilmesi gereken yaklaşımlar olduğu, eğer yaşadığı gerçek birbirimize, devrimci gelişmemize zıtlık teşkil eden bir durumsa, bunu açığa çıkarmak, eğitimle halledilecekse eğitim içine almak eğitimle değil de teşhir ve tecritle halledilecekse teşhir ve tecritle halletmek, daha tehlikeli bir konumdayasa -bir savaş örgütü olduğumuza göre- suçceza yasalarımızı işleterek, düşmana uygulanabilecek kuralları uygulatarak bunları etkisiz duruma getirmek gerekiyor. Bu konuda, düşmandan gelme özellikleri olanlar kadar dolaylı olarak bu tip özellikleri yaşatanlar da dahil olmak üzere, çoğuna PKK'nin çözümleyici yaklaşımlarıyla gidilmemiş, fazla başarı sağlanamamıştır. As-

Devamı 27. sayfada

Abdullah ÖCALAN yoldaşa uzanan eller kırılacak...

Baştarafı 9. sayfada

...esidir. Bugüne kadar ortaya çıkan tüm saldırılar bu nedenledir ki, hep sonuçsuz kalmıştır. Ve gereken cezaya halkımız tarafından çarptırılmıştır. Bugün ortaya çıkan zavallı birkaç ajan-provokatör için de durum aynıdır. Bu provokatörler de çok yakında halkımızdan hakkettikleri şamarı yiyeceklerdir. Çünkü halk, PKK ve Önderliği birbirinden ayrı şeyler değildir, bir vücudun parçalarıdır. Biri olmadan diğerinin var olması olanaksızdır. Bundan dolayıdır ki, bu vücudun beyni olan Önderimize uzanan eller mutlak bir biçimde kırılacaktır diyoruz.

PKK Önderliği, hareketin kadro ve savaşçılarının güç ve inanç kaynağıdır. Bugün Parti mücadelemizi yürüten militanlar eğer çizgi ve taktiği en zor koşullarda bile uygulama cesaret ve gücünü gösterebiliyorlarsa bunda Parti Önderliğimizin tarihi ve güncel çözümlemeleri, yol göstericiliği belirleyici rol oynamaktadır. Keza, her türlü toplumsal olumsuzluklara karşı kişilikte yürütülen savaş kadar, Partinin doğru devrimci ahlak anlayışı temelinde topluma yeni bir ahlak taşırma savaşı yürütülüyorsa bu Parti Önderliğimizin eşsiz çabaları sonucudur. Sömürgeciliğin toplumumuza dayattığı yoz ve köle kişiliğin reddi temelinde Partimizin kişiliğe ilişkin yaptığı çözümlemeler PKK'de zafer yaratan militan kişiliğin şekillenmesini ve gelişmesini sağlamıştır. Bugüne kadar hiçbir ustadın bu derecede derinlemesine ve genişlemesine kişilik problemine çözüm bulmamış olduğu dikkate alındığında Parti Önderliğimiz bu çözümlemelerinin ancak sosyalist toplumda boy verecek olan kişiliğin günümüzde şekillendirebilecek güçte olduğunu görebileceğiz. Aynı şekilde kadın sorununa ilişkin en geniş ve objektif çözümleme ilk defa Parti Önderliğimiz tarafından yapılmıştır. Bu çözümlemeler sadece Kürdistan ve bölge halklarına karşı duyulan sorumluluğun bir gereği olarak değil, genelde enternasyonalist sorumlulukla yapılan evrensel çözümlemelerdir. Parti Önderliğimizin Kürdistan sorununa ilişkin yaptığı tarihi belirlemeler ışığında sürekli bir biçimde ve tüm konularda yaptığı talimat niteliğindeki güncel çözümlemeler geçmişte olduğu gibi bugün de yaşanan muazzam gelişmelerin motorize gücü niteliğindedir. Parti Önderliğimizin yaşamı, çalışma tarzı, yaratıcılığı ve PKK gerçekliğine damgasını vuran kişiliği Parti kadro ve militanları için her zaman temel eğitim kaynağı olmuştur. Militanların Parti çizgi ve taktiğini yetkin uygulama güç ve yeteneğine ulaşmaları için Parti Önderliğinin fiilen yürüttüğü kadro eğitim faaliyetleri sonucunda mücadelesiyle bir sürece damgasını vuran büyük kişilikler, güçlü komutanlar ortaya çıkabilmiştir. Bugün ülkenin en ücra köşelerinde büyük bir sorumlulukla savaşan ve muazzam gelişmelerin kaynağı olabilen sayısız Parti kadro ve militanın şekillenmesinde Parti Önderliğinin özel emek ve katkıları olmuştur. Bu ülke geneli açısından böyle olduğu gibi Serhed eyaletimiz açısından da geçerlidir. Bugün Serhed eyaletimizde Parti Önderliğinin yakın eğitim ve denetiminden geçmeyen savaşmadaki azim, cesaret ve kararlılığını bu kaynaktan almayan tek bir kadro ve militan yoktur.

Parti Önderliğimiz, dakikasını dakikasına katarak gece-gündüz demeden Parti kadro ve militalarını yetiştirip Parti varlığının sürekliliğini garanti altına alabilmiş, geleceği yaratacak olan kişiliği şekillendirerek kalıcılaştırmıştır. Çizgi devrimcisi haline gelen militan aynı şekilde savaş sanatı konusunda da yetkinleştirilmiştir. Tüm bunların karşısında şimdi de Parti kadro ve militanlarının göstermeleri gereken hayati sorumluluğa değinmekte yarar vardır.

Her şeyden önce şunu belirtelim ki; tüm Partili kadro ve militanlar, varlık vesilemiz olan Parti Genel Sekreterimiz yüce önder Abdullah ÖCALAN yoldaşın bu eşsiz büyüklüğü, yardım ve desteği karşısında Onu göz bebeği gibi görüp bu temelde korumak zorundadırlar. Bu rolü layıkıyla oynayamadığımız anda PKK'yi ve onun önderliğini tanımış olmaktan sözedemeyiz. Bugüne kadar PKK'yi tanımamış bir kadro bundan böyle de Partiye güçlü bağlarla bağlanamaz ve her an kendisini çürümeye terketmiş bir cisimden öteye geçemez. Yıllardır bu Partinin saflarında olmamıza rağmen, halen Partiye ve Parti Önderliğine layık bir devrimcilik sergilediğimiz iddiasında olamıyorsak bunu kendimiz açısından büyük bir eksiklik olarak görmek zorundayız. En başta gelen sorumluluğumuz Önderliği yetkince uygulamak ve layıkıyla kitlelere götürmek olmasına rağmen kaç kişimiz bu sorumluluğu yerine getirmiş olmaktan bahsedebilir? Oysa ki Önderliğin asgari düzeyde bile olsa kitlelere götürülmesinin çığ gibi bir gelişme ortaya çıkardığını ve kitleleri neredeyse ayağa kaldırdığını pratikte kendi gözlerimizle görmekteyiz. Canımızı ortaya koyarak omuzladığımız tarihi ve güncel görevlerimizi layıkıyla yerine getirebilmek ve bu acımasız savaşta sürekli alnı açık olabilmek için Partiyi ve Parti Önderliğini uygulamak gibi asli bir görevimizin olduğunu unutmayalım. Bununla anlaşılması gereken şey nedir? Açık ki Parti stratejisi, taktiği ve çizgisidir. Bunun için gereken tüm maddi ve manevi güç kaynaklarına sahibiz. Parti Önderliği her an ve her koşul altında inanç kararlılık ve güç aldığımız başlıca kaynak durumundadır. Siyasal, örgütsel, eylemsel ve pratik sorunlarımızı aşmada hatta doğa zorluklarının üstesinden gelmede bile bize muazzam güç ve azim veren sürekli şiarımız "Bijî Serok APO", "Bijî PKK"dir. Bu bir eylem, bir karar ve bir uygulama anı için de böyledir. Yani, gözümüzde, "Bi can, bi xwin, em bi te re ne ey serok" şiarıyla açıp, en basit günlük faaliyetlerimize kadar "Bijî Serok APO" şiarıyla sürdürmekteyiz. Bu anlamda düşmana karşı son mermisine kadar savaşan, yine cezaevlerinde zulme karşı boyun eğmeyerek görkemli direnişler sergileyen, her yoldaşımızın elindeki silah PKK ve onun önderi Abdullah ÖCALAN yoldaşın inanç, kararlılık ve direniş ruhudur.

Kısacası bugün Kürdistan'ın dağlarında,ovalarında ve zindanlarında direnen, direnen ve yine direnen APOCU RUH ve APOCU KARARLILIK'tır. Bu anlamda Parti Genel Sekreteri A. ÖCALAN; ülkemiz, halkımız, en değerli varlıklarımız olan şehitlerimiz, bir bütün olarak kadro, ve militan ve savaşçılarımızın ortak iradesinin somutlaşmış ifadesidir, en üst düzeyde yaratıcısı, temsilcisi ve yol göstericisidir. Bunun için Önderimize gelen her saldırı, Kürdistan'a ve Kürdistan halkına gelmektedir. Saldırılarda bulunanlar hangi güç tarafından finanse edilip, hangi maskeler altında yönelirlerse yönelsinler, son nefesimize ve kanımızın son damlasına kadar karşılarında durup gereken tüm savaş biçimlerine başvurmada kararlı olduğumuzu belirtelim. Parti Önderimizin güç, otorite ve çabaları sonucunda gerek halk olarak, gerekse de Parti kadro ve savaşçıları olarak alnımız açık, sözümüz ise kesindir. Savaş meydanında peşpeşe mevzi kazanarak ilerliyoruz. Bundan bizler şeref ve gurur duyuyoruz. Bu mevzileri öyle kolay kazanmadığımızın da bilincindeyiz. Bunları dişle tırnakla söküp almakta; soğuk, sıcak, zorluk demeden savaşarak yarattığımız değerler olarak görmekteyiz. Bundan dolayı öyle kolay kolay kaybetmeye de niyetli değiliz. Çeşitli düşkünce hayaller kuranlara açık belirtelim; her birimiz mevzilerimizi koruyan birer kaleyiz. Mevzilerimize el uzatan diğerleri gibi bunlara da gereken cevap verilecek ve tarafımızdan beyinleri parçalanacaktır.

Parti önderliğimizin yol göstericiliğinde verdiğimiz ve vereceğimiz kararlara sonuna kadar sahip çıkacağız. Bunun için bazıları ister kuzu postuna bürünerek karşımıza çıksınlar, isterse de açıktan kurt gibi diş bileyerek ortaya çıksınlar bizim onlara vereceğimiz cevaplar açıktır. Parti-cephe, ordu silahları ile donanmış bir halkız. Bu silahları her türlü düşmanlarımıza karşı kullanmada kararlı ve özgürüz. Bazılarının beyni mi patlayacak, nesli mi ortadan kalkacak, orası bizi ilgilendirmez. Bu bir savaştır, savaşla oynanılmaz. Buna rağmen savaşla oynamaya kararlı olan varsa sonlarını hatırlatalım bunlar ancak ve ancak şerefsizce bir biçimde tarihin çöp sepetine atılacaklardır. Biz yine de insani bir görev olarak bu zavallılara bir kaç söz daha söyleyelim. Bu kadar engeli aşan ve tarihte görülmemiş fedakarlıklarla elde edilen kutsal değerlerimize o çirkin dilinizi uzatmaktan vaz geçin. Bunun bedeli ağırdır ödeyemezsiniz. Düşman tarafından kandırılacak maske haline getirildiniz. Artık insanlığa dönmeniz olanaksız bile olsa tercih ettiğiniz batakta zararsız yaşamanız için tek bir seçeneğiniz var. O da başta Parti Önderliğimizden, Partimizden, halkımızdan ve genelde insanlıktan af dileyerek teslim olmanızdır. Aksi durumda her an karanlık bir kuytuyu sizin için mezar yapmamızı kendiniz imzalamış olacaksınız.

Kadrolar, savaşçılar ve Kürdistan halkı olarak Parti Genel Sekreterimiz büyük önder Abdullah ÖCALAN'a bugün her zamankinden daha fazla sahip çıkalım! Gelinen aşamada PKK ve onun önderliğinde atmış olduğumuz tarihi adımların anlam ve önemi büyüktür. Bu güne ulaşmak için 15 yıldır kan-revan içinde savaşıyoruz. Halkımızın yüzlerce yiğit evladını, partimizin değerli önder militanlarını bu uğurda şehit verdik. İşkence tezgahlarından geçmeyen tek bir insanımız kalmadı. Hakaret, küfür, açlık ve sefalet günlük yaşamımızın bir parçası haline getirildi. Tüm bunlara karşı direnerek Önderimiz ve Başkomutanımız Abdullah ÖCALAN'ın eşsiz yol göstericiliğinde tarihimizi yeni baştan kendi ellerimizle yaratmayı başardık. Güç aldığımız bu soylu kaynak bugün bizi adım adım bağımsızlığa yakınlaştırmaktadır. Tarihimizde ilk defa bu büyük çıkışın ürünü olan Parti-cephe-ordu silahlarına kavuştuk. Bu silahlara dayanıp doğru kullandığımızda ve kendi öz gücümüze dayandığımızda zaptedemeyeceğimiz mevzi yoktur. Bağımsız birleşik bir Kürdistan yaratma daha çok kan verip düşmandan da bir o kadar kan dökeceğiz. Ülkemizi düşmana kolay kaptırmadığımız gibi, kolay da kazanmıyacağız. Önümüze daha çok engel oyunlar çıkacaktır. Bunları tek tek boşa çıkararak aşmanın yolu önderimizin gösterdiği doğru yoldan şaşmadan sonuna kadar büyük bir inat ve kararlılıkla yürümektir. Bu tarihi yürüyüşümüzü en doğru tarzda gerçekleştirebilmek için, Pari Önderliğinin direktiflerine daha çok sarılalım, özümseyip uygulayalım. Önderimiz Abdullah ÖCALAN yoldaşın attığı, her adıma tüm gücümüzle sahip çıkalım, bu adımı esas alarak ilerleyelim. Bırakalım bir halka ve tarihe karşı görevimizi yerine getirmeyi, insanca yaşamanın onurlu ve şerefli olmanın tek yolu budur. Bunun karşısında düşmanlarımız içten ve dıştan saldırılarla bizi tekrar onursuzca bir yaşamın içine çekmeye çalışacaktır. Bizler ilk günden beri bunu kabul etmedik ve etmeyeceğiz. Bunun için kendi öz değerlerimize, Partimize, ülkemize, onur ve namusumuza sahip çıkalım. Bunlar uğruna tüm güç ve imkanlarımızla savaşalım. Halkımız önderlikten yoksun olduğu müddetçe nelerle karşılaştığını hatırlayalım. Bundan hareketle, kadro, militan, savaşçı ve halk olarak kurtuluşumuz için verdiğimiz çabayı katbekat arttıralım. Önderliğimize bağlılığımızı ancak bu şekilde gösterebiliriz. Önderliği yetkince uygulamamız bağlılığımızı daha da güçlendirecektir. Dün nasılki tüm engel ve zorlukları Önderliğimizden aldığımız güç ve inançla aştıksa, bugün daha kolay aşabilecek güçteyiz. Düşman ve düşmanın her türden oyun ve saldırılarını boşa çıkarmak için Parti Önderimiz Abdullah ÖCALAN yoldaşın önderliğinde ulusal bağımsızlık mücadelemizi geliştirelim. Savaşı kazanarak bağımsız ve müreffeh bir Kürdistan'da özgürce yaşayalım.

—Yaşasın PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN!
—Kahrolsun tasfiyeci-ajan-provokatörler!
—Yaşasın halkımızın güç ve inanç kaynağı APO!

Serhed Eyaleti 20 Ağustos Gerilla Birliği adına
Mahir
18.11.1988

Devrimci eğitim görevlerimizi başarmada ölçü...

Baştarafı 26. sayfada

lında bu da düşman önünde yüzgeri olma, başarılı olamama, gerileme ve yenilmedir. Biz, yüksek çözümlemelerimizle bunları açığa çıkarttığımız gibi, yaşamaya ne kadar hakları var, ne kadar yok, eğitimle ne kadar düzelebilecekler, bütün bunları açığa çıkarıp bu temelde sonucu başarı olarak kabul edebiliriz. İçimizden düşman da yaşasın, bizden olan da yaşasın demek, en tehlikeli durumdur ve çoğunlukla da yaşanan bu oluyor. Bir defa, bu ülkede olursa büyük kayıplara yol açıyor. Bir Adıyaman grubunda, şüpheli birçok unsurla yatıp kalkıldığı ve bunlar bir türlü zamanında tam kollanmadığı için çok değerli bir mücadele mevzimiz zarar gördü ve onun çok değerli militanlarını yitirdik. En son, Avrupa'da bazılarının düşman ögeler olduğu iyice açığa çıktığı halde, ü-zerlerinde çok yetmez yöntemlere duruldoğu için bunlar Partimizin önemli bir mevzisini nerdeyse duman ettireceklerdi. Kamp ortamında da benzeri ögeler, eğer kazanacaksak nasıl kazanmalıyız konusuna yüksek bir ciddiyetle yaklaşılmadığı gibi, çözümleyecekse nasıl çözümleyeceğinin de yüksek bir sorumluluk ve çözümleyicilikle sağlanmadığı için, karışık durumlar uzun süre yaşandı. Bu işin bir kısmı.

Diğer yandan, eğitim adayı olarak gelip aylardır bu sahada olduğu halde hala kendisini aldattığı gibi, bizi de aldatmaya çalışan ögeler var. Özeleştirilerini, laftan öteye gitmeyen ve pratiğe hiç yansımayan bir biçimde dayatanlar var. Biz, defalarca söyledik; bunların değil ortamımızda olması -hele Parti Önderliğinin yakın denetimi altında olan bir okulda olmaları-semtimize bile uğrayamayacaklarını söyledik. Küstahlık istemiyoruz; kördüğüm olmuş ögeler istemiyoruz. Ben onlar için ne lazımsa yaparım ve yaptım da. Bunu PKK'nin bütün olanakları önlerine sererek yaptık. Eğer, bunlar sıradan bir dürüstlüğe sahipseler en azından bir militanın vasıflarına ulaşmaya tereddüt etmezler. Ama yok, yani "illahi Partinin ortamını bulandıracağız, karmaşayı geliştireceğiz, yani olumsuzluktan iyice sergilediğimiz tutumları habire sürdüreceğiz" diyorlarsa biz, bunları saflarımızdan atacağız. Geriye kalanlarımız her yönüyle Partiyi yaşayacaklar, Partiyi yaşamak için işte büyük Parti tecrübemiz, işte Partinin geniş teorik düşünceleri, işte bunu eğitimle almak için araç-gereçle, her düzeyde askeri, siyasi yetkinleşme alanları, bol zaman, ülkede bile hiç kimseye nasip olamayacak sağlıklı bir zeminde yaşam! Bunlar daha ne isterler?

Unutmayalım ki, biz Parti Önderliği olarak rahat bir temiz havayı teneffüs edemiyoruz ve zindan direnişçileri her gün ölümüne direnerek Partimizi PKK yapmak istiyorlar.

Bütün bu mirası biz önlerine koymuşuz. Eğer, halen bazı eğitim adayları bu gerçekleri görmek yerine, ısrarla eğitilmeme, dönüşmeme, çözümlememeyi yaşıyorlarsa, suç kendilerinindir ve müstahak oldukları Parti tavrını görecekterdir.

Eğer, sağlam bir devreyi yaşadık diyorsak ve gerçekten meсuniyeti -yani Partileşmeyi- öz itibarıyla sağladık diyorsak, işte bu temelde olabilir. Eğer bu temelde kendilerini Partileşmenin eşiğine, Partileşmenin içine itmişlerse, arkadaşları kutlarız ve eğer bu konuda yetmezlikleri varsa, onların bunu hızla aşmalarını bekleriz.

Bu konuda yine çalışmalarımızı daha da derinleştiriyoruz. Gerçekten her türlü yoldaşça desteğimiz devam ediyor. Eğitim faaliyetlerimiz derinleşerek devam ediyor. Partimiz, gerçekten görkemli bir biçimde geliştirilmeye devam ediliyor, her düzeyde gelişme sürüyor. Şüphesiz bütün bunlar sıradan eğitim adayımızı bile ilerletecek ve sağlam bir PKK'li yapacaktır.

Biz, bu temelde bütün çalışmalara tekrar yüksek bir sorumlulukla ve günün anlamını ve de tarihin bize emrettiklerini gözönüne iyi getirerek, yoldaşların karşılık vermelerini bekleyeceğiz. Bu konuda başarmak için tarihsel bir fırsatın önümüzde olduğunu söylüyoruz.

Parti Önderliği olarak bizde temel ilgi alanımıza bunu aldık. Halen tüm gücümüzü bu alandaki görevlerin başarılması için sarfediyoruz. Önümüzdeki yıla, bu biçimde giriş yapmaya yoldaşları çağırıyor, selamlarımı ve başarı dileklerimi sunuyorum.

PKK Genel Sekreterliği
18.12.1988

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN:

"Devrimci eğitim görevlerimizi başarmada ölçü; Parti gerçekliğimizi her düzeyde kavramak ve önündeki görevleri yerine getirmektir"

1988 sonuyla birlikte eğitim devremiz sonuçlanırken; alınması gereken eğitimde amaca ulaşılıp ulaşılmadığı üzerinde kapsamlı durmamız gerekmektedir. Kendimizi gözden geçirmemiz, ancak içinde bulunduğumuz koşullardan kaynaklanan ve ifadesini Partimizin siyasetinde bulan görevlerimizi her yönüyle karşılayabilecek gücü kendimizde görmek, bunun gerekli kıldığı ideolojik, politik, pratik düzeyi yetkin ve yeterli hale getirmek temelinde olabilir. Bu konuda olumlu kazanımlardan sözedilirse ancak, çözüme ulaşıldığı; dolayısıyla devreyi başarıyla sonuçlandırdığımız ve mezuniyete hak kazandığımız söylenebilir.

Gerek bu son devremizin başlama süresinde ve gerekse daha önceki birçok devrede, eğitim gerçeğimize; dolayısıyla Parti gerçeğimize yanılgılı ve eksik yaklaşımlardan kendimizi mümkün olduğu ölçüde hızla arındırma ve mevcut düzeyde gerçeklerimizin emrettiği gelişmeyi kendimizden başlatmanın başta eğitim gerçeğimiz olmak üzere, bütün Parti gerçeklerimizi doğru ele almak, çözümlemek ve kendimizi bütün yönleriyle bu gerçeğe katmakla mümkün olduğunu defalarca vurguladık. Bu sorunun önemini yitirmesi şurda kalsın, gelişen Kürdistan devrimi bizden mutlaka kendimizi geçmişin ağır ve olumsuz yapısından kurtarmayı emretmektedir. Birçok Parti belgelerimizde ifadesini bulan, nedenleri ortaya konulan ve bizi devrimle karşı karşıya getirdiği gibi, onu işlemez de kılan hatalı ve yanlış yolun önemli kayıplara yol açan ve çok sınırlı bir gelişmeyle yüzyüze bırakan yetmez kişilik ile, yanılgılı, bunu çok çeşitli iyi niyetlerle kendine yakıştıran, köklü çözümüne bir türlü yanaşmayan tipin en azından karşı-devrimci faaliyet kadar devrimci mücadelemizin önünde engel teşkil ettiğini gösterdik ve pratiğimiz de bunu defalarca doğruladı. Aynı zamanda, çizginin sağlam bir değerlendirilişi, özümsenmesi ve bunu hayata geçirmek için sıradan bir çabanın sergilenmesinin bile ne kadar önemli gelişmelere yol açtığı da birçok örnekleriyle karşımızdadır.

Günümüzde iyice kanıtlanmıştır ki, Parti çizgimiz devrimi geliştirmeye muktedir olduğu gibi, zaferini de garantilemeye muktedirdir. Ama, bunun en önemli şartı, bu çizgiyi hayata geçirmekle mükellef kadro yapısının yoğunlaşması ve çizgiyi her düzeyde, her alanda koşullara uygun uygulama gücünü göstermesidir.

Parti faaliyetlerimizin odak noktası kadro faaliyetidir. Kadro faaliyeti bugünkü devrimci gelişmemizin motorudur. Bu faaliyetin gelişmesi, kitlelerin devrime katılmasını hızlandırdığı gibi, onu hatalı gelişmelerden de alıkoyabilecek, onun her düzeydeki ordulaşmasını mümkün kılabilecek tek doğru çare ve yoldur. Parti siyasetinin her düzeydeki uygulanışında sağlam kadrolarca temsil edilmesi günümüz için temel gelişme şartıdır. Partimiz birçok yönden mesafe kaydetmiştir. On yılın gerçekleri bütün yönleriyle incelendiğinde ve dersler çıkarıldığında görülecektir ki; büyümek için, zafer için her şey vardır; kaybetmenin ne olduğu ve nasıl geliştiği de bu derslerin önemli bir parçasıdır. "Vatan" ve "özgürlüğün" kavramlar düzeyinde ele alınışından, günümüzde somut teneffüs edilir, onsuz yaşanılamaz bir olgu haline getirilmesine kadar sarf edilen çabalar çok iyi değerlendirilmelidir dedik. Bunun anlamı, yeni yaşamı kendimize kesinlikle kabul ettirmek, aynı zamanda bu yaşamla çelişen ne varsa, ondan sıyrılmak ve yeni insan tipimizi bu temelde yaratmak için her şeyimizi ortaya koymaktır.

Biz, herhangi bir dönemin devrimciliğini yapmıyoruz. Herhangi bir çizginin etkisi altında da bulunmuyoruz. Hele hele kölelik döneminin kof, tutucu ve gerici özelliklerini, bırakalım yaşamamız veya temsil etmemiz, düşmanca görür ve tasfiye ederiz. Parti gerçeğimiz; Kürdistan'ın devrimci temelde ortaya çıkarılışı, kurtuluşu, bunun için ne lazımsa onun öncü şahsında ifade edilmesi, ne kadar engel varsa hepsinin tasfiye edilmesi ve son derece işleyen, kendini hızla yenileyebilen örgüt yapısına ulaşması demektir. Biz, bu gerçeklerin çok yönlü olarak incelenmesini zaten eğitimin temel görevi olarak koyup, bu konuda birçok veri, malzeme, materyal sunduk. Aynı zamanda kendini düzeltmesi ve yoğunlaştırması gerekenlerin durumlarını çok yönlü olarak ortaya koyduk, onlara yol gösterdik ve kimsenin —sıradan bir dürüstlüğü temsil ediyorsa bile— bundan kaçmaması, çeşitli kılıflara bürünmemesi gerektiğini belirttik.

Bugün, Parti gerçeğimiz, kendini aldatmayan, bağımsız ve özgürlük doğrultusunda sonuna kadar yürüyüşü esas alan, azami çabayı sergileyen, onu bundan alıkoymak isteyen her türlü iç veya dış engelleri açığa çıkartmak ve onları tasfiye etmek için her şeyini ortaya koyan, bunun yüksek kararlılığını sürekli yaşayan, hayata geçirten gelişmelerle yoğun ve onu sürdürmekte son derece kararlı bir duruma gelmiştir. Karar düzeyi, onur düzeyi gerçekten devrimci ordulara yaraşır bir düzeye getirilmiştir. Biz, bu dönemin PKK'liliğini yaşamak durumundayız. Ordulaşan Kürdistan halkının onur gücü, emreden, -şüphesiz bu emirlerini doğru temellerde- yani onu ilerletme ve ayağa kaldırma temelinde geliştiren, bunun için gerekli araç-gereci zamanında devreye koyan; onun beklentilerini esas alan, bunu da bir emir telakki eden bir yürüyüş kolu durumundayız; öncü müfrezeyiz. varımız-yoğumuz bu yürüyüşün sağlam olup olmamasına bağlıdır. Biz her şeyimizi bu temelde kazanabiliriz. Biraz dürüst olan, vicdanlı olan biri, bu amansız yılları nasıl geçirdiğimizi biraz düşünecek olursa, kendini yetkinleştirmemek ve dönemin emirlerini yerine getirmemek için hiçbir neden ileriye süremez; hiçbir bahaneye sığınamaz. Evet, sıradan bir dürüstlük bile bunun için kafidir.

Şüphesiz düşman bizimle amansız bir biçimde uğraşıyor; elini içimize kadar uzatıyor; yüreğimize, beynimizin içine kadar ulaşmak, düşüncemizi ve birliğimizi bozmak, kargaşayı geliştirmek, duyarsızlığı yaymak, bozgunculuğu, ölü-cansız bir kişiliği Parti içinde yaratmak istiyor. Çılgınca kaprisleri ve inatları dayatarak, insanca yaşamak için ne lazımsa onu elimizden almak için her şeyini ortaya koyuyor; bunu, bazen direkt yapıyor, bazen de dolaylı, kendisinin koşullandırdığı unsurlar vasıtasıyla yapıyor. Belki burada artniyetli bir-iki ajan varsa da, bunlar o kadar tehlikeli değildir. Asıl tehlikeli olanlar, düşmanın ideolojik-politik, siyasi atmosferi içinde yaşayan ve çoğunlukla da objektif olarak bu gerçeği -düşmanın gerçeğini- içimizde yaşatanlardır. Ruh halleriyle, davranışlarıyla Parti birliğini sürekli çelmeleyen, Parti yaşamını bulanıklaştıran, ölü çabayı bir cenaze gibi barındıran, bazen de çılgınca bir yıkıcılığa kadar gidebilen, inançsızlığı ve karmaşayı habire geliştiren, başlı başına bir moral bozguncusu durumuna gelenler objektif olarak düşmanın etkileri olarak görülmelidir. Olaylara karşı duyarsız, görevleri zamanında yerine getirme konusunda iddiası zayıf olmak, yaratıcı düşünce içine girmemek, hep dolaylı olarak kaynağını düşmanın dayatmalarında bulur. Bütün bunlar çok yönlü olarak Parti belgelerinde işlenmiştir. Zaten temel inceleme görevi de bu nedenledir. Bu gerçekleri her gün artan bir derinlikte yakalama ve Partiye bu temelde sahip olmayı gerçekleştirme görevi vardır.

Bunun yanında, köleliğin ağır etkisini bir türlü atamayan, doğru dürüst bir üslubu tutturamayan, kendisini yoğunlaştırmayan, gerçeklerimizi nasıl ele alıp inceleyeceğini ve buna göre nasıl devrimcileştirileceğini bilmeyen, Partinin bunca yardımına rağmen tutturamayan, kendi kendisiyle oynayan, kendi kendini aldatan, şu veya bu tarafa kolaylıkla yaslanan, uzlaşmacı, iradesiz, çaba yoksunu, devrimin zaferine inanıp-inanmadığı belli olmayan, bir kölenin emir beklemesi gibi sürekli emir bekleyen, insiyatiften yoksun tipler de az değildir. Bunlar da, Parti gerçekliğine ulaşmayı ve onu temsil etmeyi engelleyen olumsuzluklardır. Bütün bunlar birçok yönleriyle ortaya konuldu. Aşılmasının bir emir olduğu, eğitimin temel görevinin bu olduğu ortaya konuldu. Özellikle Parti tarihinden bol bol gözlemler yapılırsa görülecektir ki, dönem dönem gerek düşmanın direkt veya dolaylı dayatmaları ve gerekse yetmez devrimciliğin kölelikten tutalım, her türlü yanılgılı temsiline kadar bu konuda her dönemde dayatılan örnekleri ortaya çok açık koyduk; nemenem sonuçlara yolaçtığını da ortaya koyduk ve bunu yaparken de ders çıkarılması için yaptık. Bu durumları bir kez daha yaşatmaya hiç kimsenin hakkının olmadığını ortayak koyduk. Bunun yerine, başarıyı getiren, bizi ilerleten ve giderek bizi bugünkü küçümsenemeyecek gelişmeye getiren sınırlı çabaların da ne olduğunu ortaya koyduk. Bu çabaların derinleştirilmesiyle zafere nasıl ulaşılabileceğini teorik, pratik bütün yönleriyle ortaya koyduk. Eğitimin temel amacının buna ulaşmak olduğunu sık sık vurguladık.

Bütün bunları, 10. yıl konuşmalarında daha da detaylandırarak, başta kamp eğitim faaliyetlerimiz olmak üzere, tüm Partiyi eğitme ve yeni dönemi yüksek bir moralle ve aynı zamanda da küçümsenmeyen devrimci olanaklarla açmanın devrimci bir görev gereği olarak anlaşılması gerektiğini ve bizim de bunu yaptığımızı belirttik. Ne pahasına olursa olsun, tüm gücümüzü bu temeldeki görevimizi başarmak için kullandık. Tahammül edilemeyecek ne varsa, bu uğurda tahammül edip, çizgimizin bir adım daha ileriye yönelmesine, başarı kazanmasına çalışarak, bunun dışında hiçbir yaşam olanağımızın olmadığını kapsamlı bir biçimde ortaya koyduk. Biz, bunları koyarken, çok çeşitli alanlarda Partinin temsilinin neden, niçin yapılamadığını da sonuçlarıyla ve sorumlularıyla birlikte belirttik. Aynı zamanda bunun devrimci bir durum olmadığını, devrimci bir militan kişilik olmadığını, bunun neden, nasıl aşılması gerektiğini de ortaya koyduk ve çözümüne her düzeyde Partinin pratiğinde iyice ispatlandığı gibi, olumlu yönde çözümlenmiş gerçeklerimize hiçbir kayıt ileri sürmeden kendini tümüyle katmak, onu en yüksek coşkuyla ve bitmez-tükenmez çabayla karşılamak olduğunu ve bizim Parti Önderliği olarak bunu temsil etmeye çalıştığımızı, bunun da birçok gelişmelere yolaçtığını örnekleriyle bol bol sunduk.

İşte, kısaca belirlemeye çalıştığımız bu hususları, yeni dönemin kadro politikasının esasları olarak görmek ve yürütülen eğitim faaliyetlerini bu temel yaklaşımlar dahilinde başarıya götürmek gereği çok açıktır diyoruz.

Partimiz, 10 yılı geride bırakırken, gerçekten dostun da, düşmanın da itiraf ettiği gibi, Kürdistan devrimine tarihi bir katkıyı yapmış bulunmaktadır. Kürdistan devriminin teori ve pratiği sadece muazzam olumsuzlukları, ihaneti, işbirlikçiliği açığa çıkarmak, deşifre etmek ve başarısız kılmakla kalmamış; halkın ayağa kalkması için, daha dün adından bile bahsetmekten çekinen, ama günümüzde muazzam bir kurtuluş akımı haline gelen halk hareketini ortaya çıkarmak için, mevcut dengeleri silip süpürmek için, büyük teorik aydınlık yanında, uygun taktik çabalarla olumlu yöndeki gelişmeyi bugün gerçekten herkesin itiraf ettiği bir gelişme dönemine sıçratmak için de yürütülen çabaları bugünkü aşamaya getirmeyi bilmiştir. Nereden bakılırsa bakılsın, Kürdistan devriminin şu an içinde bulunduğu durum, Partimizin ideolojik, politik ve taktik önderliğinin iyi ispatlanmış bir gerçeği olduğu gibi, bu diğer tüm akımların onca aleyhte faaliyetlerine rağmen, artık bırakalım yenmeyi, onun etkisine kapılmaktan bile kurtulamayacaklarını iyi gördükleri bir dönemin de ifadesidir. Yani, PKK'nin ideolojik-pratik gelişmesi, ilkel milliyetçiliğin ne olduğu belirsiz, küçük-burjuvazinin kendini bile tanımaktan aciz aşama, bozgunculukta, kendini karıştırmakta, düşürmekte sınır tanımayan özelliğinden kaynaklanan olumsuzlukların da önemli oranda sınırlandırıldı ve devrimci hareketimizin etkisine almak, eritmek, tasfiye edilmesi gerekeni tasfiye etmek, kazanılması gerekeni kazanmak için önemli başarılar sağladı.

Yine, hakim ulus solculuğunun, hatta uluslararası sosyalizmin olumsuz öğelerinin özelliklerinin üzerimizdeki etkilemelerine de, hem ideolojik, hem politik olarak iyi bir mücadeleyle yönelinerek, olumsuz etkileri sınırlandırıldı, olumlu olarak alınması, kazanılması gereken ne varsa, ona ulaşılmaya çalışıldı. Eğer bütün bunlar Kürdistan gibi bir ülke içinde; daha düne kadar ilgi konusu bile olmayan, ilgi konusu olduğunda da haraç-mezat satılan bir olgu olarak ele alınan bir ülke ve halk için yapıldığını düşünecek olursak, bunlar büyük gelişmelerdir. Bugün TC gibi, tarihin tanıdığı en despot -günümüzde faşist, militarist- bir güce karşı, onun dünyada eşine ender rastlanan bir sömürgeciliği özel savaşımla yürütmesine karşın, bu mücadelemizin geliştirildiğini ve başarının bununla mücadele içinde sağlandığını düşünürsek, bunun değeri, yine her türlü değerlendirmenin üstünde kalacaktır.

Bunlar, bizim gerçeklerimiz olup, Parti hareketimizle sağlanıyor. Parti hareketimizin de temeli onun sağlam kadrolarının mücadelesinde yatıyor. Herhangi bir devrimcilik, herhangi bir yaşam ve çalışma tarzıyla değil, baştan günümüze kadar sıkı sıkıya düşünülmüş, her pratik adımı kılı kırk yararcasına atılmış ve bu temelde sağlanmış bir başarı sözkonusudur. Hiçbir hareket bizim hareketimiz kadar önceden düşünülüp bütün pratikleri çok planlı ve bu nedenle en az kayıpla azami başarıyı gösterme durumunda kalmamıştır. Bu konuda hareketimiz gerçekten eşine ender rastlanan bir örneklik sergilemişse, işte bu özelliğinden ötürüdür.

Bütün bunları yeniden ele almamızın nedeni, gerçeklerimize doğru yaklaşmak ve eğitim gerçekliğimizi de bu gerçekliğimizi kavramak için esas almak ve başarmak içindir. Şunu çok iyi biliyoruz; insanlarımız daha düne kadar her türlü disiplinden, otoriteden, siyasetten uzak, yüzde yüz düşmana hizmet eden, disiplin tanımayan, anarşi içinde boğulan, her türlü pisliğe batmış, sınır tanımayan, her türlü gericiliğe, bozgunculuğa açık, düşünce bile diyemeyeceğimiz, dürtüleriyle hareket eden, akıl almak şurda kalsın, her gün kırık defa fikir değiştiren, fikir de değil aklına esene göre hareket eden bir durumu yaşamaktaydılar. Böyle bir konumdan geldiğimizi düşünürsek, bugün PKK gibi güçlü bir akım içinde olmanın büyük şerefi daha iyi anlaşılır. Aynı zamanda kişiliğimizi bulma; düşünce gücüne, ideolojiye ve devrimci pratik yaşama kavuşmanın ne kadar anlamlı, hiçbir şeyle değiştirilemeyecek kadar yüce bir değer olduğu ve buna ulaşmanın başlı başına insanlığımızı kazanma ve bunun hiçbir şeyle değiştirilemeyecek kadar değerli olduğu, sıradan dürüstlüğü olanın bile teslim edeceği bir gerçeğimizdir. Ve eğer birisi bu kadar canalıcı olan gerçekliğimizi bir türlü kabul etmiyor, yanaşmıyor, bilakis onunla oynuyorsa, gerçekten düşmanın üzerine nasıl ustaca gidiyorsak, bu kişinin üzerine de öyle gitmek; gerçekliğini açığa çıkartmak ve eğer düzeltilebilecekse düzeltmek, düzeltilemeyecekse canına okumak, bu gerçeklerimize sadık kalmanın bir gereğidir. Bunca tarihi pratik ve ondan çıkarılması gereken dersler ortadayken, halen buna bunalımlı yaklaşan, bununla oynayan, bunu görmezlikten gelen, ilgi-coşku noksanlığını gösteren, öze inmeyen, dürüst bile davranma gücünü gösteremeyen, kendi dayattıkça dayatan tipi, elbetteki çok yönlü değerlendirmelere tabi tutmak, eğer bir hasta ise hastalık derecesini ölçmek, eğer ameliyatla sağlığına kavuşacaksa ameliyat etmek, ufak uyarılarla düzeltilecekse uyarmak ama, hiçbir biçimde Parti ortamımız içinde böylesine hastalıklı durmasına müsaade etmemek, günümüzde Parti gerçeklerimizin varmış olduğu aşamaya bağlı kalmanın gereğidir.

Devamı 26. sayfada